ராணி முத்து

காஞ்சனா ஜெயதிலகர்

பல்லவியே! சரணம்

ரூ-4

"NEEVIRTTI"

(NEE-VIRUTHTHI)

குடியிருக்கும் இடத்தில் மனப் பிரச்சினையா?
தொழில்புரியும் இடத்தில் பணப் பிரச்சினையா?
பணம் இருந்தும் மனப் பிரச்சினையா?
கவலையை விடுங்கள்!

விஞ்ஞானரீதியில Metal Withgem's பயன்படுத்தி செய்வதால் தங்களின் சோதனைகளை போக்கி சாதனையாக்க முடியும்.

விஞ்ஞான உலகில் மூன்று பிரம்மாக்களுக்குத்தான் ஆக்கவும், பிறகு அழிக்கவும் சக்தி உண்டு.

1. இரசவாதம், 2. சக்தியுடைத்த மனிதர், 3. Precious Metal with Gems இந்த மூன்று பிரம்மாக்களுக்கும் ஒன்றுக்கொன்று தொடர்பு உண்டு.

உலகில் 15% மக்கள்தான் Neevirthiயோடு இருக்கிறார்கள் மீதம் 85% மக்கள் போராட்ட வாழ்க்கைத்தான் வாழ்ந்து கொண்டு இருக்கிறார்கள். அதில் 1% என்னால் Neevirthiயோடு வாழ்வதற்கு ஞானத்தோடு செய்துகொண்டு இருக்கிறேன்.

நம்மிடம் இல்லாத சக்தியை, அபரிமிதசக்தி கொண்ட Metal with Gems பயன்படுத்தி தேவைக்கு ஏற்ப அதன் பயனை கூட்டவும், குறைக்கவும் முடியும் என்பதால் Neevirthiயால் சரிசெய்துவிடுவதால் Willpower படைத்தவராக்கப்படுவாய் உண்டு என்பதை பணிவுடன் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இந்த அரிய சாதனையை கடந்த 4 வருடங்களாக செய்துகொண்டு வருகிறேன். இதன்மூலம் பல தொழில் அதிபர்கள், வியாபாரிகள், அதிகாரிகள் பயன் அடைந்துள்ளார்கள் என்பதை பணிவுடன் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

கவனிக்க: நாங்கள் ஒருமுறை தொலைபேசி மூலமாகவே அல்லது நேரிலோ விஜயம் செய்தால் பயன் நிச்சயம் கிட்டும்.

மேலும் விபரங்களுக்கு:

நவரத்தின திலகம் Dr. மகாதன் சேகர்ராஜா
Ph.d. (Sacred Philosophy) AIMS (USA),
Vaastu-Numerologist-Gemologist
57/1, Hunters Road, Vepery, Chennai - 112. Ph: 641523
Telefax: 6425967 Cell: 9840094599 / 9840020599

இப்போதும் உணரமுடிகின்றது. எழுந்துகொண்டாள்.

மனதைத் தட்டிவிட்டபடி நடந்தாள். மனம் முற்றுமாய் போகவில்லை தெருப்பாது அவனைப்போல . விலகியபிறகும் விடாத நினைவு.

வீடு தாம்பரம் போகும் வழியில் வீட்டின் முன் அறையிலேயே அவன் நடத்தும் அழகு நிலையம். ஆக அதிகம் வெளியே போய் வரும் வாய்ப்பில்லை.

எதிர்வீட்டு சரவணன், மின்கட்டணம் கட்ட, வங்கிக்குப் போகன்று வெகு உபகாரம்.

ஆனால் வீடு தேடி வரும் வாடிக்கையாளர்கள் நிறைய. சதா யாருக்கேனும் முடிவெட்டிக்கொண்டோ, புருவம் திருத்தியோ, சருமத்தை வெளுப்பாக்கியபடியேதான்... ஆனால் சதா மன ஓரத்தில் அவன்.

சரி... வெளியே போனால் மாறுதல் என்றால் எங்கும் அவனே நிறைந்த பிரமை...

இதோ இப்படி பஸ்ஸில் போகும்போதும்கூட... நெருங்கி, பெருத்தின் சிறு குலுங்கல்களுக்கும் பாவனையாய் தடுமாறி இருவரும் இடித்துக்கொண்டது. தன்னி நிற்கையிலும் பார்வையால் மற்றவரை விழுங்கியது... வாய் ஓயாமல் பேசியது... மவுனமாய் மணிக்கணக்கில் பயணித்தது என்று...

அந்தவைப் பெண் தலைகளும் வலப்புறமாய் திரும்ப, இவளும் வெளியே பார்வை ஓட்டினாள்.

விஸ்தீரணமான சேலைக் கடை!

இதே 'இல்லையாடி வள்ளியம்மை'யில்தான் அவர்களது முதல் கல்யாண நாளிற்கான சேலையைத் தேர்ந்து எடுத்தார்கள். வெள்ளி கலந்த சாம்பல்வண்ணப் பட்டு. இருபுறமும் இரத்த வர்ண சிகப்பில் தங்க மாங்காய்கள்.

"பிடிச்சிருக்கா?"

"ம்ம்... உங்களுக்கு?"

"சாம்பலும் மாங்காயும் இனி இன்னவேண்டியதுதான்னு சொல்றாப்போல இல்லை? அதனால பிடிச்சிருக்கு."

"சூவே..."

நல்லவேளை வயிற்றில் தரிப்பதற்கு முன்பே அவன் சுயரூபம் அம்பலமானது. இல்லையென்றால் இவள் மருகுவது போலவே இன்னுமொரு குட்டி ஜீவனும் ஏங்கி கிடந்திருக்கும்.

பெருந்து நிறுத்தத்தில் இறங்கி நடக்கும், அழகு நிலையத்திற்கும் தேவையானவற்றை வாங்கினாள். எப்போதாவது இப்படி வர நேர்வதோடு சரி.

வீட்டின் ஓர் அறையிலேயே அழகு நிலையம் வைத்திருப்பதினால் அலுவலகத்திற்கு ஓடும் அவதி, பேருந்தின் நெரிசல் சங்கடம், கைகட்டி பிறரிடம் ஏவல் செய்யும் சிரமம் எதுவுமில்லை. ஆனால் நினைவுகளின் பிடியிலிருந்து அவளால் தப்ப முடியவில்லை.

இத்தனை இடங்களுக்கும் அவனோடு வந்திருக்கிறாள். ரசித்திருக்கிறாள் இதோ இந்த ஐஸ்கிரீம் பார்லருக்கு வாரம் ஒரு முறையேனும் வருவது உண்டு. அவன் புதிது புதிதாய் ருசி பார்ப்பான். இவளுக்கு 'வெனிலா'தான் எப்போதும்.

'முப்பத்திரண்டு ருசிகள் வைச்சிருக்கான்— வாரா வாரம் 'வெனிலா' சாப்பிடறது அலுக்கலை?'

"எனக்கு ஒன்னு பிடிச்சு பழகினா கடைசி வரை அதுதான்."

"திமிரு... போ" கண்சிமிட்டுவான்.

"ஐஸ்கிரீமிலே மட்டுந்தான் சொன்னேன்" இவளும் அலட்டுவாள்

மதியச் சாப்பாடு சரவணபவனில். இரவுக்கு சாம்பார் சாதம் பார்சல். இன்று சமைப்பதாயில்லை.

ஆனால் சாம்பார் சாதம் சாப்பிடும்போது ஒவ்வொரு கவளத்திற்கும் அவன் நினைப்பு வரும்— சாம்பார் சாதம் என்றால் ரசித்து உண்பான். "தேங்காய் முந்திரிபோட்டா என்னா ருசி .." என்று. தடுக்கக்கூடாத அலைகள் போல ஓயாமல் அவன் நினைப்பு...

வாசலில் மூலையில் கடையில் நிறைய நிறைய மலர்கள். ஒற்றை ரோஜாக்கள், செண்பகம், மல்லிகை, பிச்சி சரங்கள். வாசமில்லாத கனகாம்பரம்.

அவனுக்கு 'சாமந்தி பிச்சி' மிகப் பிரியம்.

"பளீ செவ்வரி ஓடிய உன் கண்களை ஒத்திருக்கிறதல்லவா இவை!" என்று நாடக வசனத்துடன் கூந்தலில் சூடிவிடுவான்.

ஆனால் இப்போது பூ சூடிக்கொள்வதில்லை. மலரின் மணம் தனிமைத் தவிப்பை மேலும் கிளறிவிடுகிறது.

அவர்களது சில மாத காதல், ஒன்றரை வருடக் குடித்தனம் எல்லாமே சென்னையில்தான் என்பதால் பல நினைவுகள். ஆனால் இவ்விட்டுத்தை விட்டு ஓடவும் முடியாது— பட்டினமதானே பழகவைக்கிறது'

இவளது அழகு நிலையம் இப்போது பிரசித்தம். கணிசமாய் சேமிக்கும் அளவில் வருமானம்.

சிறுவயதிலேயே பல்லவிக்கு அழகுணர்ச்சி அதிகம். கிறுக்கலாய் ஒரு பூவை வரைந்து அதை அழகுபடுத்துவாள். ஆனால் அவளது பிரபலத்திற்கு வேறொரு முக்கிய காரணம் உண்டு— அது அவளது அழகு.

அழகு நிலையம் நடத்தும் பல பெண்களைப் போல இவள் பருமனில்லை. சதை பிதுங்கும் அகல முகமில்லை.

'பேஷியலா... வாங்க உக்காருங்க' ஜூலியை எண்ணெய்த் தடவி முகத் தசைகளை இதமாய் பிடித்துவிடும் போதே பேசுவாள்.

"சதை போடப் போட முகம் விரியும். கன்னம் பருத்தால் கண்ணு இடுங்கும். தாடை தளர்ந்து இரட்டை நாடியாகும். இதை எந்த ஒப்பனையும் மறைக்க முடியாது. பத்து கிலோ கூட இருக்கோம்னு வைங்க. அந்த பத்தாயிரம் சேலைகூட சோபிக்காது. 'சிக்'னு இருந்தா உடம்புக்கு இருநூறு ரூபாய் பூனம்கூட பாந்தம் இல்லையா?"

எதிரில் உள்ள கண்ணாடியில் தன் முகத்தை இதமாக வருடும் மெல்லிய கைகளைப் பார்த்தபடி அமர்ந்த பெண் பதில் சொல்வாள்— "என்னங்க செய்யறது. கொடி போல இருக்க ஆசைதான் ஆனா உடம்பு குறையமாட்டேங்குதே."

"நாள் ஒன்றுக்கு 1800 கலோரி போதும். ஒரு மாசம் கணக்கு பார்த்து... இதோ, இந்தப் பட்டியல் படி சாப்பிடுங்க. வேற உடம்பு அசவுகரியம் இல்லையாதே? தினம் ஒரு மணி நேரம் 'விறுவிறு'ன்னு நடங்க. டி.வி. பார்க்கும்போது ஏன் உக்காந்தே இருக்கணும்? பாட்டு போட்டு எழுந்து ஆடலாம்..."

"அச்சச்சோ... டான்ஸ்லாம் பழக்கமில்லீங்க."

"மேடையிலே ஆடத்தான் பழகணும். வீட்டில் நீங்க மட்டும்தானே இருக்கப்போறீங்க! இஷ்டத்துக்கு காலு கைய வீசுங்க. குனிஞ்சு நிமிருங்க."

"அந்தக்காலத்திலேயே உண்டி சுருங்குதல் பெண்டிர்க்கழகு'ன்னு சொல்லியிருக்காங்களே."

"சமைச்ச மெதுவாக சாப்பிடுங்க— வழக்கத்தைவிட ரெண்டு, மூணு கவளம் குறைச்சு வாய்."

"பட்டியல்ல பச்சை காய்கறி,

ஹெல்மட் அவசியம்!

ஐரோப்பிய நாடுகளில் சைக்கிளில் செல்பவர்கள் கூடக் கட்டாயமாக ஹெல்மட் அணிந்துதான் செல்லவேண்டும் என்ற கட்டுப்பாட்டை வைத்திருக்கிறார்கள். ஹெல்மட் அணியாமல் யாராவது சைக்கிளில் சென்றால், ரூ. 5 ஆயிரம் உடனடி அபராதம்

விதிக்கப்படுகிறது. மூளையை காப்பாற்றுவதற்காகவே ஜப்பானியர்கள் இந்த கட்டுப்பாட்டை வைத்திருக்கிறார்கள். ஆனால் பைக், ஸ்கூட்டர்களில் செல்லும் நாம் ஹெல்மட் அணிகிறோமா... இல்லையே... நாமும் ஜப்பானியர்களை பின்பற்றலாமே!

பழுத்தான் அறிவிருக்குது?"

"உங்களைப் பார்க்கையில ஆசையாத்தான் இருக்குது. டி.வியிலே அழகு குறிப்பு வருது.. ஆனா சொல்ற ஆளுங்க என் சைஸிலேதான் இருக்காங்க உப்பின கன்னம், இடுங்கின கண்ணு– அதுல உதட்டுக்கும் கண்ணுக்கும் கலர் கலராய் சாயம் தடவிட்டா... கோரம்!"

பல்லவி புன்னகைப்பாள். துளி சாயம் தடவாமலேயே இவள் அழகுதான். அல்லிக்கொடியின் மென்மையான கவர்ச்சி... ஆனால் வாழ்க்கை கோரமாகி இருக்கிறதே!

2

வெந்நீரில் குளித்த உடம்பு, 'என்னைப் படுக்க விடேன்' எனக் கெஞ்சியது. வாங்கிய பொருட்களை பிரித்து அடுக்க வேண்டும். பேன், பொடுகு நீங்க இவனே மூலிகைக் களிம்பு தயாரிப்பதுண்டு. சுற்றுவட்டாரத்தில் அத்தனை தாய்மார்களும் நம்பி வாங்குவது! ஒரே வாரத்தில் தீர்ந்துபோகும். இன்றே தயாரித்துவிட்டால் நல்லது.

ஆனால் உடம்பு வணங்காது 'தூங்கேன்' என்கிறது.

சாம்பார் சாதத்தைப் பிரித்து சூடாக்கி, இரு அப்பளங்களைச் சுட்டு எடுத்தான். ஒரு துண்டு ஆவக்காயுடன் தட்டில் பரிமாறி, அமர்ந்த போதுதான் அது கண்ணில் பட்டது. கதவின்கீழ் இடுக்கு வழியே வீட்டினுள் தள்ளிவிடப்பட்ட கடிதம்... இத்தனை நேரம் ஏன் கண்ணில் படவில்லை? அதைவிட– எழுதியது யார்?

அவசரமாய் போய் எடுத்தான். இது லலிதாவின் கையெழுத்து. அவள்தான் இப்படி லாவகமாய் சரித்து எழுதுவாள். வேறு உறவென்று பீற்றும்படி யாருண்டு?

கடையை இரண்டு வாரங்கள் மூடிவிட்டு, 'எனக்கொரு மாறுதல் வேணும்னு தோணுச்சு. இளைப்பாறி வந்துடுறேன்' என்று உரிமையாய்ப் போய் சீராடி வர இடமில்லை. சித்தி, அத்தை என்று சில உறவுகள் மிச்சமுண்டு... அதில் பிரியம் இல்லாமல் இல்லை... ஆனால் பெற்றவர்கள் மறைந்தபின் ஒரு அநாதை உணர்வு தோன்றிவிடுகிறதே.

லலிதா இருப்பது மூணாறில்– கடிதம் அங்கிருந்துதான். அவசரமாய் விழி ஓட்டி, பின் மீண்டும் நிதானித்து வாசித்தான். இவன் மனம் உணர்ந்ததைப் போல இந்த அழைப்பு...? ஆச்சரியமாய் இருந்தது. 'பாவம்' என்று மறுபுறம் பாவமாயும்...

லலியின் கணவனுக்கு மாரடைப்பாம். லலியின் பதட்டம் கடிதத்தில் தெரிந்தது. லலி இவனைவிட ஏழு வயது மூத்தவள்–

தினத்தந்தி
வழங்கும்
மணப்பந்தல்
ஒவ்வொரு புதன் அன்றும் வெளிவருகிறது.
நீங்கள் விரும்பும் மணமகன் / மணமகள் தேர்ந்தெடுக்க படித்து பயன் அடையுங்கள்.
விளம்பரம் செய்ய
பாதி விளம்பர கட்டணம்தான்.
50% சலுகை

அப்படியானால் 32 வயது.

கணவனுக்கு 36 இருக்கலாம்– அதற்குள்ளா மாரடைப்பு? இப்போது வியாதிகள் வயது விவஸ்தையின்றி வருகின்றன.

லலியின் பெற்றோர், அதாவது பல்லவியின் அத்தை, மாமா வாழ்ந்ததும் மூணாறில்தான். மாமா, தேயிலை தோட்ட மேற்பார்வையாளர். பல வருடங்கள் மலைக்காற்றும், சுகமான குளிரும் பழகிவிட்ட பின் அவருக்குக் கீழ்நாடு வரப் பிரியமில்லை. வெள்ளையரிடம் பணிபுரிந்த அவருக்கு சற்று 'கெத்'தான நடவடிக்கைகள். முள் கரண்டியில்தான் சாப்பாடு. தொப்பியும் பூட்சுமின்றி படியிறங்க மாட்டார். வீட்டு தாழ்வாரத்தில் தொப்பிக்கென வரிசையாய் கொக்கிகள் உண்டு. காலணிகளுக்கான இழுப்பறையும் உண்டு.

பல்லவியின் பல விடுமுறைகள் மூணாறில்தான்.

அம்மா முகமே நினைப்பில்லாத ஒற்றைக் குழந்தை அவள். அப்பாவும், 'இந்தப் பொண்ணு ஒண்டியாய் ரெண்டு மாசம் இங்கே என்ன செய்யும்' என்று உறவினர் வீடுகளுக்கு அனுப்பி வைப்பார்.

மூணாறில் பார்த்த இடமெல்லாம் கண்கள் குளிரும். லலிதாவின் அன்பு உள்ளத்திற்கு இதம். மாமாவின் வீடு தனி சிறப்பு. மலைமுகட்டில் கட்டப்பட்ட விஸ்தார வீடு. நேர்த்தியாய் கட்டி, கால் நூற்றாண்டு அதில் குடியிருந்த வெள்ளைக்காரன் தன் நாட்டிற்கு சென்றபோது மாமாவிற்கு விற்றுவிட்டார்.

அகன்ற கண்ணாடி சன்னல்களும், குளியல் தொட்டிகளும், அறைகளின் நடுவே உயரே தொங்கும் லஸ்தர் விளக்குகளுமாய் பிரமாத அமைப்பு. படுக்கை அறைகள் மட்டுமே எட்டு! எந்த சன்னலைத் திறந்தாலும், பசேலென்று தேயிலைத் தோட்டங்களும் மலை அருவிகளும் தான்.

"திரும்பின இடமெல்லாம் கொட்டும் அருவியுமா குளுகுளுன்னு இருக்குது லலி உங்க ஊரு..."

"அதாம் மூணாறு."

"எதாம்!"

"மூணு ஆறு சந்திக்கிற இடம்னு அர்த்தம். தண்ணிக்குக் கேட்பானேன்!"

ஓய்வுபெற்றபின் மாமாவிற்கு பொழுது நகரவில்லை. அத்தையோ "உங்களுக்கு ஓய்வு– எனக்கு வேலை கூடியிருக்குது. இப்படி ஓட்டலாட்டம் வீட்டை வாங்கிப் போட்டு வதைக்கிறீங்களே ..." என்று புலம்ப, அவருக்குள் திட்டம் பிறந்தது.

'ஏன் இதையே ஓட்டலாக்கிட்டா என்ன?'

"நானும் ஒரு அறையில தங்கிக்கிறேன்– சோறு போட்டுருங்க!"

"இத்தனை நாளு போடாமலா எழுபது கிலோ கணக்கிலே? இங்கு டூரிஸ்ட் வர்றது கம்மி. வந்தாலும் தங்க 'ஹைரேஞ்ச் கிளப்'ல

விட்டா வேறு இடமில்லை. அதைவிட சகாய வாடகைக்கு நாமே நடத்திடலாம்?"

"ஓட்டலாக்கிடுங்க நீங்க சார்வா. ஆனா நான் சமைக்க முடியாது."

"உன் கைப்பக்குவத்தை நம்பித்தான் இந்தத் திட்டமே. நம்மூரு சாப்பாடு, பலகார வகைங்க, சீமை ஜாம், கேக், பிஸ்கெட்– அத்தனையிலும் நீ பிரமாதப்படுத்துவியே. அதற்கே தனி கூட்டம் வருமே."

அத்தை ஆரம்பத்தில் இப்படி எல்லாம் 'பிகு' பண்ணினாலும் தன் சமையலுக்கு 'ரசிகர் சங்கம்' வைக்குமளவு பாராட்டு கிடைக்கவும் ஊக்கமாகிவிட்டதாய் சொல்வார் மாமா!

அத்தை கைக்குள் மூன்று, நான்கு பேரை உதவிக்கு நிறுத்திக் கொண்டபின் சிரமமில்லை. இரு பெண்களைத் தன் கைப்பக்குவத்திற்குத் தேற்றினபிறகு சதா அடுப்படியில் நிற்கவும் தேவையில்லை.

ஆக பொழுதுபோக்காக ஆரம்பித்த அச்சிறு 'பயணிகள் விடுதி' கொள்ளை லாபம் தந்தது. அத்தை பட்டுக்கட்டி, கொண்டையைச் சுற்றிய மல்லிகைச்சரமும், குங்குமமுமாய் வருபவர்களை வரவேற்று, பந்தி விசாரிக்கும் பாங்கே தனி. இத்தொழில் அவர்களை கடைசி வரை மனநிறைவுடன் வைத்திருந்தது. தனிமை, காசு பற்றாக்குறை, பொழுது நகராமை, உடல் தளர்ச்சி– எதுவும் அண்டவிடாமல் காத்தது.

முடிவும்கூட இருவருக்கும் சட்டென்று சுகமானதாய் அமைந்தது.

ஆனால் அவர்கள் மகளுக்கு இத்தொழிலைத் தொடர பிரியமில்லை.

"இந்த ஆளண்டா காட்டிலே, வர்றபத்து பேரைத் தாங்கிட்டுக்கிடக்க என்னால முடியாது லலி. உம் புருஷனுக்கு இதில் நோக்கம் இருக்கறாப்போல தெரியுது. கேளு. அவருக்கும் 'பனிமலரை'த் தொடர்ந்து நடத்த பிரியமில்லைன்னா வித்திடலாம். வர்ற தொகை ஆளுக்குப் பாதி."

லலிக்குத் தான் வளர்ந்து, பெற்றோர் மகிழ்ந்திருந்த இடத்தைப் பிரிய மனமில்லை. அவள் கணவன், ஜெயந்தனும், சம்மதிக்கவே அவன் பார்த்து வந்த வேலையை உதறிவிட்டு மூணாறில் குடியேறினர்.

ஆனால் முன்பு போல அத்தனை கூட்டம் முண்டவில்லை. இப்போது நகரில் மூன்று ஹோட்டல்கள் முளைத்திருந்தன. 'ரிசார்ட்' ஒன்றும் பிரம்மாண்டமாய் உருவாகி இருந்தது. அவை பெரும் விளம்பரம் செய்ய, இவர்களை விசாரித்து தேடி வருவோர் இல்லை. சில பழம்புள்ளிகள் வருகிறார்கள்...

கடிதத்தில் மீண்டும் கருத்தைப் பதித்தாள் பல்லவி.

'விடுதியில் அதிகக் கூட்டமில்லை. ஆனாலும் மூன்று அறைகளில் இருப்பவர்களைக் கவனிக்கணுமே. இவரைக் கோவை மருத்துவ மனையில் சேர்க்கச் சொல்றாங்க பவி. சின்ன அறுவை சிகிச்சை செய்யணுமாம். எனக்கு கையும் காலும் ஓடலை. ஆனால் புத்தி மட்டும் உன்னைக் கேட்டா உதவி கிடைக்கும்னு சொல்லுது!'

பத்து நாளைக்கேனும் நீ வந்தால் எனக்குப் பெரும் உதவி பவி.
பிள்ளைகளை கோவையில் தெரிந்தவங்க வீட்டில் விட்டு வைக்கலாம்.
உனக்கு லம்பா ஆயா தெரியுமல்ல? அவளும் தோட்டக்கார தாத்தாவும்
உண்டு. ஆனா லம்பாவுக்கு சமையல் தெரியாது. நீ சற்று வந்து உதவ
முடியுமானால்...' என ஓடியது கடிதம்.

உதவலாம். எனக்கும் உதவிக்கொள்ள இது ஏற்ற சந்தர்ப்பம்.
ஆறுதலான மாறுதல்– ஆகக் கிளம்புவது என முடிவு செய்தவள் ஆறிய
சாம்பார் சாதத்தைச் சாப்பிட்டாள்.

3

நெடுங்கண்டம், சந்தன்பாறா, பூப்பாறா என்று ஒவ்வொரு
இடமாய் கடந்து மேலேறியது வேன்.

திருச்சி வரை 'ஆம்னி பஸ்'ஸில் வந்துவிட்டு, 'இனி எப்படி
போகலாம்' என்று அவள் யோசித்த சமயம்தான் அந்தக் கல்யாண
கோஷ்டி கண்ணில் பட்டது.

மூணாரில் திருமணமாம். பேச்சிலிருந்து புரிந்துகொண்டவள்,
அவர்கள் அமர்த்திய வேனிலேயே தொற்றிக்கொண்டாள்.

போய் சேர, இருட்டிவிடும்... ஆனால் பெண்களும் கலந்திருந்த
இக்குழுவோடு பயணிப்பதில் ஆபத்தில்லை.

சுவாரஸ்யமாயும் இருந்தது. அவ்வப்போது இவளுக்கும்
விசேஷத்திற்கென செய்த பலகாரங்கள் கிடைத்தன. போளி,
தேன்குழல் என்று நிரம்பிவிட்டது வயிறு.

அத்தையும் சதா பலகாரம் தருவார்கள். 'டோ–நட்?' என்ற
அவர்களது பலகாரம் இவளுக்குப் பிடிக்கும். 'அதென்ன, 'டோ–நட்!'
இனிப்பு வடைன்னேன்' –சிரிப்பார் மாமா.

வடை போன்றே வட்டமாய் நடுவே துளையுடன் இருக்கும். அந்த
பொன்நிறம்– வாயில் இனிப்பாய் கரையும் சுவை.

இது நாவிற்கு சுவை என்றால் மாமாவின் கதைகள் காதுக்கு சுவை!

வெளியே கொத்து கொத்தாய் ஏலச் செடிகள்– இதுபற்றியும்
விவரம் சொல்லுவார்.

'இஞ்சி செடி போல அகலமாய் நிக்குது பாரு– அதான் ஏலச் செடி.
இதுல ரெண்டு ரகம்– சின்னது, பெரிசுன்னு.'

இலைகளைப் பிரித்து தண்டில் சடை சடையாக தொங்கும்
காய்களைக் காட்டுவார்.

'சின்ன ஏலத்தில் வாசம் அதிகம். ஏலம் சேர்த்தா உடம்புக்குக்
குளுமை– உடம்பு நிறங்கொடுக்கும்– சுத்தப்படுத்தும்.'

ஏலத் தோட்டங்களைத் தாண்டி தேயிலைப் பரப்புகள் தொடக்கம்.
ஆயிரக்கணக்கான சதுர பச்சைப் பாய்களை நெருங்க விரித்தது
போன்று கண்ணெட்டும் வரை தேயிலைக் குத்துச்செடிகள்.

இப்போது முழு இருட்டு. எதுவும் தெரியவில்லை. வேன் வளைந்து
வளைந்து மேலே ஏறுவதைத் தவிர... தூக்கம் அழுத்தியது– கூடவே
மாமாவின் பழங்கதைகளின் நினைப்பு.

'இப்ப தெருவுக்கு ஒரு அழகிப் போட்டி நடக்குது. பொண்ணுங்களும்
முழங்காலு வரை சரிகை பின்னுற பட்டுச்சேலை சுத்திட்டு மூக்குல
சாயம் ஏத்திட்டு வருதுங்க. அழகுன்னா அது இயற்கையாய், கம்பீரமாய்
இருக்கணும். என் சிறுவயசில இந்த எஸ்டேட்டுகள்ல நிறைய
துரைசானிமார் இருந்தாங்க. அதிகாலை பனி கூடவே குதிரை மேலேறி
ஒரு சுற்று வருவாங்க– தேவதைங்கன்னு மனசு மருளும்–
அப்படியொரு அம்சம்!'

'ம்க்கும்' இவள் விஷமமாய் கனைக்க, மாமாவும் இளஞ்சிரிப்புடன்
கதையைத் தொடருவார்.

'டக்டக்'ன்னு குதிரைங்க குளம்பொலியும் அதன்மேல் அம்பாய்
நிமிர்ந்து வர்ற துரைசானிகளும்...'

மனக்கண்ணில் வெளுப்பு அழகிகளும், புரவிகளும் கலந்து
காட்சியாய் விரிந்தபோதுதான்– அது நேர்ந்தது!

அந்த விபத்து...!

உறக்கத்தில் தளர்ந்திருந்த இவள் உடல் தூக்கியடிக்கப்பட்டது.
நாலு முரட்டு ஆட்கள் நெம்பி தள்ளியது போல குலைந்து மோதினாள்.
நெற்றி ஓரமாய் 'பளீர்' வலி கம்பி இழுத்துவிட்டது போலும்...
பிசுபிசுவென்று இரத்தம் வேறு...

விதவிதமான கூச்சல்கள்...

"ஐயோ... அம்மா..."

'கடவுளே... காப்பாத்தும்...'

'ஏ... குக்கு எங்கேருக்கே?'

'தூக்கிவிடுங்களேன்... யப்பா...'

'என்னப்பா டிரைவரு– தூங்கிட்டியா? வண்டி போவுமா?'

'அதிகாலை முகூர்த்தம்...'

அத்தனையும் கேட்டது– ஆனால் வெகு தொலைவிலிருந்தது போல...

'அடடே... இந்தப் பொண்ணு மயக்கமாயிருக்க... விளக்கை இந்தப்
பக்கமாக காட்டுப்பா...'

'ஐயோ... நெத்தியில் இரத்தம்.'

'துடைம்மா... இந்தா சாந்துவளி...'

"சார்... வாங்க, நல்ல சமயத்துக்கு வந்தீங்க... வேற யாருக்கும் அடியில்லை. இந்தம்மாதான் பேச்சில்லாத கிடக்குது சார்..."

ஈரத்துணி முகத்தில் பட, பல்லவியால் விழித்திறக்க முடிந்தது. அவன் முகத்தைப் பக்கவாட்டில் சாய்த்து பரிசோதித்துக்கொண்டிருந்தனர். ஆக முகத்தில் ஒளியின் கூச்சமில்லை.

"காயம் ஆழமில்லை... தோ இரத்தக்கசிவு நின்னுடுச்சே... நாடித்துடிப்பும் சீராயிருக்குது..."

உடல் மின்சாரம் ஊடுருவியது போல உதறியது.

யார் பேசுகிறது? இது அவன்... குரல்... இந்தத் தொடல்... அவனுடையது போலவே மிருதுவாய்...' நாடித்துடிப்பு எகிறியது.

"அப்ப இவங்களை டாக்டர்கிட்ட அழைச்சிட்டுப் போய்... மருந்து கட்டி..."

"நான் தயார். முதல்ல அந்தம்மா சம்மதம் கேளுப்பா. முன்ன பின்ன தெரியாத எங்கூட வர சம்மதிக்கணுமே."

"வேற வழி இல்ல சார்... இப்பவே மணி ஒன்னு."

"இந்நேரம் பயணப்படலாமா?"

"நிதானமாத்தான் சார் வந்தேன். மலையிலே ஜீப்பு ஓட்ர பசங்க செம வேகமா வந்ததுல நான் பயந்து ஒதுங்கினேன். கல்லு தட்டி வேறு பள்ளத்திலே இறங்கிருச்சு."

"நல்லவேளை, வலதுபக்கமா இறங்கியிருந்தா இருநூறு அடி பள்ளம்!"

"சொல்லாதீங்க சார்... லேசா பயந்துக்குவாங்க."

பல்லவி மெதுவே எழுந்தாள். முகம் வெளிச்சத்திற்கு எதிர்புறமாய்.

"இப்ப தேவலையாம்மா?"

"முகம் வெளிறிடுச்சே. நானும் துணைக்கு வரவா?"

பெண்கள் சுற்றி நின்று அனுதாபம் காட்டினர். தலையாட்டினாள். நெற்றியில் ஆணி இறங்கியது போன்ற வலி.

"யம்மா... இந்த ஐயா எனக்குத் தெரிஞ்சவர். நல்லவரு" என ஆரம்பித்து ஓட்டுனர் விவரம் சொல்ல உடம்பு நடுங்கியது.

"என்னப்பா, ஜன்னி கண்டாப்பல பிள்ளை நடுங்குது?"

"இந்த சால்வையைப் போர்த்துங்க. அவங்க சம்மதிச்சா, உடனே டாக்டர்கிட்ட அழைச்சுட்டுப் போறேன். தெரிஞ்சவர். ஒரு டி.டி. ஊசி போட்டு கட்டு போட்டால் போதும்னு நினைக்கிறேன்..."

"வலி இருக்கும் போலிருக்கே தம்பி..."

"அதுக்கு ஒரு மாத்திரை போதும். எழுப்புங்க."

இது பெரும் விபத்து. ரோட்டில் நடுச்சாமத்தில் விழுந்து கிடப்பது மட்டுமல்ல– கட்டிப் பிரிந்த கணவனை இப்படி நடுக்காட்டில் சந்திப்பதும் பெரும் விபத்து!

இவனெங்கே இங்கு?

ஆக்ஷன் வினிதா!

'சிவப்பு நிலா' படத்தில் வினிதாவுக்கு வித்தியாசமான வேடம். 'ரிவால்வர் ரீட்டா' போன்று அடிதடியில் தூள்கிளப்புகிறாராம். 'சிவப்பு நிலா'வில் மூன்று சண்டைக் காட்சிகளில் நடித்திருக்கிறாராம். ஒரு சண்டைக் காட்சியில் டூப் போடாமல் நடித்ததினால் கீழே விழுந்து கையை உடைத்துக் கொண்டிருக்கிறார். இப்போது கையில் மாவுக் கட்டுடன்தான் ஸ்டுடியோவுக்கு வந்துகொண்டிருக்கிறார்.

"என்ன வினிதா இப்படி கையை உடைத்துக்கொள்ளும் அளவுக்கு சண்டைக் காட்சியில் நடிக்க வேண்டுமா? பேசாமல் வந்தோமா நாயகனுடன் சேர்ந்து நான்கு கவர்ச்சி ஆட்டம் ஆடினோமா என்று இல்லாமல்..." என்ற நம்மை கையைக் காட்டி திருத்திவிட்டு பேசத் தொடங்கினார்.

"கவர்ச்சி காட்டி அலுத்துவிட்டது என்றுதானே வித்தியாசமான வேடமாக பார்த்து அடிதடியில் இறங்கியிருக்கிறேன். சண்டைக் காட்சியில் டூப் போடும் படிதான் டைரக்டர் சொன்னார். நான்தான் டூப் போட்டால் சரியாக வராதுன்னு நானே நடித்தேன். நல்லவேளை லேசான எலும்பு முறிவோடு போச்சு."

"சண்டைக் காட்சி என்றால் விஜயசாந்திக்கு போட்டியாக களம் இறங்கியிருக்கிறீர்களா!"

"இல்லை இல்லை, விஜயசாந்தி சண்டை போடுற அளவுக்கு என்னால் பாய்ந்து பாய்ந்து எல்லாம் சண்டை போட முடியாது. அவுங்க லெவலே தனி. நான் ஏதோ இப்பத்தான் இந்தப் படத்தில் சண்டைக் காட்சியில் நடிக்கத் தொடங்கியிருக்கிறேன். போகப் போக வாய்ப்புகள் வருவதைப் பொறுத்துதான் இருக்கிறது."

"அப்படியானால் கவர்ச்சிக்கு முழுக்கு போட்டுவிட்டீர்களா?" என்றால்...

"கவர்ச்சிக்கு நான் எங்கே முழுக்குப் போடுவது! ரசிகர்கள் விரும்பும்வரை கவர்ச்சி காட்டித் தானே ஆகவேண்டியிருக்கிறது" என்று பட்டென்று பதில் சொல்லி முடித்தார், வினிதா. ★

அடிக்கடி வருபவளாமே? குழப்பமாய் இருந்தது. ஆனால் யோசிக்க திராணியில்லை. பிறருக்கு தொந்தரவு தரவும் மனமில்லை.

சம்மதம் சொன்னான்.

"அவங்க பெட்டி எது?"

"நீலக் கலர்..." முனங்கினாள்.

சரிந்து கிடந்த குவியலில் இருந்து அவளது பெட்டி உருவப்பட்டது.

"யம்மா... பயமில்ல. தெரிஞ்ச ஐயாதான். நானனா உங்களை பஸ் ஸ்டாண்டுல இறக்கிவிட்டு முனுசாமி தாத்தா டாக்ஸியில் ஏத்திவிடணும். அவரு இல்லாட்டி இந்த சாமத்தில் என்ன செய்றதுன்னும் யோசிச்சிட்டேதான் வந்தேன். இவரு உங்கள வீட்டுலேயே சேர்த்துடுவார். இது கல்யாண பார்ட்டி... இல்லையா..."

இவனுக்குச் சிரிப்பு வந்தது.

'பரவாயில்லப்பா. இது என் கல்யாண பார்ட்டி... கவலைப்படாமல் போங்க' என்று சொல்லிவிட்டால் என்ன என்கிற நமட்டு ஆசை!

தெரு விளக்குகள் இல்லை. வாகன விளக்குகள்தாம். சாலையைத் தலை வழியே போர்த்தியவளை பிடித்து அவன் வாகனத்தில் ஏற்றினர் இரு பெண்கள்.

"தைரியமாய் போம்மா..."

இருக்கைகள் சொகுசாய் இருந்தன. சாய்ந்தவனுக்கு முழுக்க நம்ப முடியவில்லை... இது கனவோ?

இல்லை... நிஜந்தான் என்றது அந்த நெற்றித் தெறிப்பு!

4

சாலையை இறுக சுற்றியபோது அதில் அவளது வாசம். நறுமுகை சொடுக்கியது. இதேபோன்ற கதகதப்பை ஒரு காலத்தில் அவள் அன்பு தந்ததே... அவளை சந்தித்ததிலிருந்தே அந்த அன்பை உணர முடிந்தது.

அப்போது சொந்தமாய் அழகு நிலையமெல்லாம் இல்லாத இன்னொரு பெண்ணிடம் உதவியாளராய் பணிபுரிந்த சமயம். மணப்பெண் அலங்காரத்திற்காக ஒரு வீடு போனபோதுதான் அவளைச் சந்தித்தது.

"கொஞ்சம் ஐஸ் தண்ணி வேணுமே..." அறைக்கு அடிக்கடி வந்து போன இவளிடம் கேட்டான்.

குளிர்பானம் வந்தது!

"குடிக்கறதுக்கு கேட்கலைங்க. முகத்தை ஐஸ் தண்ணியில கழுவிட்டு

சொன்னது பலிக்கிறது!

[illegible]

சுவாமிகளின் அருள் வாக்கின் அற்புதங்களில் சில:-

1) [illegible]

2) [illegible]

3) [illegible]

4) [illegible]

5) [illegible]

6) [illegible]

தொடர்புகொள்ள வேண்டிய முகவரி:-

கே. அருணாசல சுவாமிகள், அருள்வாக்கு அருள்ஜோதி நிலையம், (Govt. Regd.)

61, அண்ணா நகர், சண்முகபுரம், பழனி-624 601. தமிழ்நாடு.

ஒப்பனை செய்தா அதிக நேரம் நிக்கும். அதுக்காக கேட்டேன்."

"ஓ..! இதைக் குடுங்க. தண்ணியும் வரும்."

"கொண்டை... பின்னலும் போதாது இவங்களுக்கு முடி நல்ல நீளம்."

"வாங்கிட்டு விரோ்ல வேற!"

"உங்க பேரு?"

"ஆங்..?"

"சலிக்காம ஓடறீங்களே... அ... நான் கேட்டேன்..." வெட்கமாய் போனது பல்லவிக்கு.

"உங்ககிட்ட கூட சலிச்சுக்குவாங்களா என்ன?"

"கல்யாண நேர பதட்டம். காசு வாங்கிட்டுப் போற கூலிக்காரி தானேன்னு 'கள்'ளுன்னு பேசுவாங்க..."

"அப்புறம் எதுக்குப் போறீங்க?"

"இது என் வேலை... தொழில்..."

"ஆனாலும்... தேவையா?"

"நீங்க எங்க வேலை பார்க்கறீங்க?"

தனியார் நிறுவனம் ஒன்றைக் குறிப்பிட்டான்.

"அங்கே திட்டறதேயில்லையா? 'கள்'ளுன்னு விழறதில்லை!"

"அது இல்லாமலா!" லேசாக அசடுவழிந்தான். இன்றைய விடுப்பு கூட திட்டுடன்தான் கிடைத்திருந்தது.

'பெரியப்பா பொண்ணு கல்யாணத்துக்கு விடுப்பு அவசியமா? சாயங்காலம் வரவேற்புக்குப் போனா பத்தாது! 'பூமழை தூவி'ன்னு அண்ணன்காரன் பாசப் பாட்டா படிக்கப்போற?' என்ற நக்கலான திட்டு!

"அப்ப நீங்க வேலையை விட்டுறதுதானே!"

"என்ன... நீங்க?" அவள் அதிர்ச்சியை ரசித்தபடி.

"பிறகு, நான் எப்படி வேலையை விடறது? நீங்க கேட்டீங்களே!" சீண்டினான்.

"நீங்க பொண்ணு..."

"வயிறு எல்லாருக்கும் பொதுங்க..."

"ஆங்... அது குளிரத்தான் முதல்லே பழரசம் அனுப்பினேன்!"

"நல்ல சமாளிப்பு..." சிரித்தான்.

"வித்யாசரண்."

"ஆ... என்னது?"

"பெயரைக் கேட்டீங்களே..."

"ஆ... ஆமா... புதுமையான பேரு."

"உங்க... உங்க பேர்?"

"பல்லவி."

'நில்'லுனா இனிமையா இருக்குது."

பிறகு அவ்வப்போது ஓரிரு வார்த்தைகள். ஆனால் அவன் கிளம்பும் முன்னே தொடுவான சம்பவமும் நடந்தது. மாப்பிள்ளை வீட்டினர் பெண்ணைப் பார்க்க வந்தபோதும், இவள் மணப்பெண்ணின் சடையில் பூ அலங்காரத்தை முடிக்கும் நேரம்.

இரு இளைஞர்கள் பெண்ணைவிட்டு அலங்கரித்தவளையே நோட்டமிட்டனர். "ரோஜாப் பூ கண்ணைப் பறிக்குதுப்பா..."

"மணமகளா?"

"ம்ம்... வருமான்னு தெரியல..."

"அலங்கரிக்க இருந்தாளுன்னா, ஆடை அலங்காரமில்லாம நிக்க நாணாது... அவ்வளவுதான்."

அரவமில்லாமல் அந்தத் தடியன்களை பின்புறம் இழுத்துச் சென்று சரண் புரட்டி எடுத்ததில் அவர்கள் கல்யாண பந்தல் பக்கமே வரவில்லை-- வருமளவில் இல்லை முகம்!

"அடேயப்பா... உங்களுக்கு இவ்வளவு கோபம் வருமா?"

அன்று அவள் கேட்டதில் ரகசிய பெருமிதமும், மகிழ்வும் இருந்தன... ஆனால் பின்னாளில் அவனது இதே ஆவேசம் கசந்தது!

அப்பாவிற்கு அவனை முதல் பார்வையிலேயே பிடித்திருந்தது. திருப்தியாய் திருமணத்திற்கு சம்மதித்தார்!

இருந்த சேமிப்பில், தனிக்குடித்தன முன்பணம், வீட்டுத் தேவைகள், ஓரிரு நகைகள், புத்தாடைக்குச் செலவழித்தது போக பதிவுத் திருமணத்திற்கான பணம்தான் மிஞ்சியது.

"மூணாறு அத்தை, மாமாவை அழைப்போம். சாட்சி கையெழுத்து அவங்க போட்டும். அத்தனை உறவையும் வரவழைச்சு என்னம்மா பண்ணப்போறோம்? தங்க இடம் பார்க்கணும், மூணு வேளை சாப்பாடு செலவு இழுக்கும். அதிலும் நொள்ளை, நொச்சு சொல்லிட்டுப் போவாங்க. கல்யாணம் இன்ன தேதியில் நல்லபடி நடந்தது. பையன் எனக்கும் பிடிச்சாச்சுன்னு பொதுவாய் எழுதிப் போட்டுடறேன்..."

எத்தனை சந்தடி இன்றி திருமணம் நடந்ததோ அத்தனை சுலுவாய் பிரிவும் நேர்ந்தது.

நல்லவேளை அதைப் பார்க்க அப்பா உயிரோடு இல்லை.

சேர்ந்திருந்த காலங்களில் பல நாட்கள்... நேரங்கள் வெகு நிறைவானவை.

சமையலில் உதவுவான். இஸ்திரி போட அஞ்ச மாட்டான். ஏதாவது ஒரு பாடலை முணுமுணுத்தபடி அத்தனையையும் தேய்த்து அடுக்குவான்.

"ஏம்ப்பா?" என்றால்...

"இதுக்கு முன்னே முழு வேலையும் நான்தானே? இப்போ முக்கால்வாசி வேலையை நீ முடிச்சுடறே. இதுகூட செய்யாட்டி

எப்படி?"

"சமைக்கையிலேகூட நீங்க ரொம்ப ஒத்தாசை..."

"எல்லாம் ஒரு அபிமானந் தான்."

"எது, நான் கிண்டும்போது முதுகிலே உரசி, இடுப்பிலே கை போடுறதா?"

"காய் நறுக்கித் தரலை நானு?"

"ஒரேயொரு தடவை.."

"நாக்கு அழுகிடும்!"

"நீங்க நெருமிஷமே செய்யலை? விரலு உதுந்திடும்!"

"பண்ணக்கூடாதா பவி?" அவன் முகமே மாறிப்போகும்.

"என்னாச்சு?"

"இத்தனை அம்சமாய் வீடும் அதுல தேனீயாட்டம் சுத்தி வர்ற பொண்ணும் கிடைக்கும்னு நான் நினைக்கவேயில்லை பவி.."

"எல்லாருக்கும் வாய்க்கிற சகஜமான வாழ்க்கைதானப்பா இது?"

"ரெண்டு நேரம் பசிக்கு சோறு கிடைச்சா போதுங்கறவன் நான்... இப்ப..."

"என்ன குரலு தழுதழுங்குது... இப்ப என்ன?"

"மூணு நேரமும் பிரியாணிங்கற ராஜ வாழ்வு. 'கமகம'ன்னு என் வாழ்க்கையில நீ?"

"ச்சொ... அழுத்திடுமே" விழிகளை உருட்டுவான். "வயித்துக்கும் ஆகாது."

அன்பும் அழுத்தது... அமிர்தமானாலும் நிறைந்தது.

இது எப்படி இருக்கு!

இரண்டு மாணவர்கள் பள்ளியில் சந்தித்து பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது ஒரு மாணவன் சொன்னான்— "எங்கள் அப்பாவை யாரும் ஏமாற்ற முடியாது" என்றான்.

"ஏன்? ஏமாற்ற முடியாது?" என்று அடுத்த மாணவன் கேட்டான்.

—"என் அப்பா கடையில்

தீப்பெட்டி வாங்கினால்கூட எல்லா குச்சிகளும் சரியாக இருக்கான்னு எண்ணிப் பார்த்துத்தான் வாங்குவாரு" என்றான்.

உடனே அடுத்தவன் "எங்கப்பா உன் அப்பாவைவிட மிகவும் எச்சரிக்கையாய் இருப்பாரே. எப்படின்னா, தீப்பெட்டி வாங்கினால் எல்லா குச்சிகளும் எரியுதான்னு அங்கேயே உரசிப் பார்த்துத்தான் வாங்குவாரு" என்றான்.

பெற்றவர்களை இழந்தவன் என்பதால் அவன் முழு அன்பும் மனைவி மீதுதான்.

இவனின் கடைசி நெருங்கிய உறவான தந்தை இறந்தபோது அவனுக்கு அதொரு நிம்மதி என்பதாய்கூட இவனுக்கு சந்தேகம்!

கட்டின புலி போல அவன் தன்னை சுற்றி வந்து பாதுகாத்ததில் வெகு பெருமிதம். ஆனால் புலி தன்னையே பிறிப் போட்டபோது வலித்தது— ரொம்பவே!

அப்போதும் இவனுக்கு உதவியாளர் வேலைதான். நேரம், காலம் பார்க்க முடியாது.

"நடிகை தேவிகா வீட்டுல விசேஷம் ஆசைப்பட நகைகளுக்கெல்லாம் கையில மருதாணி இடணுமாம். நீ இங்கே பார்த்துக்கோ பவி... என்ன?" என்று முதலாளி அம்மா போனால், வருமவரை இவன் நகர முடியாது.

அன்று அப்படி வெகு நேரம் சென்று ஓய்ந்து வீடு திரும்பியபோது தான் முதல் சண்டை...

"வீட்டுக்கு பொம்பிளை வர்ற நேரமா இது?" முறைப்பயில் பளமிவிட்டு பாய்ந்தாள் சரண்.

"முன்னமே சொல்லியிருக்கேன். வயிறு எல்லாருக்கும் பொது."

"வயிறு நிரப்ப அப்ப... என்ன வேலை செய்யே?"

கேள்வி ரொம்ப குத்தியது. "பேச்சு முறையாயில்லை சரண்?"

"உன் தொழிலும் சரியில்லை விட்டுரு."

"இப்ப பேச வேணாம், சண்டை வரும்."

"கலகம் வந்தாத்தான் நியாயம்."

"சரி... இப்ப எது நியாயமில்லை?"

தான் முழுக்க குளிப்பதை அறையில் நிறுத்தால் அங்கு அருப்பு தெரியாது. ஆனால் பேருந்து பயணத்தில் நசுங்கி கசங்கிப்போவாள். பசியின் இன்னல் வேறு. இரண்டு பிஸ்கட்டுகளை காபியில் நனைத்து தின்று, காபி பருகினால்தான் உயிர் மீளும். தூய்மியும் வயிறோடு புருஷனோடு நியாயம் பற்றி தர்க்கிக்க வேண்டியிருக்கிறது. பெண்ணிற்கு நியாயம் கிடைப்பது அரிது. மரியாதை, ஓய்வு, சந்தோஷம்... இவையும் வெகு சொற்பம்.

"ரெண்டாந்தர சினிமாக்காரி அத்தனை பேரும் அங்கேதான் வர்றது. அதுங்களுக்கு நீ சிவி, சிங்காரிச்சு, காலு நகத்தை வெட்டிக் கழுவி... இதுங்க பிட்டிப்பட்டு போற தொழிலு என்ன தெரியுமா?"

"தெரியாது. தெரிஞ்சுக்கறது என் தொழிலில்லை."

"உனக்குத் தெரியும்— பசப்பாதே. அதுங்களோட என் சகவாசம்?"

"கூலி வாங்கறதோட என் சகவாசம் நின்னிடும்."

தலைவலி நன்றாய் அவனது நெற்றிப் பொட்டுக்களைக் கவ்வியது. முகம் கழுவி, காபியை உள்ளே இறக்கினால்தான் அதன் பிடி தளரும்.

"நூற்றை, முதுகைத் தேய்க்கறப்பவே 'தமிழ்'னு தூது பேச்சு பேசுவீங்களே பொம்பளைங்க..."

இவன் பேசாமல் நகர்ந்தான்.

"ஓடாதே... நழுவாமல் நில்லு."

"எனக்குப் பசிக்குது. பசியால தலைவலி வேற."

"இப்ப சாப்பிட்டு படுக்கணும். அப்புறம் காலையில் வேலைக்கு ஓடணும். நான் இளிச்சவாயனாட்டம்..."

"வேணாம். சாமர்த்தியமாய் ரெண்டாயிரம் சம்பாதிங்க. அப்புறம் நான் காசுக்காக ஓடலை."

"குத்தலா பேசறே?" ஆவேசமாய் கை ஓங்கி நெருங்கியவளை அவன் அறைந்து மூடிய கதவு தடுத்தது.

5

அன்று சென்டிமெண்டாலோ என்னவோ, அவன் தன் சிறுகதை ஒன்றை முதன்முதலாக பத்திரிகைக்கு அனுப்பினான்.

அவனுக்கு தனியார் நிறுவனம் ஒன்றில் சாதாரண சம்பளம்.

ஆண்மை குறைவு நீங்க நவீன சிகிச்சை

பிரபல செக்ஸ் நிபுணர் Lion. Dr. V.R. நாத் B.Sc., D.H.M., M.R.S.H. (London)

(CERTIFIED SEXOLOGIST BY Mc CARTHY OF AMERICAN UNIVERSITY) Phone: (0423) 45912.

NTC

ஒவ்வொரு மாதமும் சந்திக்கலாம்.

கோவை : 3-ந்தேதி காலை 8 To 11 மணி 24-ந்தேதி மாலை 3 To 6 மணி
Ph.: (0422) 433620

ஈரோடு : 3-ந்தேதி மாலை 3 To 8 மணி
Ph.: (0424) 22681

சேலம் : 10-ந்தேதி காலை 8 To 11 மணி
Ph.: 230690
Ph.: (0427) 449331

வேலையும் விசாரம் இல்லாதது.

எழுத்து கலைபுரிய, நினைத்ததை உட்கார்ந்து எழுதுவான். பல்லவிக்கு வாசிப்பதில் என்றுமே கவலை இருந்ததில்லை. ஆக அவன் எழுதிய தாள்களைச் சேர்த்து சிராக்கி வைப்பாளேத் தவிர வாசித்ததில்லை.

மூன்றாம் மாதம் கதை பிரசுரமானபோது துள்ளினான். அதற்குள் இவர்களிடையே நாலு சண்டைகள்! கதையை அச்சில் பார்த்த குதூகலத்தில் அவள் முழுதாய் ஒரு மாதம் முகம் கோணவில்லை.

ஆனால் மறுமாதம் பத்திரிகை நூறு ரூபாய் சன்மானம் அனுப்ப, தளர்ந்துபோனான்.

"என்ன பவி... ஐநூறுக்கு குறையாதுன்னு நினைச்சேன். நூறுதான் அனுப்பியிருக்காங்க?"

"அப்ப நீங்க மாசம் அஞ்சு கதை அனுப்பணும்னு அர்த்தம்" புன்னகையுடன் கணக்குவித்தாள்.

"அத்தனையும் வெளிவரணுமே!"

"அப்ப பத்து அனுப்புங்க. பாதியாவது அச்சேறும்."

"ஆனாலும் இது ரொம்ப கம்மி."

"நாவலுக்கு வரும்படி அதிகமாயிருக்கும்."

"அது எழுத கை வரணுமே!"

"சிறுகதை எழு பக்கம்னா– அது எழுவது பக்கம். அவ்வளவுதான்."

"கதையே வாசிக்காதவள் நீ. சுலபமாச் சொல்லிட்டே. சிறுகதைக்கு ஒரு சின்ன பொறி போதும். ரெண்டு மூணு கதாபாத்திரங்க..."

"பொறியைகூட கொஞ்சம் கனதுங்க. இன்னும் நாலு பாத்திரங்களை சேர்த்துக்கோங்க. அதான் நாவல்!"

சிரித்தாள்.

"முன்னணி எழுத்தாளர் மாதிரி அலட்சியமாய் சொல்றே!"

"உங்களால் முடியும்ப்பா. அவ்வளவுதான் எனக்குத் தெரிஞ்சது."

பிறகு அவன் காலை நாள்கிழமையெல்லாம் எழுந்து எழுதினான்.

தபால்தலை, கவர், மசி, வாங்கி வைத்தாள். ரெண்டு குயர் வெள்ளைத் தாளை வாங்கி, ஒற்றையாய் வெட்டி அடுக்கினாள்.

"எதை, எந்த பத்திரிகைக்கு அனுப்பினீங்கன்னு தேதிபோட்டு இந்த நோட்டில் குறிச்சு வைச்சிடுங்க. குழப்பம் வராது" என்றாள்.

எழுத்து வரும்படி தரவில்லைதான். ஆனால் பெருமிதம் தந்தது. சதா கற்பனை உலகில் வேறு திரிந்தான் என்பதால் அதிக சச்சரவுகள் நேரவில்லை. ஆனால் அந்த நிம்மதிக்கும் பங்கம் வந்ததே...

கார் அதிக குலுக்கலோடு அழுத்த நின்றது. கண்திறக்க, மருத்துவர் வீடு வந்துவிட்டது புரிந்தது.

"இறங்குங்களா! நான் அழைப்பு மணி அடிக்கறேன்" என்றவள்

ஸ்வீட் 16

பிரபல பெண் எழுத்தாளர் அனுராதா ரமணனை 'ஸ்வீட் 16'க்காக சந்திக்க திருவான்மியூரில் இருக்கும் அவருடைய இல்லத்துக்குச் சென்று இருந்தோம். 'ஸ்வீட் 16'க்கான 16 கேள்விகளை கேட்டதும் மடை திறந்த வெள்ளம் போல மளமளவென்று பதில்களைச் சொன்னார். இதோ...

1. நீங்கள் எழுதிய முதல் கதை எது?

1978–ம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் என் முதல் சிறுகதை மங்கை பத்திரிகையில் வெளிவந்தது. கதையில் எழுதியவர் பெயர் இல்லாமல் மொட்டையாக எழுதி இருந்தேன். வாசகர்கள் கதையை படித்துவிட்டு எழுதியது யார் என்று கடிதத்துக்குமேல் கடிதம் எழுதி துளைத்து எடுத்துவிட்டார்கள். அடுத்த இதழில் அந்தக் கதையை எழுதியது "சாம்பவி" என்று அச்சிட்டார்கள். சாம்பவி என்ற பெயரில் நான் எழுதிய ஒரே கதை அதுதான். அடுத்த 15 நாளில் "தினமணிக் கதிர்"ரில் அனுராதா ரமணன் என்ற பெயரில் அடுத்த கதை வெளியானது.

2. கதைகளுக்கான கருவை எங்கே தேடிக் கண்டுபிடிக்கிறீர்கள்?

வாசகர்களிடம் இருந்துதான். நம்மைச் சுற்றி நிறைய கரு இருக்கிறது. நடுத்தர மக்களிடம் தினசரி பழகுகிற வாய்ப்பு கிடைத்தால் அவர்களிடமிருந்தே கதைக்கான கருவை எடுத்துக்கொள்ளலாம். அதாவது வாசகர்களிடமே மாங்காயை வாங்கி நல்ல சுவையான ஊறுகாயை தயாரித்து அவர்களிடமே விற்றுவிடுகிறேன்.

3. உங்களுடைய எழுத்தால் சமுதாயத்தை திருத்த முடியும் என்று நினைக்கிறீர்களா?

திருத்த முடிகிறதோ முடியாதோ. ஆனால் சிந்திக்க வைக்க முடியும்.

4. எழுத்தாளர்களில் உங்களுக்கு போட்டியாக யாரை நினைக்கிறீர்கள்?

எனக்குப் போட்டி என்றால் லெட்சுமியைச் சொல்வேன். "கிழட்டுக் குதிரையுடன் போட்டி போடுகிறாய். யார் ஜெயிப்போம் என்று பார்ப்போமா?" என்று லெட்சுமி கிண்டலாக என்னிடம் தொலைபேசியில் கேட்பார். அதுபோல இப்போதைக்கு எந்த இளம் எழுத்தாளர்களும் வரவில்லை. வந்தால் அவர்களால் நிலைத்து நிற்க முடியவில்லை. அதுமட்டுமில்லாமல் எழுத்தை யாருமே முழு நேர தொழிலாகவும் எடுத்துக்கொள்ளவில்லை. நான் எழுதி அதன்மூலம் கிடைக்கும் வருமானத்தை வைத்துதான் சாப்பிடுகிறேன், டெலிபோன் பில் கட்டுகிறேன். எல்லாமே... எழுத்து தான் என்னை இந்த அளவுக்கு காப்பாற்றி வந்திருக்கிறது.

5. உங்களுக்குப் பிடித்த

இருந்தேன். இப்பொழுது நான் சந்திக்கும்படி யாருமே இல்லை.

12. உங்களுடைய நெருங்கிய தோழி யார்?

என் தங்கை ஜெயந்திதான். பெரியப்பாவின் மகள் என்றாலும் என்கூடப் பிறந்தவள் மாதிரிதான். எழுத்தாளர் 'சுபா'வில் சுரேஷின் மனைவிதான் ஜெயந்தி.

என் உள்ளும் புறமும் தெரிந்தவன் அவன். நான் எப்போது அழுவேன், சிரிப்பேன் என்று அவனுக்குத் தெரியும். பாண்டியன் என் செகரட்டரி என்றாலும் அவரும் என் நண்பர்தான். எந்தப் பத்திரிகைக்கு எப்ப கதை வேண்டும் என்பதுகூட எனக்குத் தெரியாது. எல்லாமே அவர் தான்.

13. உங்களுடைய பொழுது போக்கு என்ன?

சமைக்கிறது. புத்தகம் படிப்பது. வெளியில் எங்கே போனாலும் புத்தகம் என் கையில் இருக்கும். நிறைய பாட்டும் கேட்பேன்.

14. உங்களுடைய மனதை பாதித்த நிகழ்ச்சி எது?

நிறைய இருக்கிறது. தெருவும் முழுக்க சல்லடை. கல்லானாகி இருக்கிறார்கள். என்னைப் போல மற்ற வாசகர்களும் பாதித்துவிடக் கூடாது என்று நினைக்கிறேன்.

15. பெண்ணாக பிறந்ததை நினைத்து வருந்தியது உண்டா?

வருந்தப்பட்டதேயில்லை. ஏன் வருந்தப்படணும்! பெண்ணாக பிறந்ததில் பெருமைப்படுகிறேன். கணவர் இறந்தபிறகு இரண்டு குழந்தைகளை படிக்க வைத்து ஆளாக்கி திருமணமும் செய்து வைத்திருக்கிறேன். இதுவே நான் ஆணாக பிறந்திருந்து மனைவி இறந்துவிட்டால் உடனே இரண்டாவது திருமணம் செய்து கொண்டு அந்த இரண்டு குழந்தைகளையும் நடுத்தெருவில் விட்டிருப்பேன். நல்லவேளை ஆணாக பிறக்கவில்லையே என்று மகிழ்ச்சி அடைகிறேன்.

16. வளர்ந்துவரும் எழுத்தாளர்களுக்கு தங்களுடைய அறிவுரை என்ன?

எழுத நினைக்கிறவர்களுக்கு வாழ்க்கையில் அனுபவம் இல்லை. மற்றவர்களுடன் யாருமே நெருங்கிப் பழகுவதில்லை. வீட்டுக்கு விருந்தாளிகள் வந்தால் கூட அவர்களை அனுப்புவதில் தான் குறியாக இருக்கிறார்களே தவிர, அவர்களுடன் பேசி அனுபவங்களை பகிர்ந்து கொள்வதில்லை.

இப்பொழுது வரும் எழுத்தாளர்கள் காதல் கதையை மட்டும்தான் எழுதுகிறார்கள். சமூகக் கதை, அனுபவக் கதை என்று நவரசத்தையும் கொடுக்க வேண்டும். குடும்பக் கதைகளை எழுதினால், எத்தனையோ குடும்பங்களில் உள்ள பிரச்சினைகளுக்கு தீர்வு கிடைக்கும். எழுத்தாளர்களுடைய ஒவ்வொரு எழுத்தும் ஒவ்வொரு கல்லாக இருக்க வேண்டும். ✱

படியேறிப் போனான்.

கார் கதவைத் திறக்க குளிர் ஆவேசமாய் இவளைத் தடவியது. சால்வையை மேலும் இறுக்கினாள். படியேறியபோது கால்கள் தள்ளாடின.

"மெல்ல பார்த்து..."

கரிசனையாய் அவன் சொன்ன நேரம், வீட்டினுள் விளக்குகள் உயிர் பெற்றன. அந்த ஒளி இவள் முகத்தை தெளிவாகக் காட்டியது.

மறுகணம் அவனது கனிந்த பார்வை கடுத்தது. அதிர்ச்சியில் உறைந்தது முகம்.

ஏற்கனவே இவள் அனுபவித்த அதிர்ச்சிதானே... ஆக நிதானமாய் அவன் முக உணர்வுகளை ஆராய்ந்தபடி நின்றாள்.

அதிர்ச்சி வடிந்த முகம் வெறுத்தது. உணர்வுகளின் கலவை பகுத்தறிய முடியவில்லை. அவ்விடத்தைவிட்டு, நுழைந்த அவளது பார்வையை விட்டு தப்பத் துடித்தவன் போல திரும்பினான்.

"என்ன சரண்! என்னை இப்படியே விட்டுட்டுப்போறதாய் உத்தேசமா?"

"நீ.. இங்கே... எங்கே?"

"முன்பின் தெரியாத ஒருத்திக்கு உதவ தயாராய் இருந்தவருக்கு கட்டின மனைவிக்கு உதவ கசக்குது போல..."

பளீர் எனத் திரும்பினான். "தலையில் அடிபட்ட பிறகும் தலைகனம் குறையல" என்ற ரீதியில் அடிக்குரலில் ஏதோ சொன்னவன் முகம் மறுகணம் இயல்பானது.

கதவு திறந்ததுதான் காரணம்.

"மன்னிக்கணும் டாக்டர். இந்நேரம் எழுப்ப நேர்ந்திருச்சு."

"அடடே... பல்லவன். எப்போ ஊருக்கு வந்தீங்க."

"இப்பதான். வழியிலே வேன் ஒண்ணு விபத்தாகி நின்னுது. அதிலே இவங்களுக்கு மட்டும்தான் காயம். மத்தவங்க கல்யாண பார்ட்டி. அதான் கூட்டிட்டு வந்தேன்..."

"நல்ல காரியம்தான்."

கட்டு போட்டு மாத்திரைகள் தந்தவர், "மணி ரெண்டாயிடுச்சு பல்லவன் தங்கிப் போகலாமே?" உபசரித்தார்.

"இல்லை டாக்டர். கிளம்பறோம்."

இவளுக்குக் காத்திராமல் 'விறுவிறு'வென வெளியேறினான். அவன் காரில் ஏறியபின்னும் இவள் பதறாமல் மெள்ளவே வந்து ஏறினாள்.

"டாக்டர் பீஸ் ஏதும் வாங்கிக்கலை?"

"மொத்தமாய் எப்பவேணும் கொடுத்திடுவேன். சரி இப்ப நீ எங்கே போகணும்?" கியர் போட்ட கரங்களில் நடுக்கம்.

"பனிமேடு போகணும். அங்க 'பனிமலர்' என்ற வீடு. சுரேஷ்வரது

திரும்பினாள். விழிகள் கட்டன.

"விளையாடறியா நீ? நான் அங்க போறதைத் தெரிஞ்சுகிட்டு... நீயும் அங்க..."

இவனுக்கு இது அடுத்த அதிர்ச்சி. இவளும் அங்குதானா?

"எனக்கென்ன ஜோசியமா தெரியும்? சொல்லப்போனா நான்தான் அலறி ஆர்ப்பாட்டம் செய்யணும். நான் போறதாய் சொன்ன இடத்துக்கே நீங்களும் வரலாம்னு திட்டம் போடறதுக்காய்..."

பதில் பேசாமல் கியர் மாற்றினான். யோசிக்கிறான் போலும். இவள் சொல்வதும் சரிதானே!

"ஆக நான் உங்களுக்கு 'பனிமலர்' போக வழிகாட்ட வேண்டாம்."

"அவசியமில்லை. கடந்த ஒரு வருடத்தில் ஐந்தாறு முறை நான் மூணார் வந்தாச்சு... வந்தால் அங்கேதான் தங்குவது..."

"நான் சிறுவயதில் பல வாரங்கள் அங்க தங்கினதுண்டு. அது எங்க மாமா வீடு. அதை இப்போ விடுதியாய் நடத்தற லலிதா என் மாமா பொண்ணு."

"ஓஹோ... உன்னை அங்கே பார்த்ததில்லை... அதான்..."

"தேடினாக் கண்டடையலாம். 'ஒழிஞ்சது சனி'ன்னு இருக்கறவங்க கண்ணில எப்படிப் படுவேன்? சென்னையிலேயே உங்க கண்ணில் நான் படறதில்லையே..."

பதிலில்லை. இவனுக்குள் பொருமல்.

"இன்னும் அதே வேலைதானா?" தெரியாதவன் போல கேட்டான். அவர்கள் பிரிந்த சில மாதங்களிலேயே அவன் வேலையை விட்டுவிட்டது அவளுக்குத் தெரியும். விசாரித்து அறிந்துகொண்டாள்.

"இல்லை... இப்போ நான் எழுத்தாளர்..."

"அதாவது அதுதான் பிழைப்பே... அப்படியா?" இது புது தகவல்!

"ம்ம்..."

"அப்போ மாசத்துக்கு இருபது, முப்பது கதை வெளியாகுமோ?"

விறைத்த அவன் தோள்கள் தளர்ந்தன.

புன்னகைக்கிறான் போலும்.

"இல்லை... நாவல் எழுதறேன்."

"ஓ..." ஆச்சரியமாய் உதடுகுவித்தாள்.

"நாவல்ன்னா... எவ்வளவு வரும்?"

"பொண்டாட்டியை உக்கார வைச்சு சோறு போடற அளவு."

"ஆனா பாவம் பொண்டாட்டிதான் இல்லை..." சொன்னபிறகு பயம் சேர்ந்தது. ஒருவேளை வேறு யாரேனும் பெண்...?

கிண்டலை பொருட்படுத்தாது தொடர்ந்தான். "தொடராய் பத்திரிகைகளில் வரும். புது புத்தகமாய். 'காதல் பகலை' பார்த்தியா?"

"படந்தானே... ஓ..."

"அது எங்கதை. குறுநாவல் போட்டியில் முதல் பரிசு கிடைச்சது."

"சந்தோஷம்."

நிஜமாகவே உள்ளுக்குள் பூரிப்பு.

"ஏதோ விருதுகூட அந்த சினிமாவுக்குக் கிடைச்சதாய் போன வாரம் செய்தித் தாளிலே?"

"ஆமா. கதை, வசனத்திற்கு ஸ்டேட் அவார்டு. தேசிய விருது ரெண்டு புள்ளியிலே தவறிடுச்சு."

"அ... அப்ப கதை– வசனம் 'பல்லவன்'னுறது– அது நீங்கதானா?"

அதுவரை அவர்கள் அறியாமலேயே இயல்பாக வளர்ந்திருந்த சமபாவனை 'சட்'டென அறுந்தது.

யோசித்தவனுக்குக் காரணம் புரிந்தது. பல்லவன்– அது தன் பெயரின் தழுவல். புரியாத உணர்வுகள் உருவ, அவன் முதுகையேப் புதிராய் பார்த்திருந்தாள் பல்லவி.

6

லலிதாவின் முகம் வாடியிருந்தது. ஆனாலும் இவளைக் கண்ட கண்களில் ஜோடி அகல் ஏற்றி வைத்த பிரகாசம்.

ஆனால் மறுநொடி புருவங்கள் முடிச்சிட பதறினாள்– "ஐயோ... என்ன இது நெத்தியில் காயம்? வா உள்ளே முதல்ல... வாங்க பல்லவன்... ஆமா எப்படி நீங்க ரெண்டு பேரும் இந்நேரம் சேர்ந்து?"

"வழியில சின்ன விபத்து..." சரண் விபரம் சொல்ல,

"கடவுளாய்த்தான் உங்களை அந்நேரம் அங்கே அனுப்பினது. கெட்ட நேரத்திலும் ஒரு நல்ல நேரம்..." பேசியபடி லலி இருவருக்கும் சூடாய் சாக்லேட் பால் கலந்து நீட்டினாள்.

"எப்படியோ நீ வந்ததில் எனக்கு சந்தோஷம், நிம்மதி... நன்றி... எல்லாம். பவி! நம்ப குடும்பத்தில் நீதான் முதலாளி வர்க்கம். மத்தவங்க தங்க முதலாளிங்ககிட்ட உத்தரவு வாங்கிதான் கிளம்ப முடியும். எல்லாத்துக்கும்மேலே உனக்கு மனசிருந்தது– அன்னாட்ட நான் இந்த கோரிக்கையை வைக்கக்கூட முடியாது. தெரியுமா? ரொம்ப நன்றி..."

"அதான் போன்ல சொன்னேனே. எனக்கும் இது ஒரு தேவையான மாற்றம்னு. பிள்ளைங்க தூங்குதுங்களா?"

"ஆமாம்... ஆனா இங்கேயில்லை– கோயம்புத்தூரில். அதுங்களுக்கு ஏன் வீண் அலைச்சல்னு... வலிக்குதா பவி?"

கறிவேப்பிலை !

இன்றைக்கு வாங்கிவந்த காய்கறிகளில் கறிவேப்பிலை மீந்துவிட்டதே என்று தூக்கி எறிந்துவிடாதீர்கள். மீந்துபோன கறிவேப்பிலையை உருவி ஒரு சிறு தட்டில் போட்டு, தட்டை ஸ்டவ் அடுப்புக்கு கீழே வைத்துவிடுங்கள். ஸ்டவ் எரியும் அந்த வெப்பத்தில் கறிவேப்பிலை காய்ந்து மொரமொரப்பாக ஆகிவிடும்.

மறுநாள் காய்ந்த கறிவேப்பிலையை மிக்ஸியில் அரைத்து பொடியாக்கி ஒரு பாட்டிலில் போட்டு வைத்துக்கொள்ளுங்கள். ரசம், சாம்பார் தாளித்தபிறகு ஒரு ஸ்பூன் கறிவேப்பிலைப் பொடியை அதில் கலந்தால் சுவை அதிகமாக இருக்கும். கறிவேப்பிலையும் வீண் ஆகாது. தலைமுடியும் கருகருவென வளர இது ஒரு சந்தர்ப்பம் ஆகிவிடுகிறது.

"அதிகமில்லை. ஜெயந்தனுக்கு எப்படி இருக்குது?"

"ஆபத்தில்லை. 'பலூனிங்' செய்தால் போதுங்கறது மருத்துவர்கள் அபிப்ராயம்..."

"அதென்ன?"

"சுருங்கி ஒட்டியிருக்கும் இரத்த குழாயை பலூன் போலொரு கருவியை உள்ளே விட்டு ஊதி விரிவாக்குவாங்க" விளக்கினான் சரண்.

"அதிலே ஏதும் ஆபத்தில்லையாமே?"

"ஆமா. இப்போ அவங்களை படுக்கச் சொல்லுங்க. நான் பார்க்கும்போது மயங்கிக் கிடந்தாங்க..."

"உதவ வந்த இடத்தில தேவையில்லாத உபத்திரவம். முதல்ல படு. வா பவி."

படுத்தபிறகுதான் உடம்பின் அசதி புரிந்தது. அரை மனதோடு சரணுக்கு நன்றி சொல்லியபடி விழிகளை மூடினாள்.

மறுநாள் விழிப்பு வந்தபோது மணி 11.

பல் விளக்கி முகம் கழுவியவளுக்கு, அறையிலேயே மணமாய் காபி காத்திருந்தது.

"நானே கீழ வந்திருப்பேனே பவி... அசந்த தூக்கம்..."

"தூக்கம்தான் நல்ல மருந்து– மனசுக்கும் உடம்புக்கும். அவருக்கு வார்டில் வந்த நாளாய் எனக்குத் தூக்கமில்லை. வந்தாலும் இடையே 'திடுக்'குனு முழிப்பு தட்டும்."

"கண்டதெல்லாம் தாண்டியாச்சு. உன் உடம்பையும் பார்த்துக்க. மனசை கண்டபடி வருத்திக்காத..."

"இப்படிச் சொல்ல ஒரு ஆள் இருக்கறதே பெரிய பலம்."

சூடான பானம் உள்ளிறங்கி சுறுசுறுப்பாக்கியது.

"ஆமா, இப்போ இங்கே எத்தனை பேர் தங்கியிருக்காங்க?"

"மூனு அறையில். நாலாவதாய் பல்லவன். முதல் அறையில் ரெண்டு டீச்சர் சகோதரிகள்– ஓய்வு பெற்றாச்சு."

"கல்யாணம் பண்ணிக்கலையா?"

"இல்லை. சிரிக்கவே யோசிப்பாங்க– கல்யாணமாவது. அடுத்து ஒரு ரிட்டையர்ட் ராணுவ மேஜர். அடுத்ததில் வயசான தம்பதிகள்.

"ஆக அத்தனை பேரும் அறுபதைத் தாண்டியாச்சு."

"ஆமாம். ஆக இட்லி, ரவா கஞ்சி, சப்பாத்தின்னு எளிய உணவுதான் கேட்கறாங்க. பல்லவன் தந்ததைச் சாப்பிட்டுக்குவார். நேரம் நழுவுறது தெரியாமல் எழுதிட்டே இருப்பார். நான்தான் இழுத்து வைச்சு சாப்பிடச் சொல்வேன்... அத்தனையையும் நீ தனியா சமாளிச்சிருவியா பவி?"

"அந்தக் கவலை உனக்கெதுக்கு?"

குளித்து 'பளீர்' சிவப்பில் சேலை கட்டிக்கொண்ட பிறகு எதையும் சமாளிக்கலாம் என்றுதான் தோன்றியது. படியிறங்கும் முன் சுவரோடு பதிந்து நின்ற ஆளுயரக் கண்ணாடியில் தெரிந்த தன் பிம்பத்தை மூன்றாம்

Party Connexions

உறவு வேண்டுமா என்னுடன்
தொடர்பு கொள்ளுங்கள் போனுடன்
இரவு பகல் சேவை
001 416 287 4299
001 905 509 5034 ஆங்கிலத்தில் உரையாட
சர்வதேசகட்டணம் நிமிடத்திற்கு ரூ.75% இரவு 11 முதல் காலை 5 மணி வரை 30% கட்டணம் குறைப்பு.

[illegible] போல நிதானித்தாள்.

நீண்டகால் அடியில் கொடி உடல்.

பழுப்பு சந்தன நிறம்.

மலர் இதழ்களை வளைவாய் வெட்டியெடுத்து ஒட்டினது போன்ற உதடுகள்.

நல்ல முக வடிவம். அதன் பொலிவைக் கூட்டவே பதித்தாற்போன்ற அகன்ற ஒளி விழிகள்.

'இவன் மிக ஆரோக்கியமானவன்' என்று பறைசாற்றிய 'பளபள' கன்னம். முந்தின இரவின் அயர்ச்சி சற்றே முகத்தில் மிச்சமிருந்ததும்கூட அழகுதான்.

'குளுகுளு'வென்ற மலை ஊர் சீதோஷ்ணம் உள்ளே உல்லாசத்தைக் கொப்பளித்துவிட்டது. முகம் மலர படியிறங்கியவளின் பார்வையில் முதலில் பட்டது சரண். முகமலர் வாடியது.

பெண்கள் காலையில் எழும்போதே மலராய் தோன்றக்கூடும். ஆனால் ஆண்களுக்கு அது சாத்தியமில்லை. முள்முள்ளான தாடி கன்னங்கள், சிக்காளி போலக் காட்டும்.

சரண் விழிகள் சிவந்திருந்தன- கலைந்த முடி வேறு... ஏனோ இவளுக்கு நெஞ்சை அடைத்தது. அதன் விழிகள் இவளை அழுத்தின- ஏதோ சேதி சொல்லின... அவளுக்கு அது புரியவில்லை.

தன் வேலையைக் கெடுக்க வந்தவள் என்ற சலிப்பா? வாழ்வின் நிம்மதியைக் குலைத்தவள் என்ற வெறுப்பா? அல்லது இவளுடன் கழித்த தாம்பத்தியத்தின் மலரும் நினைவுகளா?

மலர்தான் விரைவில் முன்னானதே...

சமையலறையில் அரவம் கேட்டது. கண்டதையும் யோசிப்பதைவிட லலிக்கு உதவி செய்வது உசிதம்.

முந்தானை முனையை செருகிக்கொண்டு சமையலறைக்குள் நுழைந்தாள். அவன் பார்வை முதுகைத் துளைப்பதான பிரமை. சட்னி அரைக்கும் நெடியில் தும்மினாள்.

"ஆஹ், வா வா. வடை தட்டிப் போடப்போறேன். இட்லி தயார். மேஜர் போண்டா கேட்டார். இந்தக் கிண்ணத்தில் கொஞ்சம் வெண்ணெய். தூக்கி வைக்கறியா!"

"சரி."

"ரொம்ப அழகாயிருக்கே பவி. வெள்ளித் தேர் போல. நானும் நாலு கிலோ குறைஞ்சா நல்லாயிருக்கும்... முடியலியே..."

"இப்படி வகைவகையாய் சமைக்கறே- அதான் முடியலை."

"இத்தனையும் சாப்பாட்டிலிருந்து உன் பொறுப்புதான். சமாளிப்பியா?"

"எத்தனை நாள் இருக்கப் போறே?"

"நீ உன்னவரோட வந்திருந்தேன்னு வை. பயமே இல்லாமல் கிளம்பிடுவேன். உன் கல்யாணத்துக்கு அப்பா, அம்மா வந்திருந்தாங்களே... உன்னவரில் ரொம்ப திருப்தி- 'நல்ல பையன்' -பவிமேல உயிர்'ன்னாங்க. பிறகு... என்னாச்சு?"

வடைகள் 'சர்'ரென்று எண்ணைக்குள் குதித்தன.

மனதிலும் 'சுர்'ரென்ற எரிச்சல்.

'ஜெயந்தனைப் பிரிஞ்ச நாலு நாளிலேயே யுகமானாப்பல எனக்கு ஏங்குது. நீ அவரை பிரிஞ்சு ஒன்றரை வருடமிருக்குமே... தேடலையா? மறுபடி சேர முயற்சி ஏதும்?"

"ம்ம்? சில சமயம் சேர்ந்து இருக்கறதைவிட பிரிவு நிம்மதின்னு ஆயிடுது."

"இப்ப அவரும் இருந்தார்னு வை... கவலையே படாமல் கிளம்பிடுவேன்."

'கவலைப்படாதே சகோதரி- என்னவர் அடுத்த அறையில் சூடான இவ்வடைகளுக்காய் காத்திருக்கிறார்' என்று சொல்லிவிடலாமா என்று ஒருகணம் யோசித்தவள், பின் மவுனமாய் வெந்த வடைகளை தட்டில் எடுத்துக்கொண்டு வெளியேறினாள்.

7

சீதா பேசியபடி அலைந்த லலி போனபிறகு வெறிச்சோடி தெரிந்தது வீடு.

காலை உணவிற்குப் பிறகு அங்கு தங்கியிருந்தவர்கள் காலார நடந்துவரக் கிளம்பினார்கள்.

லலிதா அறிமுகம் செய்து வைத்தவர்களை இவளுக்குப் பிடித்துதான் இருந்தது.

'டீச்சர் சகோதரி'கள்தான் சற்று 'கறார்' முகத்துடன் பயங்காட்டினர்.

மதியச் சமையல் ஆயாயிற்று.

டிபனுக்கு பிஸ்கட்டும் தேனீரும்தான்.

இரவுச் சாப்பாட்டிற்கு சம்பா ஆயா வெங்காயம், காய்கறி அரிந்து ஆத்திரத்திற்கு என்று இட்லிப் பொடியும் தயார். வயதான 'சீஸர்' நாயும் வாலாட்டலுடன் அவளைத் தொடர்ந்தது.

திரும்பிய புறமெல்லாம் பசும்வெல்வெட்டாய் சரிவு சரிவாய் தேயிலைச் செடிகள், இளம் வெயிலில் மினுமினுத்தன. புழுதி கலாடாத சுமான காற்று.

கூப்பிடு தூரத்தில்தான் சரண். என்ற எண்ணம் உறுத்தியது.

...போல நிதானித்தான்.

ஐந்தேகால் அடியில் கொடி உடல்.

பழுப்பு சந்தன நிறம்.

மலர் இதழ்களை வளைவாய் வெட்டியெடுத்து ஒட்டினது போன்ற உதடுகள்.

நல்ல முக வடிவம். அதன் பொலிவைக் கூட்டவே பதித்தாற்போன்ற அகன்ற ஒளி விழிகள்.

'இவன் மிக ஆரோக்கியமானவன்' என்று பறைசாற்றிய 'பளபள' கூந்தல். முந்தின இரவின் அயர்ச்சி சற்றே முகத்தில் மிச்சமிருந்ததும் கூட அழகுதான்.

'குளுகுளு'வென்ற மலை ஊர் சீதோஷ்ணம் உள்ளே உல்லாசத்தைக் கொப்பளிக்கவிட்டது. முகம் மலர படியிறங்கியவளின் பார்வையில் முதலில் பட்டது சரண். முகமலர் வாடியது.

பெண்கள் காலையில் எழும்போதே மலராய் தோன்றக்கூடும். ஆனால் ஆண்களுக்கு அது சாத்தியமில்லை. முள்முள்ளான தாடி கன்னங்கள், சீக்காளி போலக் காட்டும்.

சரண் விழிகள் சிவந்திருந்தன– கலைந்த முடி. வேறு... ஏனோ இவளுக்கு நெஞ்சை அடைத்தது. அதன் விழிகள் இவளை அழுத்தின– ஏதோ சேதி சொல்லின... அவளுக்கு அது புரியவில்லை.

தன் வேலையைக் கெடுக்க வந்தவள் என்ற சலிப்பா? வாழ்வின் நிம்மதியைக் குலைத்தவள் என்ற வெறுப்பா? அல்லது இவளுடன் கழித்த தாம்பத்தியத்தின் மலரும் நினைவுகளா?

மலர்தான் விரைவில் முன்னானதே–

சமையலறையில் அரவம் கேட்டது. கண்டதையும் யோசிப்பதைவிட லலிக்கு உதவி செய்வது உசிதம்.

முந்தானை முனையை செருகிக்கொண்டு சமையலறைக்குள் நுழைந்தாள். அவள் பார்வை முதுகைத் துளைப்பதான பிரமை. சட்னி தாளிக்கும் நெடியில் தும்மினாள்.

"ஆம், வா வா. வடை தட்டிப் போடப்போறேன். இட்லி தயார். மேஜர் போண்டா கேட்டார். இந்தக் கிண்ணத்தில் கொஞ்சம் வெண்ணை, ஜாம் வைக்கறியா?"

"சரி."

"ரொம்ப அழகாயிருக்கே பவி. வெள்ளித் தேர் போல. நானும் நாலு கிலோ குறைஞ்சா நல்லாயிருக்கும்... முடியலியே..."

"இப்படி வகைவகையாய் சமைக்கறே– அதான் முடியலை."

"இத்தனையும் சமயலறையிலிருந்து உன் பொறுப்புதான். [illegible]!"

"எத்தனை நாள் இதையே கேட்பே?"

"நீ உன்னவரோட வந்திருந்தேன்னு வை. பயமே இல்லாமல் கிளம்பிடுவேன். உன் கல்யாணத்துக்கு அப்பா, அம்மா வந்திருந்தாங்களே... உன்னவரில் ரொம்ப திருப்தி– 'நல்ல பையன்' –பவிமேல உயிர்'ன்னாங்க. பிறகு... என்னாச்சு?"

வடைகள் 'சர்'ரென்று எண்ணைக்குள் குதித்தன.

மனதிலும் 'சர்'ரென்ற எரிச்சல்.

'ஜெயந்தனைப் பிரிஞ்ச நாலு நாளிலேயே யுகமானாப்பல எனக்கு ஏங்குது. நீ அவரை பிரிஞ்சு ஒன்றரை வருடமிருக்குமே... தேடலையா? மறுபடி சேர முயற்சி ஏதும்?"

"ம்ம்? சில சமயம் சேர்ந்து இருக்கறதைவிட பிரிவு நிம்மதின்னு ஆயிடுது."

"இப்ப அவரும் இருந்தார்னு வை... கவலையே படாமல் கிளம்பிடுவேன்."

'கவலைப்படாதே சகோதரி– என்னவர் அடுத்த அறையில் சூடான இவ்வடைகளுக்காய் காத்திருக்கிறார்' என்று சொல்லிவிடலாமா என்று ஒருகணம் யோசித்தவள், பின் மவுனமாய் வெந்த வடைகளை தட்டில் எடுத்துக்கொண்டு வெளியேறினாள்.

7

சீதா பேசியபடி அலைந்த லலி போனபிறகு வெறிச்சோடி தெரிந்தது வீடு.

காலை உணவிற்குப் பிறகு அங்கு தங்கியிருந்தவர்கள் காலார நடந்துவரக் கிளம்பினார்கள்.

லலிதா அறிமுகம் செய்து வைத்தவர்களை இவளுக்குப் பிடித்து தான் இருந்தது.

'மச்சர் சகோதரி'கள்தான் சற்று 'கறார்' முகத்துடன் பயங்காட்டினர்.

மதியச் சமையல் ஆயாயிற்று.

டிபனுக்கு பிஸ்கட்டும் தேனீரும்தான்.

இரவுச் சாப்பாட்டிற்கு சம்பா ஆயா வெங்காயம், காய்கறி அரிந்து ஆத்திரத்திற்கு என்று இட்லிப் பொடியும் தயார். வயதான 'சீஸர்' நாயும் வாலாட்டலுடன் அவளைத் தொடர்ந்தது.

திரும்பிய புறமெல்லாம் பசும்வெல்வெட்டாய் சரிவு சரிவாய் தேயிலைச் செடிகள். இளம் வெயிலில் மினுமினுத்தன. புழுதி கலாடாத சுமான காற்று.

கூப்பிடு தூரத்தில்தான் சரண். என்ற எண்ணம் உறுத்தியது.

அவனும் இணைந்து நடந்தால்?

தலையை உலுக்கிக்கொண்டான்.

வாழ்வு முழுக்க இணைந்து கழிக்கும் உரிமைப்பெற்றும் பிரிந்தாயிற்று. இனி எதற்கு இதுபோன்ற வீண் கற்பனைகள். ஆனாலும் உடலெங்கும் விநோத பரபரப்பு.

ஒரு முழு ஆண்டு அவனுடன் இன்பமாய் கழித்த நாட்களின் நினைப்பு இனித்தது.

சதா இவனைக் கட்டி இழைவாளே- இப்போது 'நீ யாரோ, நான் யாரோ' என்பதாய் ஒரு மாய நாடகம்.

மூக்குக்கு மூணுமுறை 'பவிக்குட்டி' என்பவனுக்கு ஊமையன் பாத்திரம்!

ஆத்திரமான ஆளுமையும், சந்தேக புத்தியும் இல்லை என்றால் அவன் தங்கமான புருஷன்தான்.

அனைத்து ஆண்களும் அப்படித்தானோ?

அப்படியெனில் பிற மனைவிகள் எப்படி குடித்தனம் செய்கிறார்கள்?

தனக்குத்தான் சமர்த்து போதாதோ?

"ஏன் கண்டபடி கற்பனையை ஓடவிடுறீங்க சரண்... அப்படி எதுவுமில்லை" என்று நயத்தை விட்டுவிட்டு "ஆம்...மா... அப்படித்தான் உன்னைப் பிடிக்காமத்தான் அவன்கிட்ட போனேன்- இனி நீ வேண்டாம்னும் முடிவு பண்ணியாச்சு நான்!" என்று ஆங்காரத்துடன் இரைந்தாளே அன்று பிரிந்ததுதான்!

ஆங்காரம் அடங்கின பிறகும் அகங்காரம் ஓயவில்லை. 'ச்சே... இத்தனை பேசியவனிடம் போறதா? எதுக்கு? எனக்கு வேண்டிய சோறு துணிக்கு நானே சம்பாதிக்கிறேன். பிறகெதுக்கு கையேந்தி, ஞானம் போதும்! உரைக்கட்டும்... பொம்பளைன்னா ஊர் மேயறவள் என்ற சந்தேக புத்தி தெளியட்டும். எதுவானாலும் பேசலாம்கற திமிர் அடங்கட்டும்.'

பட்டாசாய் மனசு படபடத்தது.

வீட்டில் பெரியவர்கள் இருந்திருந்தால்- "ச்சே... இதென்ன? தனிக்குடித்தனம்- இளம்பு சொல்றேன். குடும்பம்னா எல்லாம் தேனும். இப்ப விட்டுட்டு... பிறகு அவளைப் பிடிச்ச அதட்டு, பிடி அல்லது கொஞ்சு... ஆனா எல்லாம் ஒரே கூரை கீழே நடக்கட்டும்" என்று அன்பும் வம்புமாய் சேர்த்து வைத்திருப்பார்கள்.

இருவரின் வீம்பும் கொம்புசீவி நின்றன!

அவள் மறுநாளே வேறு வீடு பார்த்தாள். ஜோடி வளையலை விற்று அட்வான்ஸ் தந்து தேவையான பொருட்களை வாங்கிப் போட்டாள்- குடியேறினாள்.

அவனோ ஒரு வாரம் வீட்டுப் பக்கமே வரவில்லை.

வந்தபோது வெறிச்சோடிக் காத்திருந்தது வீடு.

சாவி அடுத்த வீட்டில் இவனுக்காய்...

அந்த வெறிச்சோடின நாட்களில் அவன் மேலும் எழுத ஆரம்பித்திருப்பான்.

தேயிலைப் பறித்து முடித்து, சாக்குகளில் கட்டிக்கொண்டிருந்தார்கள். இது ஆலைக்குப் போய எடை போடப்படும் அதற்கேற்ப கூலி. அன்றைய வேலை முடித்த திருப்தியில் 'டி-பிளக்கர்ஸ்' சளசளவென பேசியபடி நடந்தனர்.

அன்றிரவு உணவு மேசையில்-

"அடடே, சப்பாத்தி ரொம்ப மிருதுவாய் இருக்குதே" மேஜர் பாராட்ட-

"ம்ம்... சமைக்க அந்தனை சிரமமில்லை" சற்றே தலையசைத்தனர் டீச்சர் சகோதரிகள்!

"பாத்திரங்களை நான் கழுவிடறேம்மா... நீ படு" என்ற லம்பா ஆயாவிற்கு உதவிவிட்டு படுக்க சென்றாள்.

நாளை வேலை அதிகமிருக்கும்.

அறைகளைச் சுத்தம் செய்ய வேணும்.

அரட்டை நேரம்

உறவு வேண்டுமா என்னுடன்
தொடர்பு கொள்ளுங்கள் போனுடன்

இரவு பகல் சேவை

001 416 287 4299
001 905 509 5034 ஆங்கிலத்தில் உரையாட

சலுகைக் கட்டணம் நிமிடத்திற்கு 75¢ இரவு 11 முதல் காலை 6 மணி வரை 30% கட்டணம் குறைப்பு

படுக்கை விரிப்புகளை மூன்று நாட்களுக்கு ஒருமுறையும்,
தலையணைகளை ஒரு நாள் விட்டும் மாற்றச் சொல்லியிருந்தாள் லலி.

ஆக இன்றே கடிதம் எழுதும் வேலையை முடிப்பது என்று தான் பத்திரமாய் வந்து சேர்ந்தது குறித்து மங்களத்திற்கு கடிதம் எழுதினாள். போன் போட்டால்– செலவு அதிகமாகும்.

எதிர்வீட்டு மங்களம் போலொரு ஆதரவான பெண் இருந்திரா விட்டால், இவளால் தாக்குப்பிடித்திருக்க முடியாது.

அவள் மகன் சரவணனும் பெரிய உதவி. எந்த உதவி கேட்டாலும் சலிப்பே காட்டாமல், 'சரிக்கா' என்பவன்.

'வெளியூர் போறேன்– திரும்ப பத்து, பதினைஞ்சு நாளாகும்' என்று தகவல் சொல்லிவிட்டுக் கிளம்ப தற்போது இவளுக்கு இருப்பது அவர்கள் மட்டும்தான்...

கழிவிரக்கத்தில் அழுகை பொங்கியது.

மறுநாள் காலை காபி தயாரான நேரத்திலேயே இட்லி தட்டுகளில் எண்ணெய் தடவினாள். முக்கால் மணி நேரத்திற்குள் அத்தனையும் தயாரான பிறகு காய்கறி, மளிகைப் பொருட்களை 'ஸ்டாக்' எடுத்தாள். தேவையான பொருட்களின் பட்டியலை பத்து மணிக்கு வரும் பையனிடம் தந்துவிட்டால் போதுமாம். மாலையே அத்தனையும் வந்து சேருமாம். ஆகக் கடைகளுக்கு ஓட வேண்டிய தொல்லை மிச்சம்.

மதிய சமையல் வேலையை தொடங்கி வைத்தபின், துணியும் துடைப்பமுமாய் அறைகளைப் பெருக்கி சுத்தம் செய்ய பையன்கள் உண்டு. இடையிடையே அறைகளில் இருந்த பணம், பொருட்கள் திருட்டு போவதாய் புகார்கள் வர இதையும் லலியே இழுத்துப் போட்டு செய்யவேண்டிய நிர்ப்பந்தம்.

முதல் அறையின் கதவைத் தட்டினாள்.

அறையின் தரையில் பரப்பப்பட்ட கயிற்று பாயை சுத்தம் செய்வது எளிதாயில்லை.

வலிவு அத்தனையையும் திரட்டி 'வரட் வரட்' என்று கூட்டினால் தான் கயிற்றில் சிக்கிக்கிடந்த தூசு தும்புகள் கிளம்பி சுத்தமாயின. ஆக இரண்டாம் அறையிலேயே தோள்பட்டைகளில் கடுப்பு. மூன்றாம் அறையை தூசி தட்டி பெருக்கி முடித்தவளுக்கு முதுகு முழுக்க வலி.

இடையிடையே சமையலையும் ஓடி ஓடிப்போய் பார்த்து கொண்டாள்– இல்லாவிட்டால் நேரத்திற்கு தட்டு போட முடியாதே.

சரண் அறைக் கதவை தட்டியபோது உள்ளே அரவமேயில்லை. கதவும் திறந்துகொண்டது.

"சார்... பல்லவன் சார்..." வார்த்தைகள் குழறின.

பல்லவன் சார் என்றுதானே லலி அழைப்பாள்.

குளியல் அறைக் கதவும் திறந்தே கிடந்தது.

ஆக ஆள் இங்கில்லை. நிம்மதியுடன் விழி ஓட்டினாள். கட்டில், மேசை எங்கும் காகிதக் கற்றைகள். அவனது அவசர கையெழுத்தில் நிரம்பிய தாள்கள்.

தாள்களின் வலப்புற ஓரத்தில் சுழிக்குள் அடைப்பட்டிருந்த எண்கள். அது அவன் வலியுறுத்திய விசயம்—

'மொட்டையாக் காகிதமாப் பறந்தா— தலைகால் புரியலை சரண். எதுக்கப்புறம் எதுன்னு நீங்களே குழம்பப் போறீங்க. நேரமும் வீண். இப்படி எண்களைக் குறிச்சு வைச்சிட்டா, நானேகூட சரியாய் கட்டி வைச்சிருவேன்— நேரம் மிச்சம்— ம்?' என்று அவனை அதட்டி பழக்கியிருந்தாள்.

தாளின் எண்ணைக்கொண்டு அடுக்கினாள். முப்பத்திரண்டு பக்கங்களை ஒரே இரவிலா எழுதினான்?

கண்களின் கீழே கருவளையம் போட்டிருக்கிறது.

தூக்கமில்லாது இப்படி ஏன் எழுத வேணும்?

"அது உன் பிரச்சினையே இல்லை" என்று மறுபக்க புத்தி இடித்தது.

"இப்படி தாளைப் பொறுக்கிக் கோர்ப்பதுகூட உன் வேலையில்லை— ஏதோ செய்..."

செய்தாள். படுக்கையைச் சீராக்கினாள். தலையணையில் அவன் வாசம். நெஞ்சு விம்மியது.

பெருக்கும்போது இவள் தலைதட்டி மேசை குலுங்கியது. அதன் ஓரமாய் நின்ற புத்தகம் ஒன்று கீழே விழுந்து திறந்தது.

"ஸ்..." நெற்றியைத் தேய்த்து விட்டவள் விழிகள் நிலைகுத்தின...

"யாரது?"

கீழே கிடந்த புகைப்படத்தை பதற்றமாய் எடுத்து பார்த்தாள். அழகான பெண்ணின் படம்.

இதெப்படி அவன் புத்தகத்தினுள்...?

யாரோ சினிமா சம்பந்தப்பட்ட பெண்— அந்த அழகும், சிரிப்பும், ஒப்பனையும் சொல்லின. ஆரவாரமான தோற்றம்.

நூறு சேதி பேசின விழிகள். மோகனப் புன்னகை.

மறுபடி படத்தை அப்புத்தகத்தினுள் வைத்து மூடினாள். உடம்பு உதறியது. விழி முழுக்க நீர்... அது நெற்றி மேசையிலே மோதிய வேதனையினால் மட்டுமல்ல...

8

"முழு முட்டாள்!"

தன்னையே திட்டிக்கொண்டாள் பல்லவி.

அவனோடு கழித்த நினைவுகளால் ஒவ்வொரு இடத்திலும் தான் உருகிப்போனதை ஆண்பிள்ளையும் உருகிக்கிடப்பான்?

இலக்கியத்தில் கூட 'பசலை நோய்' பெண்களை மட்டும்தானே வாட்டுது!

அவன் சினிமா உலகினுள் நுழைந்தாயிற்று. முதல் படத்திலேயே

விருது தட்டிக்கொண்ட கதாசிரியன். அகில இந்திய அளவில் தன்னை அடையாளங் காட்டிக்கொண்டவன்.

'எங்கே கதை? எதைச் சொன்னால் புதுசாய் இருக்கும்? படம் மிடுக்காய் ஓடும்?' என்று ஆளாளுக்கு அலைபாயும் திரையுலகில் பரபரப்பாய் பேசப்படுபவன்.

'யாரு டாப்பாது? சரக்குள்ள புதுப்பையன்?' என்று தயாரிப்பாளர்களும், 'பர்சனாலிட்டியான ஆளுதான். ஒண்டியாத் திரியுது?' என்று கனவுலக இளம் கன்னிகளும் இவன்பால் முகம் திருப்பி ஆராய்ந்து கொண்டிருப்பார்கள்.

இந்தப் படத்தில் இருக்கும் பெண் அவர்களில் ஒருத்தியா? இருக்காது தன்னைத் துரத்துபவளின் படத்தையா இத்தனை தூரம் இவன் தூக்கித் திரிவான்? இது அவன் மனதில் இடம் பிடித்தவளாய் இருக்கவேண்டும். ஆனால், நம்ப சிரமமாயிருந்தது.

அவனது ரசனை வேறு.

'பவி, நீ அழகுத் துறையில் இருந்தாலும் நீயும் முகத்திலே நாலு வண்ணம் அடிச்சுட்டு நிக்காமல் இருக்கறது எனக்கு நிம்மதி' —என்றிருக்கிறான்.

"அதென்னப்பா நாலு வண்ணம்?"

"புருவம், கண், சில தலைநரைச்சவங்களுக்கு முடியிலேயேயும் கறுப்பு மை. கன்னத்து ரோஸ், உதட்டுக்கு சிவப்பு, கண்ணுக்கு மேலே ஊதா, நீலம்னு—"

"வாரவங்க 'பார்ட்டி— மேக்கப்'னு கேக்கறாங்க— பூசிவிடறோம்" சிரிப்பாள்.

"மகாகோரம்— ஏதும் பூசினாளா இல்லையான்னு பாக்கறவங்க யோசிக்கற அளவில கண்ணோரம், உதட்டிலே லேசாய் தடவலாம். மத்தபடி அழகா ஒரு புன்னகை, நெற்றியில் அளவாய் சாந்துப் பொட்டு— அது போதும்."

"எல்லாருக்கும் உங்களைப் போல எளிய ரசனையிருந்தா, நாங்க கடைய மூடவேண்டியதுதான்."

அப்படி சொன்னவனை இப்படி அரிதாரத்துடன் சிரிக்கும் பெண்ணை நேசிப்பான்?

காலம் எல்லோரையும் மாற்றுகிறது.

அவன் உலகம் இப்போது வேறு. வெளிச்சமும், மாயா வினோதங்களும் நிரம்பியது. பைநிறைய பணம்— ஆக ரசனையும் மாறிப்போனது.

நெஞ்சில் கீறிவிட்ட வேதனை. வயிற்றுள் எரிபொருள் ஊற்றி தீவைத்த தகிப்பு.

இது சரிப்படாது. உடம்பு நோக வேலை செய்து தன்னையே வருத்திக்கொள்ள வேணும். யாரையும் பற்றிக் கவலைப்படாத அளவு உடம்பு ஓய்ந்து போகட்டும்.

சரணும் பணம் தந்து இங்கு தங்கி செல்பவர்களுள் ஒருவன்— அவ்வளவே!

திடத்தை, தெளிவை வரவழைத்துக்கொண்டாள். பின் தன்னை

வேலைக்காரருக்கும் அடித்துக்கொண்டான்.

"[illegible] சாப்பிட்டேன் பலி."

"[illegible] கலைச்சுச் சாப்பிட்டேன் மதியம் வைச்ச 'தால்'

"ரெண்டுவகை அதிகம் சாப்பிட்டேன். மீதமிருந்தா அதுவே இராத்திரி சப்பாத்திக்கு எனக்குப் போதும்."

திருப்தியாய் இருந்தது.

ஏன் வாயே திறக்கவில்லை.

சாப்பிட அழைத்தபோது மட்டும், "வாரேன். அத்தனை பேரும் சாப்பிட்டு... ஒன்றாய் நேரத்தோடு சாப்பிட்டால் உன் வேலை முடியும்" என்றபடி வந்தான்.

அத்தனை பேர் குவளைகளில் குடிநீர் வார்த்தவனைத் தடுத்தான்.

"எதுக்கு சிரமம்... உக்காருங்க..."

"நான் எழுதிய நாள்கள் அடுக்கியிருந்தது. என்ன பிரதி உபகாரம்."

அவன் முகத்தில் முறுவலில்லை. முகத்திலும் பாறை போலொரு கடினம்.

நான்கு பேரின் பாராட்டிற்கு சக்தி உண்டுதான் போலும்! இதுவரை நமக்காக நான் ஒன்றிற்கு ஒரு மணி நேரம் கூட நிற்காத பல்லவி மாய்ந்து மாய்ந்து சமைத்தாள்!

யோசித்து ரகம் ரகமாய்!

இன்று பேரி புட்டிங், தோல் சீவிய பேரிக்காய்களை வேகவைத்து, சீனிப்பாகில் ஊறவிட்டு பாலாடைப் பருப்பு தூவி பரிமாற வேண்டியது.

ஓயாத வேலையும், பசிக்குக் கொறிக்கும் சோறுமாய் பல்லவி சற்று வாடித் தெரிந்தாள். இன்னும் விபத்தால் ஏற்பட்ட நெற்றிக் கீறல் லேசாய் மறைகிறது.

அன்று மாலை ஆயாசத்துடன் அவள் சற்று படுக்கலாம் என்ற நினைப்புடன் அறைக் கதவை மூடியதும், கதவை யாரோ கீறும் சத்தம்.

"யாரது?" படபடப்பாய் திறந்தவளுக்கு சிரிப்பு.

"அடடே சீஸர்– என்ன வேணும்– சாப்பாடு போட்டுட்டேனே உனக்கு!"

[illegible] வாலாட்டியது. அவளைத் திரும்பிப் பார்த்தபடி படியிறங்கியது.

"ஓஹோ... வெளியே உலா போகணுமாக்கும்? வரேன்..."

சீஸருக்கு ஒரு நடை... சுற்றிவரவேண்டும். அதுவும் துணையோடு. [illegible] தினம் போகுமாம். இப்போது அந்தக் கடமையும் பல்லவியிடம்.

அதுவே முடிவெடுத்தது போல அவ்வப்போது இவளைக் கூட்டிப் போகணும்.

[illegible] வியந்து மாய்ந்தாள்.

நாய்களிலும் கூட இப்படி தேடுமா?

யாரை மறக்கலாம் என்று இங்கே ஓடிவந்தாளோ, அவனே முழுசாய் எதிரே!

நினைவுகளுக்கு கண்ணைச் செருகியது உறக்கம்.

"[illegible] ஆயா... [illegible]..."

ஆனால் முழுசாய் உறங்கும்முன்னே அந்த அலறல் கேட்டது. ஈனமானது என்றாலும் வலி தீவிரமானது என்பது போன்ற கூக்குரல்!

"ஆயா... ஸம்பா ஆயா... என்னாச்சு?"

பின்கட்டிற்கு ஓடினாள்.

"ஐயோ... யம்மா... நாயி வாலை மிதிச்சுட்டேன் போல... அது கத்திட்டு எழுந்திரிக்க, நான் தடுமாறி விழுந்து... ஐயோ..."

ஆயாவால் நிற்க முடியவில்லை. கால் ஊன்ற முடியாமல் துவண்டாள்.

களேபரம் கேட்டு சரணும் வந்தான்.

"ஏன் ஆயா இந்நேரம் வெளியே?"

"உரக்குழி வெளியேதானுங்களே... குப்பையக் கொட்டபோனேன்... என்னைக்கும் போறதுதான்... இன்னைக்கு நேரஞ் சரியில்லை..."

தன்னால்தான் இதெல்லாம் என்று புரிந்தாற்போல சீஸர் வாலைக் குழைத்து, காது மடக்கி, சுற்றி சுற்றி முனங்கியது.

9

அயர்ந்து படுத்தவளுக்கு உறக்கம் கொள்ளவில்லை. இவ்வூர் வந்த நேரமாய் அதிர்ச்சிகள் அவளை அடுக்கடி பந்தாடுகின்றனவே.

வரும் வழியில் பல மாதங்களுக்கு முன் வெறுத்துப் போன புருஷனின் சந்திப்பு, வேலைகளில் முழுமாற்றம், சரண் அறையில் கண்டெடுத்த அழகியின் புகைப்படம்– இப்போது இது.

வேலையில் இனி ஆயாவின் ஒத்தாசை கிடையாது. ஒண்டியாளாய் காய் நறுக்கி, துருவி, பாத்திரங்களைக் கழுவி, அடுக்கி... இதெற்கெல்லாம் பழக்கப்படாத உடல் மருண்டது.

'தோணினால் சமைப்பது. இல்லை ஏதேனும் பார்சல் வாங்கினாப் போச்சு' என்பதெல்லாம் நடக்காதே. தினம் மூன்றுமுறை சமையல்– அதுவும் பல தினுசாய்! விட்ட பெருமூச்சில் உறக்கம் தள்ளிப்போனது!

சரண் இல்லாவிட்டால் இத்தனைகூட சமாளிக்க முடியாது. ஸம்பா ஆயாவின் முழுப்பொறுப்பின் வெகு இயல்பாய் ஏற்றுக்கொண்டானே. மருத்துவரை அழைத்ததிலிருந்து, மறுநாள் காலை ஆயாவை மருத்துவ மனையில் சேர்க்கும் பொறுப்புவரை தன்னதாக்கிக்கொண்டான்.

நாளை மற்ற விருந்தினர்– ராஜமலை போவதாக ஏற்பாடு. பயணிகள் தவறவிடக்கூடாத சந்தர்ப்பம் அது. அங்கு அபூர்வ வகையான 'வரையாடு' காணலாம். ராஜமலைச் சரிவில் அவை கூட்டமாய் மேயும்.

பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பு அவளும் அக்கொம்பு வளைந்த ஆடுகளைப் பார்த்ததுண்டு.

பெண் ஆடுகள் அத்தனைப் பெரிதில்லை. அவை குட்டியுடன் மேய,

கம்பீரமாய் ஆண் ஆடு ஒன்று அத்தனையையும் மேற்பார்வை செய்தபடி அமர்ந்திருக்கும்.

ஆண் எங்கு அமர்கிறதோ அங்குதான் பிற ஆடுகள் மேயும். அது எழுந்தால் மந்தையும் பின்தொடரும்.

வளைந்த பருங்கொம்புகளுடன் ஆண் தலைமை தாங்கும் கம்பீரம் — நம் சமூகத்தில் ஆண்களுக்கு இருக்கும் அதே ஆதிக்க ஆணவம்! தான் தேர்ந்தெடுக்கும் இடத்தில் பெண் தங்கி, தனக்கு வேண்டியதை மேயவேண்டும்– சிறு எதிர்ப்பும் காட்டாத மந்தை குணத்தோடு...!

சிறு எதிர்ப்பையும் கொம்பு சாய்த்து குத்தி அடக்கும் ஆத்திரம்!

விருந்தினருக்கு காலை உணவோடு, மதிய உணவும் கட்டி அனுப்ப வேண்டும்.

அதற்கு காலை ஐந்துக்காவது எழுந்தால்தான் வசதி. முதலில் தூக்கம் வந்தால் அப்படியே நேரத்தோடு எழுவது பற்றிய பிரச்சினை. ஆனால் தூங்கி அவன் கண்விழித்தபோது, மணி ஆறரை!

ஓசையில்லாத அவசரத்துடன் கீழே ஓடினான்.

காபியின் மணம்... கரண்டி முன்னிரைத்தலுக்கு அந்த வாடை... கலன் ஒலி.

யார்... யார்... சமையலறையில்?

நின்றது சரண்தான்!

அடுப்பில் விளிம்பு வரை எட்டிப் பார்த்து பால் அமர்ந்து கொண்டிருந்தது. ஒரு கிண்ணத்தில் முட்டைகளை நுரைக்க அடித்துக் கொண்டிருந்தான் சரண்.

"சர... நான்... ஆயா...?"

"வலி தெரியாதிருக்க மருத்துவர் தந்த மாத்திரையில் ஆயா நிம்மதியா தூங்குறாங்க..."

"நீங்க ஏன்?"

"பாக்கி அந்த பேரும் இன்று ராஜமலை போறதாய் திட்டம்."

"நினைவிருக்கும்– அசந்..."

"ம்ம்... ஆயா சொன்னாங்க. பலி பொண்ணுக்கு இத்தனை வேலை பழக்கமில்லை. வந்த நாளாம் தானே வாடிப் போச்சன்னு..."

"பழகிடும்..."

"காபி குடி..."

"நா...தான் இன்னும் பல்லே துலக்கலை. அடுப்பில் வெந்நீர் வைச்சிட்டு போகலாம்னு ஓடிவந்தேன்..."

"நிதானமா வா. கார்ன் ப்ளேக்ஸ், டோஸ்ட், கைகொடுக்கும் மதியத்துக்கு சாண்ட்–விச், பழரசம் போதும்."

பல்விளக்கி, தோற்றத்தைச் சீராக்கி வந்தவனுக்கு காபி நீட்டினான்.

"நன்றி சரண்... மலைப்பாயிருந்தது. ஆயாபத்தின கவலை வேறு..."

"அவங்க பையன் தேவிகுளத்தில் இருக்காங்க..."

"அது எங்கே?"

"இங்கேருந்து பதினைந்து மைல்தான். விலாசம் வாங்கி தகவல் அனுப்பிச்சாச்சு. டாக்டரோட உதவியாளர் அந்த ஊருதான். எலும்பிலே வெறுசின்ன விரிசல் இருக்கும்னு அபிப்ராயப் படறார் டாக்டர். ஆக அதிக நான் உபத்திரவமில்லை. வேண்டிய சிகிச்சை தந்தபிறகு ஆயா ஒரு மாசம் தேவிகுளத்தில் தங்கட்டும். நானே அழைச்சிட்டுப் போயிடுவேன்."

இயல்பாய் பேசியவன் 'வேறென்ன' என்ற பாவனையுடன் நிமிர்ந்தான்.

'பிறருக்குக் காட்டும் இந்தக் கரிசனை கட்டியவள் மீது மட்டும் ஏனில்லை?' –அலற வேண்டும் போல அழுது தீர்க்கவேண்டும் போலிருக்க மவுனமாய் நின்றாள்.

"ஆங்... தோட்டக்கார பெரியவர் தன் பேத்தியை கூட்டிவரப் போயிருக்கார். பாத்திரம் கழுவ, பெருக்க ஒத்தாசை செய்யும்."

தொண்டைக்குழிக்குள் கோலிகுண்டுகள் உருள்வது போன்ற விநோத அவஸ்தை. இவள் வாழ்வைப் புளிக்க செய்தவன்... பிறநேரங்களில் இனிக்கத்தானே செய்கிறான். திராட்சை போன்றவர்களோ ஆண்கள்?

புளிப்பும் இனிப்பும் ஒருங்கே உருண்ட கலவை.

ஆமோதிப்பது போல தொலைபேசி மணி ஒலித்தது.

ஓடிப்போய் எடுத்தாள்– லலிதாவாகத்தான் இருக்கும்.

"அலோ...?"

"அங்கே கதாசிரியர் பல்லவன் இருக்காரா?" சற்றே தெலுங்கு வாடையில் வந்தது கேள்வி.

'சீ' சென்று காதைக்

கவர்ச்சியா...?

சிம்ரனை சந்தித்து உங்களுக்கு கவர்ச்சி வேடம் பிடிக்குமா? குணச்சித்திர வேடம் பிடிக்குமா? என்று கேட்டதற்கு "இரண்டுமே பிடிக்கும்" என்றார்.

"ஒரு நடிகை சினிமாவில் மின்னவேண்டுமானால் இப்போதைக்கு கவர்ச்சிதான் மூலதனம். அப்போதுதான் போட்டிகளை சமாளிக்க முடியும். என்னைப் பொறுத்தவரை எனக்கு

குட்டைப் பாவாடையும், தொடையை கவ்விப்பிடிக்கிற உடைகள்தான் எனக்கு ரொம்பப் பிடிக்கும். அத்தோடு நான் நடித்த படங்களை குடும்பத்தோடு அமர்ந்து பார்க்கும்படியாக இருக்க வேண்டும்" என்று ஒரு போடு போட்டார்.

தொடையை கவ்விப்பிடிக்கிற உடையில் வந்து நாயகனோடு முட்டி மோதி, உரசி ஆடினால் குடும்பத்தோடு அமர்ந்து எப்படி பார்க்க முடியும், சிம்ரன்.

குடைந்த பெண் குரல்.
சரணின் பார்வையைப் பிடித்து, அழைப்பு அவனுக்குத்தான்
என்று சமிக்ஞை செய்தவன், மறுகணம் திகைத்தான்.
அவன் விரலைத் தன் உதடுகளில் அழுத்தி 'சொல்லாதே' என்று
அபிநயித்ததுதான் என்ன காரணம்!

"அலோ... லைன்ல இருக்கீங்களா?"

"அ... ஆமா... வந்து யாரு பேசறது?"

"........"

"இல்லியே... அப்படி யாரும் இல்லீங்க."

"........"

"நானா? இங்க வேலை பாக்குற பொண்ணு."

"........"

"ஆங்? சரி பல்லவன்னு யாரும் வந்தா சொல்றேன்."

"........"

"எப்படியோ? இப்படி நீங்க கூப்பிட்ட இதேக் குரல் [illegible] தான்."

[illegible] வைத்து நிமிர்ந்தவளிடம் சிரிப்பு குமிழ்விட்டது. அவ[illegible] கண்களிலும் சிரிப்பு.

இப்படி எத்தனைமுறை சேர்ந்து சிரித்திருப்பார்கள். அந்நேர[illegible] [illegible]களிலும் அவளை பூமாலை போல மடியில் இழுத்துப் போட்டு[illegible] கொள்வான். அவளுக்கும் அதே நினைப்பு போலும்— சிரிப்பு வறண்டு மறைந்தது.

"யாரோ ஒரு பெண்— பல்லவன்னு கேட்டா..."

"ம்ம்..."

வேறு வேலையில் மூழ்கினாள்.

ஆக அழைத்தவன் யார், ஏன் இவன்தான் இங்கில்லை என்பதை[illegible] புளுகச் சொன்னான் என்பதெல்லாம் விளக்கம் வரப்போவதில்லை.

காரண காரியங்களை விளக்கும் கடமை பெண்களுக்கு மட்டு[illegible] தான் போலும். ஆண்கள் கோமகன்கள். கேட்பார் இல்லை.

நிரடலாக இப்போது துளி கசப்பு.

உதட்டைக் கடித்தபடி வேலையில் இறங்கினாள்.

அரை மணி நேரங்கழித்து மீண்டும் தொலைபேசியின் அழைப்பு [illegible] ஓடிப்போனாள்.

"அலோ... யார்...?"

இந்த அழைப்பும் பல்லவனுக்குத்தான். ஆனால் இம்முறை விசா[illegible] [illegible] ஆண் குரல்.

சரண் அருகே இல்லை. என்ன சொல்வது என்ற குழப்[illegible] [illegible].

"அ... ஆம்... தெரியவில்லை... நான் இங்க கூட்ற பொண்ணு[illegible]" [illegible].

[illegible] 'ராங்நம்பர்'க்கு வழியனுப்பிய கையோடு ச[illegible] [illegible].

"என்ன, ஏதேனும் கொள்ளை, கொலை செய்துட்டு தலைமறைவா இருக்கீங்களா?"

மவுனமாய் நிமிர்ந்தான்.

"அடுத்த போன் வந்தது. இம்முறை ஆண்பிள்ளை."

"சொல்லல்லையே?"

"இல்லை... ஆனால் சொல்றதுக்கென்ன? எதுக்கின்னு?"

"கதை பண்றதுக்குத்தான் நிம்மதியா உட்காந்து எழுத இடம் வேணும்."

"இவங்க எல்லாம் யாரு?"

"தயாரிப்பாளர் அடுத்த கதை அவருக்குத்தான்னு நெருக்குறார்."

"அப்ப... அ... அந்த பொண்ணு?"

"அவளைப் படத்தின் நாயகி ஆக்கிடணுமாம்."

"அப்ப, கதையோட நிறுத்தாமல், யார் யாரைப் போடணும்ங்கறது உங்க பொறுப்பு போல...?"

'இது அநாவசிய பேச்சு?' என்பதுபோல அவன் குனிந்து எழுத்தைத் தொடர்ந்தான்.

10

மறுமுறை அறையைச் சுத்தம் செய்யப்போனபோது சரணின் அறை சுத்தமாகவே இருந்தது.

எந்தத் தாறுமாறுமின்றி, கட்டில் விரிப்புகள் சுருங்கமின்றி...

"எனக்கு வேலை இல்லை போல..."

"வேலை அதிகம்னுதான் என் வேலையை நானே செய்துகிறேன்."

"நீங்க காசு தர்றீங்க."

"காசு தர்ற எல்லா விருந்தாளிகளும் இத்தனை ஒத்தாசையாய் இருப்பாங்களா? காபி போட்டு, சமைச்சு பரிமாறி, மருத்துவமனைக்கு ஓடி... ம்ம்...?"

"மன்னிக்கணும்... நன்றி... ஆயா... எப்படி இருக்காங்க?"

"தேவலை..."

அசட்டுத்தனமான அவளது புன்னகைக்கு அவனிடம் பதில் முறுவலில்லை. முன்பெல்லாம் எத்தனை சிரிக்க சிரிக்க பேசுவான்.

அவள் பெற்றோர் மறைவிற்குப்பின் பாசமும் கவனிப்பும் தந்தது சரணின் சித்தப்பாக் குடும்பம் இவள் மீதும் பிரியம் காட்டியது.

"உன் மாமியார் சங்கிலியை அழிச்சுத்தாம்மா தாலியும் சங்கிலியும் செய்தோம். இது அவங்க கடைசி மட்டும் விரல்ல போட்டிருந்த நெளி. ஆசாரி நல்ல மாணிக்கம்னார். ஆக மெருகு போட்டு உனக்குன்னு எடுத்தாந்திருக்கோம்" என்றவர்கள்.

"இத்தனை நாளு இவளை சீராட்டினதுக்கு வேறென்ன கூலி" என்று

இலையை அமுக்கியிருக்கலாம்.
இவளை [illegible] தாலி சரடும். மாணிக்க மோதிரமும் போடா
5 பவுனுக்கு [illegible] கேட்பாரில்லை.
விட்டாலும் அவர்களைப் பற்றியெல்லாம் விசாரிக்க எழும் நாவை அடக்க கடும் பிரயாசம் தேவைப்பட்டது.

ஒருவழியாய் லைனில் போன் வந்தது.

இருவழியாய் [illegible] பவி. இவர் எப்பவும் போல இருக்கறார்.

"எல்லாம் நல்லபடியானது பவி. எல்லாம் எப்படி போகுது?"

பேசறார். நீ எப்படியிருக்கே? [illegible] நீ..." என்று அரைமனதாய் பல்லவி

"ஒன்னும் கவலைப்படாதே நீ..." பதில் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்போதே அந்த நீள பென்ஸ் வாசலில் வந்து அமர்க்களமாய் நின்றது.

பேசியபடியே அதிலிருந்து இறங்கியவரை விழி விரியப் பார்த்தாள்.

[illegible] வடிவங்கள் வரைந்த சட்டையும், பருத்த உடலில், மஞ்சளில் பலவர்ண வடிவங்கள் வரைந்த சட்டையும், நீளவும், தொப்பியுமான விநோத உருவம்!

ஆறடி உயரமும், நூறு கிலோ எடைக்கும் குறைவில்லாத உருவம் அவளை நெருங்கி, "அடடே... நீதான் இங்கே கூட்டிப் பெருக்கற பெண்ணா?" என்று கேட்டுவிட்டு 'கடகட'வென்று சிரித்தது!

"சரி... வவி... வைச்சிரட்டுமா? ஆகட்டும்..." குனிந்து தொடர்பைத் துண்டித்தாள்.

"யார்... யாரு... நீங்க?"

"நேத்து காலையில பேசியே ஏமாத்திவிட்டியே... அதே தயாரிப்பாளர் தான்" என்றவர் திரும்பி இரைந்தார்.

"என்ன ஏ.சி. காரை விட்டு இறங்க மனமில்லையா பேபி? இது சென்னையில்லை, மூணார். வெளியேயும் 'குளுகுளு'தான். தைரியமாய் இறங்குங்க..."

காரிலிருந்து இரு பெண்கள் இறங்கினர்.

[illegible] டிக்கி திறக்கப்பட்டு, அதிலிருந்து மூன்றடி அளவிலான பெரிய பெட்டிகளை இறக்கிக்கொண்டிருந்தான் ஒரு வெள்ளைக் காரன்!

என்ன செய்வதென்ற குழப்பத்தில் இருந்தவளை நோக்கி வந்தனர் அவ்விரு பெண்களும்.

[illegible] உடை அலங்காரத்தை பல்லவி, வேற்று கிரகவாசியைப் பார்ப்பதுபோலவெளிப்படுத்தில் சற்றும் மனம் தளராமல் புன்னகைத்தனர்.

தொடைகளைத் தொடும் குட்டைப் பாவாடைப் பாவைகளை [illegible] சென்னையில் பார்த்ததுண்டு. ஆனாலும் குறைந்தது அறுபத் [illegible] பெண்ணுக்கு இந்த தேவைதானா? இளம் வெள்ளைக்கா [illegible] தெரியாது. அந்த ஒப்பனையில் [illegible]

[illegible] பார்க்க, அப்பெண் மிக சிநேகமா [illegible]

[illegible]

[illegible]

"பல்லவனை ஒளிச்சு வைச்சிருக்கிற பல்லவி... ஆஹ்...!" சிரித்தவரை விறைப்பாய் பார்த்து பேசினாள்.

"நீங்க யாருங்கிற விவரம் எனக்குச் சொல்லலை. நான் இந்த தங்கும் விடுதியின் பொறுப்பாளர்."

"சரிம்மா. நான் கோபிநந்தன். கனவு தொழிற்சாலையில் காசு போடுபவன்– அதாவது தயாரிப்பாளர். எங்கப்பா கூட இதே லைன்தான். எம்.ஜி.ஆர்., சிவாஜி படமெல்லாம் எடுத்தவர். ரொம்ப நாளு கல்யாணம் வேணாம்னு இருந்த நான் இந்த ஐஸ் க்ரீம் பொம்மையைப் பார்த்ததும் உருகி தாலி கட்டிட்டேன். சிமி என் மனைவி."

குட்டைப் பாவாடை சிமியை இழுத்து அறிமுகப்படுத்தியவர் மேலும் வெடியாய் சிரித்தார்.

சினிமா சம்பந்தப்பட்ட ஆட்கள். அதுதான் இந்த அலங்காரம். வசனம் பேச்சு!

பின்னால் வந்து இறங்கிய பெட்டிகளை வயிறு கலக்கப் பார்த்தாள்.

"ஆனா... அதெல்லாம் என்ன?"

"விடுதியில் நாலு அறை காலிதானே? எல்லா விவரமும் தெரிஞ்சுதான் வந்தோம். எங்களுக்கு மூணு போதும். எந்தெந்த அறைன்னு சொல்லம்மா பவி..."

"இல்லை சார். இப்போ உதவிக்கு ஆள் இல்லாததால, விருந்தாளிகளை ஏற்றுக்க முடியாத நிலை..."

"இப்படிச் சொல்றது தமிழ் பண்பாடு இல்லியே பேபி. உன் உதவிக்கு நாங்க நாலு பேர் வந்திருக்கோம்னு வை. ஆங்... இது சரோ– என் காரியதரிசி. இவன் ஸ்டீவ்– என் டிரைவர், பாதுகாப்பாளன் எல்லாம்."

"நல்லது... ஆனா..."

"மறுக்காதேம்மா பவி. வாடகையை ரெட்டிப்பாப் போடு. ஆனா வெளியே தள்ளிடாதே..."

அகலத் தொப்பியை கையில் ஆட்டி, அபிநயத்துடன் பேசியவரைப் பார்க்க சிரிப்பாய் வந்தது.

இதென்ன உடை, நடை? இதெல்லாம் தமிழ் பண்பாடா அல்லது அவர் எடுக்கும் படங்கள்தான் நம் பண்பாட்டைக் காப்பாற்றுவனவா...

"நோ... நோ... பவி– யோசிக்காதே... முறைக்காதே... எங்களை ஏற்றுக்கோ!" –பறவை போல கைகளை விரித்தார்.

"எத்தனையோ நவீன ஹோட்டல்கள் இங்கே இருக்கே?"

"ஆனால் பல்லவன் இருக்கிறது இங்கேதானே?"

"இல்லை... யார்... அவர்?"

"அ...ஆங்... இனியும் ஏமாத்த முடியாதும்மா. சாட்சிக்கு அவன் கார் வெளியே நிற்குதே..."

"ஓ... வந்து..."

"உனக்குப் பொய் சொல்ற சாமர்த்தியம் போதாதும்மா... போனை எடுத்தவுடன் நாகரீகமாய் 'அலோ'ன்னு ஆரம்பிச்சவன் பிறகு வேலைக்கார பொண்ணுபோல கச்சடாவாய் பேசின. அதிலேயே சந்தேகமாயிடுச்சு. எதையோ... வேறென்ன, பல்லவனைத்தான்

"...புரிஞ்சு வந்திட்டோம்."

...ஆர்ப்பாட்டத்தில் அறைக்குள் இருந்த மற்ற விருந்தாட் இத்தனை ஆர்ப்பாட்டத்தில் ...

...வெளியே இருந்துவிட்டது.

...கோபிநாத்தனின் முகம் மேலும் விரிய, 'கண்டேன் ...' என்ற அனுமனின் உவமையுடன் கைவிரித்து ஓடினார்.

"...என்னப்பா இப்படி எங்களைத் தவிக்க வைச்சிட்ட..."

அவருடன் சரளைத் தழுவினார்.

11

இத்தனை பேரின் வயிற்றுக்கும் என்ன சமைப்பது என்ற அயர்ச்சியுடன் பனிமலர் சமையல் மேடையில் சாப்பாட்டிற்குள் 'மளமள'வென வேலைகள் நடந்தன.

"பவி... இதை எங்க வைக்கலாம்?" என்றபடி வந்தான் சரோ-கோபிநாத்தனின் காரியதரிசி.

இருபத்தைந்தும் செழிப்பான உடம்புவாகு என்றாலும் கள்ளமில்லாத களையான முகம். நீளம், மேலே பூப்போட்ட நீண்ட சட்டையுமாய் நின்றான்.

"அ...அதென்னது?"

"மின்சார அடுப்பு சமைக்க, குடும்பம் கனுவான வழி..."

"இதோ பாக்காமின்ட இங்கேயிருக்கு" என்றபடி ஸ்டீவ் அநாயசமாய் வைத்த மேசை ஒன்றைத் தன் இடதுகையால் இழுத்து அதில் அடுப்பை வைத்தான்.

"நல்லாத் தமிழ் பேசறார்?"

"ஸ்டீவ் அப்பாதான் பிரெஞ்ச். அவன் பிறந்து வளர்ந்ததெல்லாம் பாண்டிச்சேரியில."

"ஓஹோ...?"

ஸ்டீவ் நீலக் கண்கள் இடுங்க, சற்றே சங்கோஜமாய்ச் சிரித்தான்.

"அடுப்பு... சரி... என்ன சமைக்கலாம்னு யோசனை..."

"...விடுங்க... சின்னப் பெண்ணாயிருக்க— நீ, வான்னே போறேன்... ம்ம்! வர்ற வழியில பிரியாணி வாங்கிட்டோம். இதில் ...ஆம் குழி பணியாரம். பத்து முட்டைய வேகப்போடு. நான் ...போதும்..."

"...ஒரு கட்டு இருக்கு..."

"...பாட்டுக் கேட்கலாம்...?"

"...கொண்டுவர்றேன்... ...வைக்க..."

...இருந்தவளுக்கு ஆச்சரிய

வகைவகையாய் கழுவி துடைத்த பழங்கள், பானங்கள்.

சில டஜன் சப்போட்டாக்களை உரித்தபடி ஸிமி.

"என்ன இத்தனை பழத்தையும் உரிக்கறீங்க?"

"நீன்னே சொல்லு பவி... நான் வடக்கத்தி பொண்ணு. எந்தயிழு கமார்தான். இதுவா...? உரிச்சு, மசிச்ச சப்போட்டால பாலாடை, சீனி தூவினா சாப்பிட ஜோராயிருக்கும்..."

"எதுக்கு இத்தனை...?"

"நம்ம எல்லாருக்குந்தான்."

வரவேற்பு அறையில் வீடியோவை பொருத்திய ஸ்டீவ் அதில் இசையை வழியவிட்டான்.

'டென்ஸ்' விருந்தாளிகள் வந்த ஒரு மணி நேரத்தில் 'பனிமலரி'ன் சூழல் மாறிப்போனது.

சதா அறைக்குள் அடைபட்டிருக்கும் வயதான விருந்தாளிகள் இசையை ரசித்தபடி ஊஞ்சலில்!

இடையிடையே பேச்சின் சளசளப்பு.

இருப்புக்கொள்ளாமல் மேஜர், இசைக்குத் தக்கபடி ஆட்டத்தில்!

அத்தனை விளக்குகளும் விழி திறக்க, அங்கு திருமண சூழலின் துள்ளல்.

உடைமாற்றி வந்த கோபிநாத்தன் அனைவருக்கும் 'கோக்' ஊற்றி நீட்டினார்.

"பழம், பலகாரம், பானம் இங்கேயிருப்பது எல்லோருக்கும் பொதுதான். யாரும், எப்போன்னாலும் எடுத்துக்கலாம்" உபசரித்தார்.

"ரொம்ப மகிழ்ச்சி!" நிடுமுஞ்சி சகோதரிகளுக்கு முகம் கொள்ளாத சிரிப்பு!

"ஸ்டீவ், பழைய பாடல் போடேன்."

"ஓ— அதுகூட இருக்குதா?"

"பின்னே— எத்தனை படமெடுத்தார், எங்கப்பா..."

"அவரும் சினிமா லைன்தானா?"

"பாட்டனாருக்கு எண்ணெய் வியாபாரம். அப்பாவுக்கு அதில மூங்க இஷ்டமில்லை. அவர் என்னைப் போல 'குஷால்' பேர்வழி. பேச்சுல நயமிருக்கும். பாட்டின் நயம் புரியும். ஆக சினிமாவுல அவர் போட்ட காசு முங்கலை... பெருகிச்சு. 'நாயுடு பிக்சர்ஸ்'னா இன்னிக்கும்..."

"ஆஹா... பிரபல பேராச்சுதே..."

"அவரு வேலை பார்த்த முறையையும் இன்னும் 'ஆஹா'ம்பாங்க. அப்பா சிவாஜிக்குக் கல்யாணமாகலை. பிரபலமாயிட்டு வந்த சமயம். அவர் உட்பட அத்தனை நடிக, நடிகைங்களுக்கு வசனம் ஒரு வாரத்துக்கு முன்னமே அனுப்பப்படும். பாட்டு காட்சின்னா அதுக்கான டேப்பு போயிடும். நடிக்கிறவங்க பரீட்சைக்குப் போகறாப்பல பக்காவா தயாராகி வருவாங்க. காமரா முன்னே நிக்கறப்ப வெகு பவ்யம். அத்தனை முன்னேற்பாடு. இப்போ போல ஸ்பாட்டுக்கு வந்தபிறகு வசனம் எழுத, பாக்கேக் பூசிட்டே கதை என்னங்கற விவகாரமெல்லாம் கிடையாது..."

"தொழில் பக்தி... ஹூம்... இப்ப அதெங்க?"

"அந்த காலத்திலேயே பி.யு.சி. ...

"அந்த காலத்திலிருந்து வாத்தியார் கட்டிவரணும்."

வரமாட்டாரு வீடு போய் காத்திருந்து ... பழக்கமா?"

"அப்பாவுக்கு எம்.ஜி.ஆர். பழக்கம். ... மைதானத்தில் அப்பா, என்.எஸ்.கே, சென்டரல் ஸ்டுடியோ வாலிபால் ஆடுவாங்களாம்."

எம்.ஜி.ஆர். எல்லாரும் சேர்ந்து ... பிரபலமான அசைவ உணவகம் கூட... ஏதோ..."

"அது பக்கத்தில் பிரபலமான..."

நெற்றி தட்டி யோசித்தார்.

"நாடார் உணவகம்?"

"அதே.. அதேதான்..."

"அங்க வயிறு முட்ட சாப்பிட்டுட்டு நடக்க முடியாமல் குதிரை ஜட்காவிலே திரும்புவாங்களாம்!"

வெகு உற்சாகமான பேச்சு, முகங்களைப் பார்த்த பவிக்கும் சந்தோஷம்.

'என்னை பதார்த்தமே ஆகாது' என முகம் சுளிக்கும் அத்தனை வைஷ்ணவர்களும் பேச்சும் சிரிப்புமாய் பிரியாணியை ஒருகை பார்த்தனர். முட்டை, சிக்கன் துளி மிஞ்சவில்லை! காலி 'கோக்' பாட்டில்கள் குவிந்தன.

இப்படி சிற்சில மாற்றங்கள் செய்யலாம் என்பதை லலிதாவிடம் சொல்ல வேண்டுமென மனதுள் குறித்துக்கொண்டான்.

தோட்டக்காரரின் பேத்தி இத்தனை களேபரத்தை வாயெல்லாம் பல்லாக பார்த்துவிட்டு பாத்திரங்களைக் கழுவி துடைத்துவிட்டாள்.

பவிக்கும் இந்த மாற்றம் தேவையான ஒன்று. மனம்விட்டு சிரித்ததில் உள்ளமும், உடலும் லேசான சவுகர்யம்.

அனைவருக்கும் சப்போட்டா பழ இனிப்பை கிண்ணங்களில் இட்டு பரிமாறியபின், தானும் ஒன்றோடு அமர்ந்தாள்.

அவளை சிநேகமாய் பார்த்த சரோ, சிபியின் பேச்சை தொடர்ந்தது-

"அவன் இந்த பாத்திரத்துக்குப் பொருந்துவான்னு நினைக்கிறே?"

"நான் சொன்னனா அப்படி?"

"நேத்ராவோட தொல்லை தாங்கலைன்னு..."

"நாங்களும்தான்... ஆனா ஹீரோயின் ரோல் அதுக்கு சூட் ஆவாது. அம்மா, அக்கா, அண்ணி இப்படிதான் போடலாம்."

"கேட்டால் நம்மைக் கொன்னுருவா! டான்ஸராச் சேர்ந்தே பத்து வருடமிருக்கும். துண்டு துண்டு ரோலெல்லாம் பண்ணி... பாவம் அடிபட்டுதி முன்னுக்கு வந்தவள்தான்..."

"அந்த கஷ்டமெல்லாம் முகத்தில் தெரியுதே!"

"ம்ம்... முகம் முற்றிடுச்சு. பல்லவன் கதை நாயகி தேயிலை பறிக்கிற அப்பாவி பொண்ணு. பிஞ்சு முகமாயிருக்கணும். தவிர அதிக ஒப்பனை கூடாது."

"அது இல்லாத நேத்ராவைப் பார்த்தால் மக்கள் பயந்துடுவாங்க... நம்மளுக்கு வயசும் முழுசா தெரியும்..."

"தேயிலைத் தோட்டம் ஒரு பொண்ணு கிடைக்கணும். வஞ்சமாய் வளைக்காத கண்ணு முக்கியம். தோளும் இடுப்பும் விரியாமல் இருக்கணும்..."

"அதுவும் பழங்காலத்துக் கதை வேற..."

"ஆமாம்... பிரிட்டிஷ் காலத்துல ஒரு தேயிலை தொழிலாளி பெண்ணுக்கும் முதலாளிக்கும் காதல். வில்லன், ஆங்கிலேய முதலாளி. சுதந்திர போராட்டத்தோடு பின்னி இழையும் காதல் போராட்ட கதை..."

"ஓ... இதுதான் சரி... பல்லவன் எழுதறாரா? 'காதல் சுதந்திரம்'னு பெயர் வைச்சிடுங்க?" இடைபுகுந்தாள் பவி.

"வெளியே மூச்சுவிட்டுராதே பவி. கதை, வசனத்தை முதல்ல நமக்கே நமக்குன்னு வாங்கிரணும்..."

"அதுக்காக இத்தனை சிரமப்படறீங்க.. அவரைத் துரத்தி..."

"மஞ்சட்காமாலைல ஒரு மாசம் பத்தியம் சாப்பிட்டவன் வாய்க்கு உணக்கையா சாப்பிட ஆலாய் பறக்கற நிலை இப்ப நமக்கு. நாலு சண்டை, ஆறு பாட்டோட, அர்த்தமில்லாத நூறு ஆரவாரக் காதல் படங்களைப் பார்த்து சலிச்சாச்சு ஜனங்க. இப்போ 'கதை கொடுப்பா'ன்றாங்க. காதுல பூ சுத்தாமல், அலுக்காமல், வித்தியாசமான, லயிச்சு போறாப்பல கதை தரணும். பல்லவன்கிட்ட அது இருக்கு..." மிழற்றினான் சிபி.

அவன் பேச்சு முழுக்க தமிழில்தான் என்றாலும் மொழி அவனிடம் சற்று முரண்டி, முறுக்கியபடிதான் வந்தது!

இப்படி சுவாரஸ்யமான வேளைதான், வாசற்கதவு 'பட்'டென விரிந்தது.

வந்து நின்றவள் பார்வைக்கு அழகிதான்- ஆனால் அவள் பார்வையில் குளிர்ச்சியில்லை.

அவளது வெப்பப் பார்வை அறையைச் சுற்றி வந்து பல்லவன் மீது இகழ்ச்சியாய் குத்தி நின்றது.

"ஆக... இங்க இருந்துட்டுதான் என்னை இப்படி அலைய விட்டீங்களா?"

குரலில் பாம்பின் சீற்றம்.

12

கோபிநாத்தன் உட்பட அத்தனை பேரும் சற்று உறைந்துதான் போனார்கள். ஆனால் விரைவில் பழைய கலகலப்பு மீண்டது. இவள் கோபத்திற்கு நாமென்ன அலறுவது என்ன அலட்சிய போக்கு!

வந்தவளின் முகம் சினம் மாறி, சிறுத்தது என்றாலும் பல்லவனிடம் போய் ஒட்டி, இழைத்தாள்.

"இதுதான் நேத்ரா... நாங்க பேசிட்டிருந்தவள்..."

"ஓஹ... அ... தெரியும்..."

"எப்படி?"

"அ... இல்ல தெரியாது" மழுப்பினாள். சரணின் மேசையில் கிடைத்தது இவன் புகைப்படந்தானே என்று குமுறியது மனது.

ஓரக்கண்ணால் இருவரையும் நோட்டமிட்டான். பல்லவன், புதியவனுக்கு மரியாதை நட்டு நீட்டினான். ஓயாமல் பேசினார்கள். என்னவாயிருக்கும்?

வேலையிருப்பது போல அவளது பக்கமாய் நடந்தான். பேச்சு 'டக்'கென்று வெட்டப்பட்டது.

இவளை விட்டுவிட்டு அழைத்த நேத்ரா உத்தரவிட்டாள்.

"எனக்கொரு 'கோக்' வேணும்."

கோப்பியோதி எழுந்தாலும், விருந்தாளிகளுக்கு தான் தான் பொறுப்பு என்ற சமாதானத்துடன் பானத்தை, கண்ணாடி குவளையில் நிரப்பி நீட்டினான்.

"உள்ளிலேயே வசதியாய் ஒரு அறை வேணும்" —அடுத்த உத்தரவு.

"மிச்சமிருப்பது ஒரே அறைதான். ஆனா அதையும் இப்போ விடுதாயில்லை" —பல்லவன் பதிலில் மிடுக்கோடு மிளகுப்பொடியின் காரம்!

"அப்போ, நானும் பல்லவன் அறையிலேயே தங்கிக்கிறேன்."

அலுக்காமல் வந்த பதில், இவன் தலையில் உலக்கையைப் போட்டது!

"அது... அதுக்கெல்லாம் இங்கே அனுமதியில்லை."

"இவா அனுமதி மட்டும் எனக்குப் போதுமே..." அதுசரி போலவில் பாய்ந்தது நீதான் இல்லையா? அதே குரல்...

புருவம் தூக்கி வந்த கேள்வி நோகடித்தது.

மௌனமாய் விலகினான்.

ஒவ்வொரு நாளும் எப்படி புதுப்புது சவால்கள்?

தொடர்ந்தபடி எட்டாவது அறை சுத்தம் செய்து, சலவை விரிப்புகளை விரித்தான்—

நேத்ராவின் பெட்டிகளைத் தூக்கி வந்தது சரண்தான்.

"ஓ... எல்லாம் தயாரா? உனக்கு உதவலாம்னு வந்தேன்..."

"பத்திரமாய்த்தான் கூடுது. இத்தனை பேரையும் ஒண்டியாய் சமாளிக்க..."

"முடியாதுதான். ஏதாவது வழி யோசிப்போம்."

"பல்லவா... உம்மண்டை கதை எழுதறதுல மட்டும் காட்டும் இங்கே பொறுப்பு" என்று நீண்டது கோபிநாத்தனது மூக்கு!

இது அடுத்த தொல்லை. கோழிப் பண்ணையில் சதா கோழியோ அதன் குஞ்சோ காலை மிதிப்பது போல... இங்கு சதா யாராவது ஒருத்தர் இடையூறு.

"என்னய்யா... சாப்பாடு ஏற்பாடு செய்யலாமா?"

"தோசை மாவு இருக்குது."

"சரி... போய்கல் வாங்கிவர வேலை காலையில் அனுப்பிரலாம். பிறகென்ன தூங்கப் போமா..."

"சரி... சரி..."

"ஒரு நிமிஷம்... இன்னொரு விஷயத்தில் உன் அனுமதி தேவை."

"வேறென்ன?" பயத்துடன் எதிர்ட்டான்.

"என், பல்லவா, உங்கதை ஓரளவு பிடிபட்டிருச்சுது. படப்பிடிப்பை மூணாரிலேயே நடத்தினா பொருத்தம். வில்லன், வெள்ளைக்கார துரை. அவன் வீடாய் இதையேப் போட்டா என்ன? ஆங்கில நாகரீகத்தின் அடிபோதைய மேசை, நாற்காலி, வஸ்தர்ன்னு ரொம்ப நூதனமாயிருக்குது வீடு! மகிட்ட விட்டா செட்டிங்கும் கலந்து தூக்கிடும்..."

"இப்படி என்னை நெருக்காதீங்க கோபி சார். இந்த கதைய இதன் தனிமை, நுட்பம் கெடாமல் படமாக்கிறவங்க கிட்டதான் கொடுக்க ஆசைப்படறேன். நீங்க தாராளமாய் எனக்குப் பணம் தருவீங்க... முதலீடு பண்ணுவீங்க... ஆனா தரம்...?"

கோபிநந்தனின் முகம் மாறியது.

சிரிப்பு அமுங்கி புருவங்கள் முடிச்சேறின.

"பல்லவன், நீ சினிமா துறையில் நுழைஞ்சு ஒரு வருடந்தான் ஆச்சு. நான் ரெண்டாம் தலைமுறை. திறமை, தரம் இல்லாமல் நாங்க இத்தனை காலம் நிக்கலை. கவிதை மாதிரி படம் பண்ணணும்னுதான் உங்களை இப்படி நெருக்குறேன். படத்தை மூளிக் கவிதையா நிறுத்தாமல் அலங்காரமும் பண்ணி ஜெயிக்க வைக்க என்னால் முடியும். இனி உன் இஷ்டம்..."

பல்லவன் முகம் இளகியது.

கண்களில் தெளிவு.

"சரி... படப்பிடிப்பை இங்கயே நடத்தலாம். நல்ல தேர்வு."

கோபிநந்தன் முகத்தில் சிரிப்பு மீண்டது.

"என்னம்மா பவி, நீ என்ன சொல்றே?"

"இடம் என்னுதில்லை சார்... என் மாமா பெண் லலிதாவோடது. அவள் புருஷனுக்கு உடம்பு சரியில்லை. இந்த ரெண்டு வாரத்துக்குத்தான் நான் பொறுப்பு."

"அதனா? அப்ப அந்த பொண்ணு லலிகிட்ட போன்மூலம் விபரம் சொல்லிடும்மா... யோசிக்கட்டும்..."

"எத்தனை நாள், மாசம் இங்கே வேலை நடக்கும்?"

"உத்தேசமாய் மூணு மாசம். மாசத்துக்கு முப்பது ஆயிரம்?"

"ஐம்பதாயிரம்னா தேவலை..." இடைபுகுந்த சரணை முறைத்தான். கொண்டவன் உரிமையுடன் இவன் வேறு...!

"சரி..." கோபி யோசிக்காமலேயே சம்மதித்தார்.

கோடிக்கணக்கில் பணப் புழக்கம்.

ஆயிரங்கள் பொருட்டே இல்லை போலும்.

சரண் பேசியதும் நல்லதிற்குத்தான். கோபிநந்தனுக்கு இப்படி ஒரு திட்டம் தோன்றியதும் நல்லதிற்கே— லலியின் பணப் பிரச்சினை தீரும்.

எல்லாருக்கும் நல்லதே நடக்க... தனக்கு மட்டும் ஏனிந்த பாதகம்? தண்டனை?

சரணைன் போலொரு நண்பனைக் கொண்டது சரணனின் தவறு—

ஷூட்-அவுட்!

[illegible]

[illegible]

[illegible]

தண்டனை தனக்கா?

புகைச்சுருள் போன்ற புருஷனின் சந்தேகத்தில் வாழ்க்கை அமிழ்ந்து போனதே.

தடித்தும், பழம் நினைவுகள் புகையாய் எழுந்து அவளைச் சுற்றின.

அவர்களது புதுக் குடித்தனத்திற்கான வீடு பார்த்து முடித்தது சரவணன்– சரணின் நண்பன்.

அவன் குடியிருக்க வீட்டின் மாடிப் பகுதி அது.

"தொல்லையில்லாத இடம்ப்பா. நான் மூணு வருடமா இருக்கேனே..."

"ஆனா வாடகை?"

"நண்பனிடம் காத்தும் தாராளம். அதுக்கே அவர் கேக்கர ஆயிரத்தைக் கொடுத்துடலாம்."

போய் சுற்றி பார்த்தவன்–

'ரெண்டே அறைதான்' என்றான்.

'என்னுடைய நாக்கு முடிச்சுத் திரேன்' வற்புறுத்தினான்.

பின்னால்தான் சரவணன் இவர்களுக்காக மாதா மாதம் இருநூறைத் தானே போட்டு வீட்டுக்காரரிடம் வாடகையைத் தந்திருந்தான் என்பது தெரிய வந்தது. சரணின் சந்தேகத்திற்கு தூபமிட்டது அது.

"அவன் ஏன் மாசம் இருநூறு நமக்காக அழணும்."

"கேளுங்க... உங்க நண்பரை..."

"அதனாலத்தான் சொல்றேன். காக்கா கழுவின கையால கூட ஓட்டமாட்டான் ஒவ்வொரு மாசமும் இருநூறு தர்றான்னா..."

"நேராய் கேளுங்க..."

"கேட்கவேணாம். பார்த்தாலே...

இதயம் பேசுகிறது!

நாவலைப் படித்துவிட்டு, உங்கள் கருத்துக்களை எழுதி அனுப்புங்கள்.
முகவரி: இதயம் பேசுகிறது, "ராணி முத்து", சென்னை - 600 007.

தவிக்க வைத்த நாவல்

ஆர். சுமதியின் "தவிக்குது தயங்குது இருமனது" நாவல் அருமை! எங்கே பிருந்தி சுபத்ராவை கைவிட்டு விடுவாளோ என நினைத்த எனக்கு முடிவு அற்புதமோ அற்புதம்!

இரா. பூங்கொடி, வேலங்கொடி.

'தவிக்குது தயங்குது இருமனது' நாவலில் தனிமை யோகிகளுக்கு முக்தியை தரலாம். சிந்தனையாளருக்கு சிறகடிக்கும் எண்ணங்களை தரலாம். ஆனால்... சராசரி மனிதர்களுக்கு தனிமை நஞ்சு தடவிய வாள் என்ற வரிகள் அருமையானதொரு அனுபவமிக்க மொழிகள்!

பி. சேகர், தேவனாங்குறிச்சி.

ஒரு பெண் காதலுக்காக (ஓவியா) துன்பங்களையும், துயரங்களையும் சந்திப்பதும், இன்னொரு பெண் லட்சியத்திற்காக (சுபத்ரா) குடும்பத்தையும் ஆடம்பர வாழ்க்கையையும் உதறித்தள்ளிவிட்டு லட்சியத்திற்காக போராடுவதை படித்ததும் மெய்சிலிர்க்க வைத்துவிட்டது.

லெ. குமார் பிரியா, மலேசியா.

"தவிக்குது தயங்குது இருமனது" –ஆம் என் மனது தவிக்குது 'ராணி முத்து'வின் அட்டைப் படத்தைப் பார்த்து.

பொன். மகேந்திரன்,
தலைக்காடு.

"தவிக்குது தயங்குது இருமனது" படித்து முடிக்கும்வரை எங்களை தவிக்க விட்டுவிட்டார்.

வே. மோகனா,
தண்டுப்பத்து.

ஆர். சுமதியின் "தவிக்குது தயங்குது இருமனது" நாவல், காதல் போர்க்களமாகவே அமைந்திருந்தது. தன்னம்பிக்கை உணர்வூட்டும் சுபத்ரா பாத்திரப் படைப்பு என் மனதில் நீங்கா இடம்பெற்றுவிட்டது.

தி. ஸ்ரீசற்குரு, சென்னை.

தேவிபாலாவின் "நீ மட்டும் வா" நாவலை கையில் எடுத்ததும், கீழே வைக்க மனம் வரவில்லை. அத்தனை விறுவிறுப்பு!

ஜா. ரவி, சென்னை.

"நீ மட்டும் வா" நாவலில் சாதனா உண்மையிலே பாரதி கண்ட புதுமைப் பெண்தான்!

லெ. நித்யா, கடலூர்.

சாதனா ஜாக்கிக்கு கொடுத்த தண்டனை நியாயமானதே! பணமிருக்கிறதே என்று ஏழைப் பெண்களிடம் விளையாடும் சபலப் புத்திக்காரர்களுக்கு இந்த நாவல் ஒரு பாடமாக அமையட்டும்!

இ. புனிதா, தூத்துக்குடி.

அவன் பாக்குறது சரியில்லை."

தெரிஞ்சு உன்னை அவன் பாக்குறது [illegible]... பிறகு அவர் வந்தாலே கூசும்."

"சே... அசிங்கமாப் பேசாதீங்க..."

"கூச்ச நாச்சமெல்லாம் இருந்தாத்தான் கவலையில்லையே..."

"[illegible] ஆரம்பிக்காதீங்க."

"வேணாம் சரண்... சண்டைய [illegible]"

"[illegible] போயிடுவேனா?"

"பேச்சும் எண்ணமும் கண்டபடி ஓட வேணாங்கிறேன்..."

"பேச்சும் [illegible] சுத்தமாயிருக்கணுமே."

"அப்ப உன் நடத்தை [illegible]... அதில் அசுத்தம்?" எரிச்சலாய் கேட்டான்.

"இப்ப என்ன அதில் [illegible]

"சரவணன் சதா உன்னைப் பத்தியே பேசறான். 'பூ வாங்கிட்டுப் போடா பவியோட. பட்டுப் பின்னல்ல ரெண்டு முழு சாதி மல்லி வைச்சா தூக்கும்தான்'. தீபக்கு சேலை செட்டியார் வந்தா, 'அத்தனை சேலையுமே பவிக்குப் பாந்தம். சேலையிலா இருக்குது ஆட்கமும் கூடிற ஆளுல இருக்குது'ம்பான். போன வாரம் நாலு ஜோடி முத்துவளையல். அதுக்கு முன்னே இடை விலலை, நகைப்பெட்டி, பின் ஏதாவது காயகறி, பழம்... அவன் எண்ணம் முழுக்க நீதான்..."

"அதுக்கு மனுஷங்க நிக்கவேண்டியது அவரோட..."

"வீட்டைக் காலிபண்ணிரலாம்."

"தாராளமா. முதல்ல வீடு தேடற வேலையை ஆரம்பிங்க."

அதன்பின் சரவணனை ஜாக்கிரதையாய் தவிர்த்தான். சந்தேகச் செடிக்கு நீர் வார்க்க வேண்டாம் என்ற எச்சரிக்கை. ஆனால் சரவணனின் நடவடிக்கை பளிச்சிடத் தெளித்தது.

'பவி, பவி' என்ற அழைப்புடன் உரிமையாய் வீட்டினுள் வளையவந்தான். சிரித்துப் பேசினான். வாங்கி சாப்பிட்டான். 'இதைப் பார்த்ததும் உன் ஞாபகம்' என்று ஏதாவது ஒரு பொருளை நீட்டினான்.

இனியும் மரியாதைப் பார்த்து தன் வாழ்வை நாசம்பண்ண விரும்பாமல் சொன்னாள்– "இனி இப்படி ஏதும் வாங்கி வரவேணாம், சரவணன்."

"ஏன் பவி... பிடிக்கலை?" பிரதாபமானது அவன் முகம்.

"பிற ஆண்களுக்கு இது விகல்பமாய்ப்படும். சரணையும் சேர்த்துதான் சொல்றேன்."

"சேச்சே... அவன் அப்படியில்லை. அலுவலகத்தில அத்தனை [illegible] பொண்ணுங்களிட்ட சதா கெட்ட ஜோக்தான்!"

[illegible]. ஆனால் முழுசாய் இப்படிப் புகுருவானா?

"செட்டியார் சேலை கொண்டுவர்றப்ப, அத்தனை பேருக்கும் [illegible] அவன்தான் சேலையை அதுங்க மேல [illegible] பண்ணுவான். எல்லாம் ஜாலிதான். [illegible] அவன்."

[illegible] என்பது போலவோ இது? பிற பெண் [illegible] தன் பெண்டாட்டியை பஞ்சாரத்துள் [illegible]?

[illegible]. ஆனால் உள்ளே நமநமத்தது.

[illegible] சேர்த்தபோது, 'விடு பேர' என்று

பல்லவியால் நகர முடியவில்லை. "தன் கண் சிராய் இருந்தால் ஏன் கோணப் பார்வை?" என்று இகழ்ந்தான்.

"எனக்கென்னன்னு சொல்றே?"

"கோணல் புத்தி. நாம மத்த பொண்ணுகூட பழகறாப்பலதான சரவணன் நம்ப பெண்டாட்டிகூட பழகுவான்கிற குறுகுறுப்பு..."

"இதென்ன புதுக் கதை. வீணா உளராத."

"என்மேல் சொல்ற பழியைவிட வீணா?"

"இதோ பாரு... உன்மேல எனக்குப் பிரியம்... வெறின்னே வை. பார்த்த முதல்நாளே உனக்காக ரெண்டு தடியனுகளை அடிச்சு நிமிர்த்தலை? என் உயிரே நீதாம் பவி. அதேசமயம் சரவணன் சரியான வனாத் தெரியலை... வஞ்சப் பார்வை, பேச்சு... அதான் உன்னை எச்சரிச்சேன்... நீயேன் கதையை மாத்தற?"

அன்று விஷயம் சற்று ஓய்ந்தது என்றாலும் விரைவில் விஸ்வரூபம் எடுத்தது.

13

அடுத்தாற்போல் லல்லியின் அழைப்பு வர, வீட்டை சினிமாவிற்காய் வாடகைக்கு விடுவது பற்றி விவரம் சொன்னாள் பவி.

"சுளுவாய் ஒன்னு, ரெண்டு லட்சம் வருதுன்னா வேணாம்பேனா பவி. ஆளுங்க எப்படி?"

"சர... பல்லவனுக்குத் தெரிஞ்சவங்கதான். நம்பலாம்னு தோணுது."

"அப்ப சரி. இங்கே பிள்ளைங்களுக்கு பொழுதுபோகலை. இந்த ஊர் வெக்கையும் ஒத்துக்கலை. தெரிஞ்சவங்க மூணார் போறாங்க. அவங்ககூட அனுப்பி வைக்கிறேன். என்ன?"

"ஆங்... சரி சரி. சினிமா கோஷ்டி வந்தபிறகு ஒரே ஆட்டம் பாட்டம்தான். அதுகளுக்கும் பிடிக்கும். வரட்டும்."

ஆக சமாளிக்க மேலும் இரண்டு குட்டிகள்.

லல்லியின் சம்மதத்தைச் சொன்னதும் கோபிநந்தனின் வாயெல்லாம் பல்.

'அப்ப இதைக் கொண்டாடணும். முக்கியமாய் பல்லவனும் கதை எனக்குத்தான் என்றாச்சே..!'

அன்று மதிய உணவின்போதே அனைவரிடமும் அறிவித்துவிட்டார்.

"இதுவரை கொஞ்சம் பிகுபண்ணின பல்லவனின் கதை எங்களுக்குத் தான். அதோடு படப்பிடிப்புக்குத் தோதான இடம்னு இந்த வீட்டை தேர்ந்தெடுத்தேன். அம்மாவின் சம்மதத்தோட– இதைக் கொண்டாட இன்றிரவு எளிய விருந்து. அனைவரும் வருக வருக என்று வரவேற்கிறேன்" கைகூப்பினார்.

முகம் மலர கைதட்டினர் அனைவரும்.

"அப்போ என்ன சமைக்கட்டுமே?"

"மூன் நீ என் விருந்தாளியம்மா. அதிலும் முக்கிய விருந்தாளி. நல்லா உடுத்திக்கோ. நிறைய சாப்பிடு. நள்ளிரவு வரை ஆடு. அவ்வளவுதான்."

சினிமாக்காரர்களின் திறமை தனி.

[illegible] வீட்டில் ஒரு மாயாலோகத்தை மாலை மங்குவதற்குள் சிருஷ்டித்திருந்தார்கள்.

பரணிலிருந்த தூபக் குவளைகளில் எல்லாம் கொத்து மலர்கள். கரையில் கட்டிவிடப்பட்ட பலூன்கள் சோம்பலாய் அசைந்தன. சாப்பிட்டு மேசை ஓரத்தில் நகர்த்தப்பட்டிருந்தது.

"ஏன் மேசை ஓரமாய்..."

"ஃபோர்மல் முறையில் சாப்பாடு. பிறகு 'கோக்' குடிச்சபடி ஆட வசதியாய்."

சினிமாவில் வருவது போல குழு நடனமா? அக்குழுவில் தானும், [illegible] ஆசிரியைகளுமா- சிரிப்பு பொங்கியது.

"ஐயோ... இங்கே யாரும் ஆட மாட்டோம்."

"நோ... நோ... என் இனிய பெண்ணே. நீ இல்லாட்டின்னா எனக்கு ஜோடி யார்?" என்றார் மேஜர் உருக்கமாய்.

"[illegible]..."

"ஐயோ வம்பு. நான் ஒருத்தரை மட்டும் பார்த்தாலே அவங்களுக்குள் எரிச்சலாயிடும். ஆடினா... கொலைதான்" கண்ணடித்தார்.

அலங்காரம், ஆர்ப்பாட்டங்கள் அவளை உற்சாகமாக்கின. நான்கு தப்படி வைத்து நடனமாடும் அளவிற்கு!

என்ன உடுத்தலாம் என்று பெட்டியைக் குடைந்தாள். ஒரே பட்டுப் புடவைதான்- சாம்பல் வெள்ளியில் சிவப்பு கரையிட்டது. அவர்கள் முதல் ஆண்டு நிறைவிற்காய் இருவருமாய் தேர்ந்தெடுத்தது. நிச்சயம் மறந்திருக்க மாட்டான். ஆக அது வேண்டாம்.

பரபரப்பாய் நுழைந்தாள் சரோ. "இன்னுமா உடுத்திக்கலை பவி?"

"ரெண்டே நிமிஷம்."

"முக்கிய விருந்தாளியே நீதான்..."

"நான் என்ன செய்தேன்?"

"எங்களை எல்லாம் பொறுத்துக்கலை. அதுவே பெரிசு. இந்த ஜமக்காளமா கட்டிக்கப்போறே?"

"ஆமா."

"[illegible] நாயகிக்கு பொருத்தமில்லை இது. ஆம்... அந்த பட்டு எடுப்பாயிருக்கு."

"வேணாம்... நிறைய ஞாபகம்."

"பொருத்தமாய் [illegible]- இதுதான் சரி" சேலையை பவியின் தோள் மீது போட்டாள்.

"கொண்டையிலே சிவப்பு ரோஜா செருகி, பொருத்தமாய் நகை போட்டா... [illegible] கண்ணாடி [illegible] அதுக்குள்ள நீ சேலையைச் சுத்து."

[illegible] ரோஜா, பாசி சரத்துடன்

வந்துவிட்டாள் சரோ.

"உட்காரு, கொண்டை போடறேன்."

"பின்னல் போதுமே..."

"நீயா அழகு நிலையம் நடத்தறே. தினம் ஒவ்வொரு தினுசாய் அசத்த வேணாம்?"

"அதுபத்தி யார் சொன்னா?"

"ஸ்டீவ்தான். சதா உன்னைப் பத்தி பேசறான்."

"எதேச்சையாய் பேசினோம். அவர் தங்கையும் அழகு நிலையம் வைச்சிருக்கிறதாய்..."

அதற்குள் லாவகமாய் முடியை வாரி கொண்டை இட்டாள் சரோ. ஒரு கேசக் கற்றை மட்டும் முகத்தோரம் சுருட்டிவிடப்பட்டு கவர்ச்சியாய் தொங்கியது.

"ஐய... இப்படியெல்லாம்..."

"உஷ்ஷ்..." இவளை லட்சியமே பண்ணாமல் ஒப்பனையும் செய்து சிகப்பு கண்ணாடி பாசியை கழுத்தில் இறுக்கினாள் சரோ.

"மூச்சே முட்டுது..."

"உன்னைப் பார்க்கிற ஆம்பிளைப் பசங்களுக்கும் மூச்சுமுட்டப் போகுது!"

"அது வேண்டாத வேலை."

"நேத்ரா அலங்காரம் நாலு மணி நேரமாய் நடக்குது."

"அவங்க சினிமா நட்சத்திரம். மின்ன வேண்டியது அவசியம்."

"இன்னைய நட்சத்திரம் நீதான். வா..."

"ஆஹா!"

"பிரமாதம் பல்லவி!" என்ற வரவேற்பு கூச்சமாயிருந்தாலும், சற்று நேரத்தில் கேளிக்கையில் ஒன்றிப்போனாள்.

விளையாட்டுகளில் ரசித்து ஈடுபட்டாள்.

சரோ, சிமிக்கு நேத்ராவைச் சீண்டுவதே விளையாட்டு.

"ஷேத்ரா, வலதுபுறமாய் நிற்கச் சொன்னாங்க. நீங்க ஏன் மாறி நிக்கறீங்க... புரியலியா?"

"உஷ்... சரோ... அவுங்க பேரு ஷேத்ரா இல்ல... கே...கேத்ரா?"

"கேத்ரான்னா நிலையம். ஷேத்ராதான்."

கடுப்பை மறைத்தபடி, "நேத்ரா" என்பாள் அவள்.

"ஓ... சாரிங்க... நீங்க வலப்புறமாய் நிக்கறீங்களா?"

"நீன்னே சொல்லலாம்."

தயாரிப்பாளரின் மனைவி, காரியதரிசியை ,தாஜா செய்வது தொழிலுக்கே நல்லதே- ஆக நினைப்பாள் நேத்ரா.

"அச்சச்சோ... உங்க வயதுக்கு மரியாதைத் தரவேணாம்? பவிக்கு சின்ன வயசு. நீ, வான்னோம்."

நேத்ரா மூக்கு நுனி மிளகாய்ப் பழமானது.

மேஜர் பல்லவியை இழுத்து நிறுத்தி சில நடன அசைவுகளைக் கற்றுத் தந்தார்.

சுவாசக் காற்று விற்பனை!

அன்றாடம் நாம் குடிக்கிற குடிதண்ணீர்கூட இப்பொழுது பாக்கெட்டுகளிலும், பாட்டில்களிலும் விற்பனைக்கு வந்துவிட்டன. குடிதண்ணீரே விற்பனைக்கு வந்துவிட்டது. இனி போகப் போக நாம் சுவாசிக்கிற காற்றுக்கூட காசு கொடுத்து வாங்கக்கூடிய சூழ்நிலை வந்தாலும் ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை என்று அன்றே சொன்னார்கள் அல்லவா?

இதோ இப்போது நாம் சுவாசிக்கிற காற்றுகூட குழாய்களில் விற்பனைக்கு வந்துவிட்டது. இங்கல்ல— வேற்றுநாடுகளில்தான். காற்றை குழாய்களில்

[illegible]

இசையும் இணைந்து அசைவதுக்க அனுபவம்தான். டீச்சர் சகோதரிகள்கூட உட்காரவில்லை.

கோபிநாதன் தன் பருத்த உடலை இலாவகமாகவே அசைத்தார்.

சரோ, ஸ்டீவுடன் கை காலை வேகமாய் ஆட்டியாடி.

நேத்ரா சரணைவிட்டு விலகவேயில்லை. சற்றும் விலகாமல் அடை காத்தாள்.

சாப்பிட்டபின் பெண்கள் பேச்சுக்கு அமர்ந்தனர்.

"ரொம்ப அழகு நீ இன்னைக்குப் பவி. ஏன் சினிமாவில் ஆக்ட் பண்றதில்ல?"

"துணிஞ்சதுங்கதான் நடிக்க வரும். பவி பயந்த பொண்ணு."

"கல்யாணமும் செய்துக்கலை!"

கூர்ந்து பார்த்த சரோ— "கழுத்தில் தாலி செயின போலத்தான் தெரியுது" என்றாள்.

"அய்யோ... யாரு அந்த அதிருஷ்டசாலி?" சிமி கூவினாள்.

'அந்த அதிருஷ்டசாலி' நேத்ராவின் பிடியில் சிக்கிக் கிடந்ததை ஏக்கமாய் பார்த்தாள் பல்லவி.

14

"ப்ச... என்னை விடுங்க. இம், உன் குடும்பம்?"

"பூனாவில். போட்டோ

"பார்க்கிறீங்களா?" ஆர்வமாய் தன் கைப்பையிலிருந்த படங்களைக் காட்டினாள்.

[illegible]

"ம்... காலேஜ் படிக்கிறது."

"[illegible] ஆனா இன்னும் பிஞ்சு முகம்."

[illegible]

"[illegible] இன்னும் வாழ்க்கையில் அடிபடலை..."

"வேணாம். என் ரம்யு, எப்பவும் சந்தோஷமா இருக்கணும் சரோ."

"அப்பாவியான அழகு முகம். இதேபோலத்தான நாயகி தேடறீங்க [illegible]"

[illegible]

பல்லவியின் பேச்சைக் கேட்க நேர்ந்த கோபிநாத் [illegible] புகைப்படத்தை வாங்கிப் பார்த்தார்.

"என்ன பவி? ரம்முவைப் பத்தியா பேசறீங்க?"

"ஆமா கோபி. நாம யோசிக்கலியே."

"இப்ப யோசிப்போம். நாயகி தேடி அலையற வேலை மிச்சம்."

[illegible]

"ஸ்க்ரீன் டெஸ்டுக்கு வரச்சொல்லு. ரகுவும் ஸ்ரீராமும் சம்மதிச்சாலும் அவள்தான் நாயகி."

[illegible]

[illegible] சிரிப்பு கூடியது.

"பவி... என்னோட ஒரு டான்ஸ்?" கேட்ட ஸ்டீவிடம் அவசரமாய் மறுத்தாள்.

"ஐயோ... எனக்குப் பழக்கமேயில்லை."

"மேஜர்கூட பிரமாதமாய் ஆடினீங்க?"

"அதுதான் முதல் முயற்சி- கடைசியும்தான்."

[illegible]

[illegible]

"நீங்க [illegible] தெரியும். ஆனால் இப்படி பேரழகின்றதை இத்தனை நாள் மறைப்பானேன்... அதுபோல..."

"நீங்க பல்லவிக்கு உதவி செய்யலாம்."

"ரெண்டு ஆண்கள் சேர்ந்து ஆடினா சோபிக்காது!" அவன் சோக முக பாவனை சிரிப்பூட்டியது.

"[illegible] நீங்க உதவலாம்னேன்."

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] தனிமைப்படுத்திடுது [illegible]

[illegible] நீங்க பேசினால்... தெளிஞ்சுடு [illegible]

"அப்படீன்றீங்க? நானும் அதிகம் பேசறதில்லை- கூச்ச சுபாவம்..."

"அப்படித் தெரியலியே?" குறும்பாய் புன்னகைத்தான்.

"உங்ககிட்ட உரிமையாய் பேச முடியுது... தப்புன்னா..."

"தப்பேயில்ல. உரிமை எடுத்துக்கேட்டுடுங்க. வாங்க ஒரு பாட்டுக்கு ஆடிரலாம். ஆனா உங்க பாதம் பத்திரம்- அடிக்கடி மிதிப்பேன்!"

"பாக்கியம்- என் பாக்கியம்!" என்று மேலைநாட்டு பாணியில் குனிந்து வணங்கியவன் இடது கை அவள் இடுப்பை பட்டும்படாது வளைக்க, கரங்கள் கோர்த்து அசைய ஆரம்பித்தனர்.

இதமான ராக் அன் ரோல் இசை.

1, 2, 3, 4- மேஜர் கற்றுத் தந்திருந்தபடி கால்கள் தாளமிட்டன.

"உங்க குடும்பம்?"

"எல்லாரும் பாண்டிச்சேரியில். தங்கச்சிக்கு உங்க வயசு. ஆனா வெடி வாலு..." வாஞ்சையுடன் தன் குடும்பம் பற்றி பேசலானான். அவன் தோளினைத் தாண்டி பார்வை போக பல்லவி உறைந்தாள்.

விழிகள் வற்றல் பொடி தடவிய சிவப்புடன், காட்டமாய் இவர்களை வெறித்தபடி சரண்...

ஒரு கணம் அச்சம் கொண்ட மனது மறுகணம் முறுக்கி நின்றது. "பார்க்கட்டுமே. இத்தனை நேரம் நேத்ரா இவரைக் கொஞ்சினப்ப நான் என்ன 'முக்கண் முதல்வன்' பார்வையா விட்டேன்? இதோ இப்போதும் அவன் தோளில் இனியாய் நேத்ரா... அது தப்பில்லை... இவள் விகல்பமில்லாது ஸ்டீவோடு ஒரு சுற்று வருவது தப்பாம்!

அலட்சியமாய் திரும்பினாள்.

அவன் கதைகளை ஆர்வமாய் கவனித்து, ரசித்து சிரித்தாள். அவ்வப்போது ஓரக்கண்ணால் 'சரண் நிலவரம்' கணிக்கவும் தவற வில்லை!

"கொஞ்சம் 'கோக்' குடி." சரோ இவள் கையில் ஒரு கோப்பையைத் திணித்தான்.

"உட்காரலாமா ஸ்டீவ்... தொண்டை வரளுது."

அமர்ந்து சில மிடறுகள் பருக, உடலெங்கும் வெப்பம் பரவினது. கழுத்தோரம் சின்ன குறுகுறுப்பு. விழிகளை மூடி உடம்பைத் தளர்த்தினாள். வயிற்றிலிருந்து மற்ற பாகங்களுக்குப் பாய்ந்த அச்சுக வெப்பத்தை ரசித்தான்.

மலர் மணத்தோடு காதல் பாட்டுக்கள் இறக்கின.

"நம்மிலே காதலை வெளிப்படுத்த இப்ப சினிமா பாட்டுத்தான்" அபிப்ராயப்பட்டார் மேஜர்.

"மோதலுக்கும்கூட அதுகதான்.

'எங்கிட்ட மோதாதே... நான் ராஜாதி ராஜனடா'

வம்புக்கு இழுக்காதே- நான் சூராதி சூரனடா"ன்னு ஆண் சவால்விட

'ஆம்பிளைங்களா நீங்க ஆம்பிளைங்களா'ன்னு பெண் சவுக்கடி தர்ற பாட்டுங்கதானே தேர்தல் பிரச்சார மோதலுக்கும்கூட!"

இவள் எத்தனை நேரம் சுக மோன நிலையில் இருந்தாளோ... அந்தப்

[illegible] பாம்பு போல செவி விடைக்க,
[illegible]
[illegible] பொங்கும் — ஆனால்

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible] முன்பு சரணை [illegible]
[illegible] இப்போது ஒரே அறையில் அவன்
[illegible]

[illegible] பாட்டு.

இது சரணுக்குப் பிடித்த பாட்டு. [illegible] போய்விட்டதோ? நெஞ்சே அறுபடும் [illegible]

[illegible] பல சண்டைகளைத் தீர்த்து [illegible]

இந்தப் பாட்டு அவர்களின் [illegible] பிரச்சினைகளுக்குப் பாலமிட்ட வரிகள்!

[illegible]

[illegible]

[illegible] ம்?" தன் முன் கரம் நீட்டி [illegible] இரும்பை உணர்ந்த காந்தமானாள்.

[illegible] கரம் போல அவன் இடுப்பில் [illegible] அழுந்தச் சுற்றியது. சற்று நேரமே [illegible] பின் அவளை மேலும் நெருக்கி, [illegible]

[illegible] அழுகை முட்டியது.

[illegible] அவன் தோளில் முகம் [illegible]

[illegible] என்று உலுக்கலாம்...

[illegible] என அலறிக் கரையலாம்...

[illegible] போல அவன் உடலும் நடுங்கியது [illegible] என்பதான தாப அணைப்பு.

[illegible] அவன் தோளில் கன்னம் பதித்தாள். அவனது [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] விழுந்து நொறுங்கிய [illegible]

[illegible]

15

மறுநாள் காலை, தலைவலியைப் பொருட்படுத்தாது சமையல் அறைக்கு ஓடியவளுக்கு ஒரு இனிய ஆச்சரியம்...

"காலை வணக்கம்மா" என்றபடி சூடான பானத்தை நீட்டியது வெள்ளைச் சுற்று அங்கியும், தொப்பியுமாய் நின்ற ஒரு பட்லர்!

"ஓ... நன்றி... ஆனா?"

"கோபி சார் என்னை ஒரு வாரத்துக்கு வேலைக்கு நியமிச்சார்."

"நீ...?"

"ஊட்டியிலே வேலை செய்றேம்மா. பல்லவன் சார் அங்கே நூலகத்துக்கு வருவார். அவர் மூலமாய்த்தான் வந்தேன்!"

"நல்லது... எந்தெந்த சாமான் எங்கேன்னு..."

"எல்லாம் பார்த்துட்டேம்மா. வந்து அரை மணி நேரமாச்சு."

"மணி ஏழாச்சா? அசந்துட்டேன்."

"தலைவலிங்களாம்மா?"

"ம்ம்..." எப்படித் தெரியும் என்பதாய் பார்த்தாள்.

"கண்ணு சொல்லுதும்மா. காபி குடிச்சுட்டு செத்த படுங்க. நம்ப சினிமா கோஷ்டி பதினொண்ணுக்கு முன்னே எழும்பாதுன்னாங்க சரோம்மா. மித்தவங்களையும் பார்த்துக்கறேன்..."

"வயசானிங்க ஆறு பேர்..."

"அந்த விவரமும் சொன்னாங்க."

"நல்லது."

படுத்தபின்பும் புத்தி அலைந்தது. சரணுக்கு நன்றி சொல்ல வேண்டும். ஆனால் நேற்றைய நிகழ்வுகள்...? 'கோக்'கில் ரம், விஸ்கி ஏதேனும் கலந்திருப்பார்களோ?

இல்லையெனில் எப்படி அந்த மிதக்கிற அனுபவம்? சரண் தன்னைக் கட்டி அணைத்து... முத்தமிட்டது...? நிஜம்.

பின் கண்ணாடி குவளை உடைந்தது. உடைத்த நேத்ராவை சரண் ஏதோ ஆத்திரமாய் பேசினார். அவளுக்குச் சரணை இவளுடன் நெருக்கமாய் பார்த்த வெறி.

எல்லாம் நேரம்...!

புருஷன் மனைவியின் நெருக்கம் கண்டு யாரோ ஒருத்தி பொருமி ஆர்ப்பாட்டம் செய்வது... உண்மை தெரிந்தால் நேத்ராவின் முகம் எப்படிப் போகும்?

இந்நினைப்பு ஆறுதல் தர உறக்கத்திற்கு உட்பட்டாள்.

"ரொம்ப நன்றி கோபி சார். முதல்ல அத்தனை பேரையும் சமாளிக்க நான் மலைச்சது உண்மை. ஆனா அதுக்காக இப்படியொரு பட்லர்...?"

"[illegible] பவி?" [illegible] செலவு..."

"அதுக்கில்லை. நான் [illegible] புகைக்கும் ஆகிற செலவு.

"என் ஒரு நேர [illegible], [illegible] விடுவியா..."

"அப்போ எனக்குத்தான் என்ன வேலை?"

"[illegible] பவி. நீ சமைச்சா, கோபி [illegible] – "[illegible] பிடிச்சுட்டு அடுப்படிக்குப் [illegible] போறான்."

பல்லவியின் முகம் சிவந்தது.

"[illegible]" பரிமாறினா தானே [illegible]

"[illegible] இதுவல்லை– எழுந்து செய்றான். [illegible]"

"அ– ஆமா."

"நீ [illegible] ஒரு புத்தகத்தை [illegible] குழந்தைகளோடு விளையாடு. [illegible]"

[illegible] இத்தனை கும்பல்... ஆக

"இல்லை... [illegible] நினைச்சிருப்பார்..."

[illegible]

"[illegible] இதே நிலைமைதான் [illegible]?"

[illegible] சிரித்தார் கோபிநாதன்.

"[illegible] ஆமா [illegible]..."

அவரிடம் சமாளித்துவிட்டாலும், தனிமையில் அதே கேள்வி அவளைக் குடைந்தது.

[illegible] உதவினாள்.

ஏன்? [illegible]...

[illegible] இடத்திருக்கலாமே?

இதோடு, நேத்திராவின் அணைப்பும் சேர்ந்து இவள் மனதை [illegible]– இருமுறையும் அடி விழுந்தது. ஆனால் பிறந்த இசை இடைத்தான்!

பாடல் ஒன்றை முணுமுணுத்தபடி வேலைகளை இழுத்துப் போட்டு செய்தாள். பழைய அலமாரிகளை தூசி தட்டி, குப்பை ஒழித்து

[illegible] உடை மாற்றிய நேரம் கோபிநாதன் வந்தார்.

"[illegible]"

"எங்கே சார்?"

"[illegible] சில காட்சிகளைப் படம்பிடிக்கலாம்னு [illegible] போறோம். பல்லவனுக்கும் ஒரு [illegible] இல்லையா?"

"[illegible]– ஆனா நான் எதுக்கு?"

"நீ [illegible]– அதான்."

"என்ன சார்... இப்படி [illegible]?"

"[illegible]."

[illegible] வந்தாள்.

சிறுவயதில் மாமாவுடன் வந்ததுண்டு.

சுவரெங்கும் தொங்கும் பதப்படுத்தப்பட்ட மான், எருமை, சிறுத்தைத் தலைகளைப் பார்த்து மிரண்டிருக்கிறாள்.

இனி கவலையற்ற அந்தப் பிள்ளைப் பருவமோ, சரணுடன் கழித்த காதல் நாட்களோ இல்லை.

வெறும் நினைவுகள்தான் மிச்சம்– பதப்படுத்தப்பட்ட இந்த மான், சிறுத்தைத் தலைகளைப் போல... இவற்றுடனேயே சொச்ச வாழ்வைக் கழிக்கவேண்டிய நிலை.

"அழகிய பெண் யோசிக்கவே கூடாது."

திடுக்கிட்டுத் திரும்பினாள்– ஸ்டீவ்!

"நன்றி."

"எதுக்கு?"

"அழகின்னதுக்கு."

"அடுத்ததாய் யோசிக்கக் கூடாதுன்னு சொல்லலை?"

"ஓஹோ... அந்தளவுக்கு எங்களுக்கு புத்தி இல்லையாக்கும்?"

"சுலபமாய் புரிஞ்சுக்கறீங்க" சிரித்தான்.

"பழைய நினைவுகள் ஸ்டீவ்."

"அத்தனை இனிய நினைவுகள் இல்லைன்னு தோணுது..."

"எல்லாம் கலந்ததுதானே வாழ்க்கை."

"நல்லதையே நினைப்போம்."

"சரி."

"இங்கே புல்தரையை வெகு சிராய் பராமரிப்பார்கள்."

"ம்ம்... பச்சைக் கம்பளியாட்டம் இருக்குது..."

"நடக்கலாமா? இரவு உணவிற்கு இன்னும் அரை மணி நேரம் செல்லும்."

"சரி... மத்தவங்க?"

"கோபி சார் 'பார்'ல்ல. பல்லவன் நேத்ராவோட. மிச்ச ரெண்டு பெண்களும்தான் 'ஷாப்பிங்'னு டவுனில் இறங்கிட்டாங்களே."

"ஆக மிஞ்சினது நாம ரெண்டு பேரும்தான். ஒருத்தரை ஒருத்தர் விட்டால் வேற கதியில்லை..." சோக நெடுமூச்சுவிட்டான்.

"அத்தனை மோசமாகவா இருக்கேன், நான்?"

"இல்லை. உங்களைத் தன் அடுத்த படத்துக்கு கோபி சார் உபயோகிச்சுக்கலாம்– வில்லனாய்!"

"என்ன இப்படி வாருறீங்க..."

"நிஜமாத்தான். வெள்ளைக்கார வில்லனுக்கு அருமையாய் பொருந்துவீங்க ஸ்டீவ்!"

"ம்ம்... இதையும் சரோ காதில போட்டு வைக்கிறேன். சிமி மேடம் தங்கைக்குக் கிடைச்சது போல எனக்கும் ஒரு சந்தர்ப்பம்."

"ஜமாய்ங்க..." புல்சரிவில் தத்தி புறாக்களாய் இறங்கினர். அவர்கள் சிரிப்பு அங்கிருந்த சரணை திசை திருப்பியது.

உறுத்து வெறித்தான்– "இத்தனை தூரம் தனிமை நாடி வந்தவங்களை இடைஞ்சல் செய்திட்டோம்..." குரலில் வெகு இகழ்ச்சி.

"நாங்களும் அதுபோ சொல்லலாம்" —பதில் அடி!
"நாங்க நேட போல இப்படி குதிக்க, சிரிக்க வரலை!"
"நான் நேட பேசா இந்தப் பக்கம் மான்கள் விட்டிருக்கதாய் கேள்விப்பட்டு."
"இவளை... இந்தப் பக்கம்..." அவள் முறுவினாள்.
பார்க்கலாமுனு..." [illegible] வேறில்லை..."
"பொமைலானைத் தவிர வேறில்லை..."
"இனி இந்த ரெண்டு பெண் மான்களைப் பார்த்தபடி திரும்புவோம்—
சாப்பாட்டு நேரமாச்சு..." அவள் சூழலை இலேசாக்க முயன்றான்.
வரும் வழியில் யாரும் பேசவில்லை.

16

விருந்து வைக்கவில்லை பல்லவிக்கு.

என்ன நிமிர்?

'இனி எம்முகத்திலே விழிக்காதே. நீ எனக்குச் செய்யக்கூடிய உபகாரம் அதொன்னுதான்' என்று அலறி வழியனுப்பினவனுக்கு நன்றி இனி என்ன உரிமை?

ஏக்கமுடன் தன்னைப் பார்த்த கண்கள் என் ஜோடிக் கங்குகளாய் தகிக்கிறன— பொறாமை... இருவரையும் பிரித்துப் போட்ட அதே பொறாமை.

ஆனால் இதுவரை, கட்டியவன் என்னவானான் என்று கவலைப்படாத மனதுக்குத் தேவையில்லை அது!

வேண்டாத விருந்தாளி போல கசப்பு நினைவுகள் இடித்து உள்ளே புகுந்தன...

நெற்றியில் இரத்தம் கசிய வந்து நின்ற சரவணனைப் பார்த்து அலறி பதறினாள் பவி.

"ஐயோ... என்னாச்சு?"

"இடிச்சுட்டேன்"

பேச்சிலும், வாய்களிலும் சற்று தடுமாற்றம்.

என்ன நேடி அது? "குடிச்சிருக்கீங்களா சரவணன்?"

"கொஞ்சம்... கொஞ்சம் போல. பழக்கமில்லியா... அதான் தடுமாறி இடிச்சுட்டேன்... மருந்து போடறியா பவி?"

"இதோங்க... இங்க உக்காருங்க. நானே போட்டுவிடறேன்..."

"சரண் இல்லியாயிலே..."

"எங்க வீட்டுலெல்லாம் தடுமாறுதே... டிகால் பாட்டில்தான் உடையும்."

தடவித் தொட்டுப் ஒட்டியபோது சரண் நுழைந்தான். [illegible] இந்த உபசாரம்.

"[illegible] பவி... இதென்ன இத்தனை சீக்கிரம் [illegible]..."

முதலில் அவனுக்குப் புரியவில்லை. சரண் முகப்போக்கைப் பார்த்தபிறகுதான் புரிந்தது.

'சேச்சே... குடிகாரன் ஏதோ உளர்றான்...'

'ஆனா பொருத்தமா உளர்றானே.'

அன்று சரண் நிஜமாகவே தாமதமாய் வருவதாகத்தான் சொல்லிப் போயிருந்தான். சரவணன் அது தெரிந்து விளையாடுகிறான்...

"வெளிய போடா... சரவணனை விரட்டினான் சரண். என்ன துணிவிருந்தா குடிச்சுட்டு என் வீட்டுக்கு வருவே?"

"தைரியம் வரணும்னுதான் குடிச்சேன் சரண். சிநேகிதனுக்குத் துரோகம் பண்ண தைரியம் வரணுமே... மனசு பயந்து சாவுது..."

வெளியேறினவனைப் பார்த்தவன் தாடைபுறம் துடித்தது. "எங்கப்பா சொன்னது உண்மையாயிடுச்சு பல்லவி."

அவன் இதுவரை அவளது முழுப்பெயரை உச்சரித்ததில்லை.'அவர்... பத்து வருடத்துக்கு முன்னமே இறந்தாச்சே?'

"எங்கம்மா ஓடிப்போன அவமானந்தான் அவரைச் சாகடிச்சது."

"இதெல்லாம் எனக்கு... ஏதும்..."

"தெரியவேணாம்னுதான் சொல்லலை. எங்கம்மா யார்கூடவோ ஓடிப்போனவன்னு சொல்ல முடியுமா? நாக்கு கூசும். பிறகு உன்னைப் பார்க்கற ஒவ்வொரு நாளும் எனக்குக் கூசும்."

"உங்கப்பா குடிப்பார்னு கேள்விப்பட்டிருக்கேன்."

"துக்கத்தில் தொடங்கிய குடி. இனி எனக்கும் அதே துக்கம்..."

"உங்க அப்பா சந்தேகம் சகிக்கமுடியாமல் உங்கம்மா விலகியிருக்கணும். நீங்களும் அதே தப்பைச் செய்ய வேணாம்."

"அவன் ஓடிப்போயிட்டாடான்னாரு அப்பா. எவனுக்கு பையில துட்டும் தோளுல சதையும் திரண்டிருக்கோ, பொண்ணுக அவன் பின்னாலதாம்பா..." பேசுகையிலேயே மூக்கு விடைக்க அழுதான்.

"ஏதோ விரக்தியில உளறியிருக்கணும்."

"எல்லார் சொல்றதும் பொய். சரவணன் சொன்னதும் பொய். நீ மட்டும் மெய் பேசறவள்... ம்?"

"நீங்க என்னை நம்பணும்."

"நம்பற மாதிரி நீ நடந்துக்கலை. தினம் சீவி சிங்காரிச்சுட்டு வேலைக்குப் போன— இவங்கிட்ட பேச்சு வளர்த்தே..."

"இப்ப சரவணனைப் பத்தி எனக்கு தெரிஞ்சிடுச்சு... அவன் நம்மை பிரிக்கப் பார்க்கிறான். அழாதீங்க சரண்..."

இவன் கையை உதறினான். "அடுத்த வீட்டில் வைத்தியர் இருக்கார். இங்கே ஏன் வரணும் அவன்" பேசியபடி பாத்திரங்களைத் தூக்கி விசிறினான்.

கூச்சலும் களேபரமும், அண்டை அயல் சன்னல்களுக்குத் தலைகளைக் கொண்டுவந்தன.

கூசினாள்— அவன் வெறி கொண்டு ஆடினான்.

ஒன்றரை வருடங்கள் வாழ்ந்த துணை மீது இத்தனை அவநம்பிக்கை...? அழுகல் எண்ணங்கள்...?

முட்டியது... தெருக்கதவைவிட்டு விலகினான்.
வார்த்தைகள் வடித்துத் தூக்கப்பட்டன.
விரிசல் விரிந்தது.
"ஒழிஞ்சு போ... இனி என் கண்ணிலே படாதே... ஓடி..."
அன்று அவன் சற்று பொறுத்துப் போயிருந்திருக்கலாம். அவன் தந்தையின் தவறான போதனை, சரவணனின் கள்ள, காம புத்தி, கடைந்த சமய சந்தர்ப்பம் அத்தனையையும் பொறுமை கொண்டு தவிர்த்திருக்கலாம்.
தாம்பத்தியம் கண்ணாடி பாத்திரம். புருஷன், மனைவியுமாய் சேர்ந்து பேணி பாதுகாக்க வேண்டியது. அதை அவன்விட்ட சமயம் பார்த்து இவளும் கைவிட்டாள்...
நாலு நடை நடந்து, நகர்ந்து சிக்கெடுத்துப் பேச பெரியவர்கள் இல்லை. ஆக இறுதிமூச்சு வரை உன்னோடுதான் என்ற பந்தம் இடையே அறுந்து தொலைந்தது...
பெண்ணுக்குரிய பொறுமையில் இவள் தவறிதான் விட்டாள். ஆனால் ஆணுக்குரிய பிரியம், பெருந்தன்மை அவனிடம் இல்லையே?
முறிந்துப்போனவன் என்னவானான்?
போதுமான வருமானம், பாதுகாப்பு உண்டா?
எதுபற்றிய கரிசனையும் அற்று. இவள் வேற்று ஆணோடு எதேச்சையாய்ப் பேச நேரும்போதுமட்டும் 'பிரத்தியட்சமாகி' நெற்றிக்கண் திறக்கிறான்!

குழந்தைகளைத் தூங்கச் செய்தபோது பட்லர் வந்தான்.
"என்னப்பா?"
"நாளைக்கான சமையலைச் சொல்லிட்டுங்கன்னா சவுகரியம்."
"இதோ வர்றேன்."
இருந்த பொருட்களைக் கொண்டு மறுநாளுக்கான சமையலை நிர்ணயித்தவள்
"ஒரு காபி கிடைக்குமா?"
"இதோ போடறேன் கோபி சார்."
அவருக்கு சதா தொலைபேசி அழைப்புகள் சென்னையிலிருந்து வந்தவண்ணமாய்... "பல்லவியையும் கிளப்பிட்டு வா போய் சேரலாம்னு பார்த்தா... ஐயா உடும்புபிடியாய் மூணாறிலேயே இருக்கார்..."
"ஓஹோ?"
"கதைக் களம் இது - இங்கே தங்கினா வசதியாம்."
"அவர் இஷ்டம்."
"எனக்கு கோடம்பாக்கம் காத்திருக்குதேம்மா..."
"கதை உங்களுக்குத்தான்னுட்டாரே... பிறகென்ன கிளம்புங்க."
"தெரியா, வேற ஒரு டைரக்டர் கையான். சதா அவன்கிட்ட இந்தக் கதை விஷயமா தொணப்புறா. அவர் கைக்கு கதை போனா அவன் நாசமாக்கிடுவான்... பச்சை பொய்..."
"அந்தக் கவலை வேணாம். எத்தனை பேரு மயக்கினாலும் பல்லவன்

'ஸ்டெடி'யா நிப்பாரே..."
"அதுசரி சிமி. ஆனா கதைக்கு இப்ப டிமாண்ட் அதிகம். சூப்பர் ஆளுங்களும் அதைத் தேடித்தான் அலையறாங்க. சில பேர் ஹாலிவுட் படத்தை உல்டா செய்து தமிழ் சாயம் பூசிடறாங்க. இந்தச் சமயம்..."
"இழுத்துட்டா போக முடியும் கோபி?"
"பல்லவியை இழுத்திட்டு போயிடுவோம்- ஐயா பின்னாடியே வந்திடுவார்" முகம் சிவக்க காபி கலந்து தந்தவள், தன்னறைக்குக் கிளம்பினாள்.
அங்கே படபடப்பு அதிகரித்தது.
"என்ன நீங்க... இங்கே?"
கால்களை அழுந்தி நின்றான் சரண். "உன்னைப் பார்க்கத்தான்."
"பார்க்காதே - ஒதுங்கிடுன்னீங்க. இப்ப கோபி சார் வற்புறுத்தியும் ஏன் இங்கேயே தங்கணும்?"
"புரியலியா?"
"இ... இல்லை..."
"உனக்காகத்தான்."
உடல் ஜில்லிட்டது. தொண்டையில் வறட்சி.
"இ... இன்னும் புரியலை..."
"புரியவைக்கிறேன்" என்றவன் ஒரே எட்டில் அவள் கையைப் பற்றி சுண்டினான். எதிர்பாராத இழுப்பில் தடுமாறி அவன் மீது சரிந்தாள். அவசரமாய் அவன் கைகள் அவள் மலர்மேனியைத் தழுவின... தடவின...
ஆக அவனுக்கு வேண்டி

மருதநாயகம்

கமலஹாசன் எப்படியோ 'மருதநாயக'த்தின் படப்பிடிப்பை காரைக்குடியில் தொடங்கிவிட்டார். லாரி லாரியாக எக்கச்சக்கமான பொருட்களை கமல் காரைக்குடிக்கு எடுத்துப்போய் இருக்கிறார். மனதுக்கு பிடித்தமான செட் போடுவதற்கே மூன்று நாள் ஆகியிருக்கிறது என்றால் எவ்வளவு பொருட்களை

காரைக்குடிக்கு எடுத்துப் போயிருக்கிறார் என்று கணக்குப் போட்டுப் பார்த்துக்கொள்ளுங்கள்! 'மருதநாயக'த்தில் கமலுக்கு இணையாக நடிக்க இருக்கும் பிரெஞ்சு நடிகையும், கமலுடன் போயிருக்கிறார்.

அதுதவிர சத்யராஜ், சந்திரசேகர், ரவிச்சந்திரன் ஆகியோரும் காரைக்குடிக்குப் போய் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் எதற்கு காரைக்குடிக்கு என்று நினைக்கிறீர்களா? இந்த மூவரும் 'மருதநாயக'த்தில் கமலுடன் நடிக்கிறார்கள்.

[illegible] அவளது உடல்.
[illegible] வாசலுக்கு ஓடியவளைத் தொடர்ந்தவன்
புரிந்து நிமிர்ந்து விலகினாள். "இனியும் என்னால் தாளமுடியாது
[illegible] இழுத்து அணைத்தான்.
பல்... தயவுசெய்து..."
இவன் நெருங்கி நிமிர்ந்தாள்.
"பல்லவன்... என்ன இது?" சரோவின் ஆச்சரியக் கேள்வி அவனை விலக்கி நிறுத்தியது.
"கணவன் மனைவிக்குள் ஊடல், கூடலெல்லாம் சகஜந்தானே..." என்றவன் விலகி வெளியேறினான்.

17

"திருமணமா? கதை கதைன்னு ஏன் தேடி ஓடறோம்? கண் முன்னே இத்தனை சுவாரஸ்யமாய் கதையை வைச்சிட்டு..."

அரை மணி நேரமாய் பல்லவி சொன்னவற்றைக் கேட்டுவிட்டு வியந்தாள் சரோ.

"இது யாருக்கும் தெரியவேணாம். தெரிஞ்சா இன்னும் அவமானமாயிடும் என் நிலைமை."

"கடவுளாப் பார்த்து உங்க ரெண்டு பேரை மறுபடி சேர்த்து வைச்ச பிறகு ஏன் பிரச்னை?"

"உடம்புகள் சேருவது முக்கியமில்லை. ஆண்கள் நோக்கமெல்லாம் அதான் மனசு இணைவதுதான் அடிப்படை— நம்பிக்கையும் நேசமுமாய் இணைஞ்சு நிக்கணும். எந்த நிலைமையிலும். அந்த அன்பு உடம்பிலும் வெளிப்படும்போது அது சுகம்..."

"புரியுது குருவே! ஆனா எனக்கு ஓரளவு பல்லவனைத் தெரியும். உடம்புக்காக அலையற ஆளில்லை. கௌரவமான நல்ல மனிதர்."

"இப்போ... அவர் நடத்துகிட்ட முறை?"

"உன் கணவர் என்ற உரிமையில்... பல நாள் பிரிவின் தாபத்தில் கொஞ்சம் அவசரப்பட்டிட்டார்."

"நோக்கத்திலே நேர்மை இல்லை... அதான் செயல் இப்படி."

"பல்லவி... என்ன சொல்றே நீ?"

"பேசட்டும்— இப்படி நான் நினைச்சதெல்லாம் தப்புன்னு ஒரு வார்த்தை."

"மன்னிப்பு கோரவா?"

"அவ்வளவுக்கு நடந்து என்னன்னு பேசி தெளியட்டும் என்கிறேன். அவர் உத்தமமான மனிதர்ன்னு. என் மனசிலேயும் அவரைத் தவிர வேறு எண்ணமில்லைன்னு புரியட்டும்."

"உம்... என் கண்ணம்மாவே... இப்ப விடு. முதல்ல யோசிக்கறேன். பிறகு நான் சொல்ற பேச்சைக் கேட்கிறே... சரி!"

குளிர்காற்று முகத்தில் அறைந்தது. கார் கண்ணாடியை ஏற்றிவிட்டு மேலும் குறுகினாள் பல்லவி. செய்வது சரியா?

சரோவின் பேச்சைக் கேட்டு, 'பனிமலரை' முன்பின் அறியாதவர்களிடம் கொடுத்துவிட்டு வேறிடம் போவது முட்டாள்தனமோ...? சற்று யோசித்திருக்க வேண்டும்.

ஆனால் யோசிக்க விடவில்லை சரோ. இவளுக்கு வேண்டியவற்றை சிறு பெட்டியில் அடைத்து, "ம்ம்... கிளம்பு நேரமாச்சு..." என்று விரட்டிவிட்டாளே!

"எங்கே?"

"சமுத்திரா ரிசார்ட்டுக்கு! இங்கிருந்து பத்தே மைல்தான்!"

"அங்கே யார்... இந்த விடியாத அதிகாலையில்..."

"டாக்ஸி வந்தாச்சு. யாரும் எழும்பும்முன் கிளம்பிடு."

"டாக்ஸி எதுக்கு சரோ?"

"யாருக்கும் தெரியவேணாம். ஸ்டீவ் இன்னைக்கு சென்னை போறான்."

"சரி, சமுத்திராவுக்குப் போய்..."

"நான் சொல்ற வரை அங்கே தங்குறே."

"பிள்ளைங்க... இங்கே வேலையெல்லாம்..."

"எம்பொறுப்பு."

"லலி போன் பண்ணினானா?"

"அவனுக்காவது பல்லவன் உன் புருஷன்ங்கிறது தெரியுமா?"

"தெரியாது."

"சுத்தம்! சட்டுபுட்டுன்னு ஏதேனும் செய்தாத்தான் வழிக்கு வருவீங்க..."

"அதான் என்ன செய்றேன்னு..."

"எனக்கே சரியாத் தெரியாது. ஆனா நீ கிளம்பு!"

'சமுத்திராவில்' ராஜ உபசாரமான வரவேற்பு.

"ஆமா. உங்களுக்கான அறைகள் தயார் மேடம்."

சீருடைப் பணியாளர்கள் அவள் பெட்டியை அச்சிறிய வீட்டினுள் வைத்து, அடுப்பு, அதற்குரிய பாத்திரங்கள், பால்பவுடர் அத்தனையும் காட்டிவிட்டு போயினர்.

குளிர்பெட்டிக்குள் ரகம் ரகமான பானம், பழங்கள்.

சித்திரமான அறைகளில் நேர்த்தியான அலங்காரம். எந்த சன்னலைத் திறந்தாலும் பனிமூடிய தேயிலைச் சரிவுகள். இரவு முழுக்க தூங்காத விழிகள் சொக்கின.

படுக்கையான படுக்கை. வெல்வெட் ரஜாயினுள் புதைந்தபோது தாய் மடியின் பாதுகாப்பு கிடைக்க... தூங்கிப்போனாள்.

எழுந்த நேரம் மதியம்!

சாப்பாடு வரவழைத்து சாப்பிட்டு, காபி கலந்து குடித்தபின் தெளிவாயிருந்தது.

தொலைக்காட்சி பெட்டியின் முன் அதிக நேரம் உட்கார முடியவில்லை. சால்வையுடன் நடக்கக் கிளம்பினாள்.

தன் இரகசியத்தை சரோவிடம் பகிர்ந்த மனம் அமைதிப்பட்டிருந்தது.

ஆ... என் இடுப்பு...!

மூதுகுவலியால் அவதிப்படுவோர் நிறைய பேர் இருக்கிறார்கள் [illegible] பேசிக்கொண்டிருப்பார்கள். திடீரென்று "ஆ... என் இடுப்பு... ஆ... என் முதுகு..." என்று முதுகை பிடித்து உட்கார்ந்துவிடுவார்கள். [illegible] காரணங்களினால் முதுகு வலி வருகிறது.

நாற்காலி, சோபாவில் ஏனோ தானோ என்று அமர்வது, படிப்பது [illegible] முதுகுவலிக்கு முக்கிய காரணம். இடுப்பைச் சுற்றி இறுக்கமாக ஆடை அணிவது, உயரமான காலணிகளை அணிதல், நீண்ட தூரம் [illegible] இரண்டு சக்கர வாகனங்களை ஓட்டுதல், அதிக எடையைத் தூக்குவதாலும் முதுகுவலி ஏற்படுவதுண்டு. முதுகுத்தண்டில் ஏற்படும் நோயினாலும் முதுகுவலி வருவதுண்டு.

முதுகுவலி உள்ளவர்கள் முறையாக நிமிர்ந்தோ உட்கார்ந்தோ பழகிக்கொள்ள வேண்டும். அதேபோல சமமான தரையில் படுப்பது நல்லது. [illegible] படுக்க வேண்டும். ஆட்டோக்களில் பயணம் செய்வதை தவிர்க்க வேண்டும். முதுகுத்தண்டு நோய்க்கு தக்க சிகிச்சை பெறுவதும் நல்லது.

முதுகுவலியில் இருந்து நிவாரணம் வேண்டுமென்றால், [illegible]

'இனி கடவுள் சித்தம்' என்ற நிச்சலனம்.

பொறுமை இழந்து வாழ்வை சிதறடித்தது தப்புதான்... இனி... இனி... எதிலும் நிலைகுலையக் கூடாது...

இதுவரைக் கிடைத்த தண்டனையே அதிகம்...

சரோவின் திட்டம் என்னவாயிருக்கும்?

அறைக்குத் திரும்பி படுக்கையில் சரிந்தபோது தொலைபேசி அழைத்தது.

"யார்?"

"நான்தான்."

"சொல்லு சரோ."

"வெளியே போயிருந்தியா? மணி அடிச்சுட்டே இருந்தது?"

"ம்ம்... சும்மா ஒரு நடை..."

"கண்டுக்குள்ளே புலி நடக்குமே... பார்த்திருக்கியா?"

"என்ன?"

"பல்லவன் அதுபோல திரிஞ்சார்! முகத்தில் புலி பாவனை! உன்னைக் காணலை. யாருக்கும் எந்த விவரமும் தெரியலைன்னதும் மனிதன் ஆடிப்போயிட்டார்."

"ம்ம்?"

"எல்லாரையும் அதிகாலை யிலேயே ஸெட்டப் பண்ணிட்டேன்."

"சென்னைக்கு வேலை விசயமாய் போகிறதாய் சொன்னே."

"மேக்-அப் டெஸ்ட் நடப்பதுக்கு!"

"எதுக்கு?"

"நீதானே வெள்ளைக்கார வில்லன் பாத்திரத்துக்கு

அவளை பொருத்தம்னு சொன்னியாம்! உன் பேச்சை அசை போட்டு யோசிக்க, நல்லத் தெரிஞ்சவங்கிட்ட நான் விவரம் கேட்க, சொன்னான். நிறமும் உடல்வாகும் பொருத்தம்— கொஞ்சம் தேர்வுலயே பட்டது! நிறமும் இருந்ததுன்னா அவள்தான் புதுமுக விஸ்வன்!"

"அடடே, ரொம்ப சந்தோஷம். நாலைஞ்சுதான் முன்னே சிபி தலைவனை நாயகியாய் போடலாமேன்னு."

"ஆமா."

"ரம்பி தேர்வு ஆயாச்சு. இயக்குநர், ஒளிப்பதிவாளர் ரெண்டு பேருக்கும் திருப்தி. டைட்டில் செய்த பொண்ணுனு— பயமில்லாத கேமிரா முன்னே 'பளிச்'னு முகபாவனை காட்டுதாம். இப்ப உன் அடுத்த தேர்வும் பரிசீலனைக்குப் போயாச்சு!"

"நல்லதே நடக்கட்டும் சரோ."

"ஆனா உன் நிலைமைதான் என்னாச்சுன்னு தெரியலை."

"என்... என்ன?"

"வைவையும் காணோமா! உன்னவருக்கு மூக்குமேல கோபம்!"

"என்ன சொல்றே? நாங்க ரெண்டு பேரும் ஓடிப்போயிட்டமாக்கும்?"

"என்ன சொல்றே? [illegible] தாங்கலை சரோ... இவர் திருந்த எப்பவும் இந்த சந்தேகப் புத்தி. சே... மாட்டார்..."

"ஏக ஆர்ப்பாட்டம் செய்து நீ எங்கேன்னு தெரிஞ்சுகிட்டார்."

"ஏன் சொன்னே சரோ... அவரைப் பார்க்க முடியாது..."

"இடத்தைச் சொல்லலைன்னா எழுதற கதை உங்களுக்கு இல்லைன்னு மிரட்டினார்!"

"அவர் இங்கே வந்தா... சே... வேணாம்."

"சரி தேவையின்னு— அதுக்குத் தயாராய் தேத்ரா அவர் காலடியிலேயே இருந்தா. உன்னை மட்டந்தட்டி பேசினாப்போல. எட்டி உதைச்ச அனுப்பிட்டார். என்ன நினைக்கிறேன் தெரியுமா? உன்னைப் பொருமச் செய்ய அவளை ஒரு கருவியாய் பயன்படுத்திக்கலாம்னு நினைச்சிருப்பார். இனிமேல் இவன் உபத்திரவம் தாங்காதுன்னு ஒளப்பிட்டார். உன்னை இனி கைதூல விட்டுடக் கூடாதுன்ற ஆத்திரம்... இன்னொரு பிரிவைத் தாங்கமுடியாத தவிப்பு..."

"அவருக்கு ஆத்திரம் வந்தா பூமி தாங்காது."

"நானும் நல்லாக் கொடுத்தேன். நியாயமானபடி உங்க பெண்டாட்டி இருக்கற இடம் உங்களுக்குத் தெரியணும். அதைவிட உத்தமம் நீங்க அவள்கூடவே இருக்கறது. இப்படி தம்மைவிட்டுட்டு வாலைப் பிடிக்காதீங்கன்னேன்."

"அவர் வர்றதுக்குள்ளே நான் கிளம்பணும் சரோ..." இவள் பதட்டமாய் பேசிய நேரம் கதவு திறந்தது.

"யாரது?"

"பனிமலர் மேடம். ஓலா பெட்டியைக் கொண்டுவந்தேன்."

உறைந்து நின்றாள்.

18

வெகு இயல்பாய் உள்ளே நுழைந்து கதவை மூடினான்.

உணர்வு பெருக்கம் உடலை அலைக்கழித்தது. ஒருவரை ஒருவர் விழி எடுக்காமல் பார்த்தனர்.

"என்னை மன்னிச்சிடு பவி..." 'மளுக்'கென விழிகளில் நீர்பாய்ந்து, நிறைந்து, வழிந்தது.

"தப்புதான்..." கூறினான்.

"அதுக்குத்தான் மன்னிப்பு கேட்கறேன்" குரல் குழைந்தது.

"இல்... இல்லை. நான் செஞ்சதும்... அதாவது பொறுமை இழந்ததும் தப்புதான்."

மெள்ள நெருங்கினான்.

மூச்சு சிக்கி, தவிப்பாய் வெளியேறியது.

தென்றலைப் போல முரட்டுத்தனமாய் இழுத்து அணைக்கவில்லை.

கைகள் 'வாயேன்' என்பதாய் விரிந்தன.

தாயின் சிறகினுள் ஒண்டும் குஞ்சானாள்.

சங்கீதமாய்... அவன் இதயத் துடிப்பு.

"தப்புதான் பவி... இப்பகூட ஒரு நொடி மனசுக்குள்ளே அதே சபலம்... ஏன்னு தெரியலை— சாக்கடை புத்தி. ஸ்டெல்லாவும் காணலை."

"அது சரோவோட லீலை!"

"புரிஞ்சது. இத்தனைக்கப்புறமும் புத்தி வரலையான்னு திட்டினா."

"அவள் என்ன உங்களைத் திட்டறது?"

புன்னகைத்தான்.

"எனக்குத் தேவைதான். தாயை, மனைவியை சந்தேகப்படற புத்தி இப்படி நாலு பேர் துப்பினாத்தான் தெளியும். அதே தப்பை மறுபடி மறுபடிகூடாய் செய்றதில எனக்கே அவமானந்தான்..."

"நானும் புரிஞ்சு நடந்திருக்கணும் சரண். சிறுவயசில் ஏற்பட்ட சில ரணங்கள் முழுசாய் ஆறுறதில்லை. அது புரியாமல் கிளறிட்டேன்."

"உன்னை வந்து எட்டிக்கூட பார்க்கலையேன்னு நினைச்சிருப்பே..."

தலைதூக்கி அவனைப் பார்த்தாள். "நினைச்சேன்— வருத்தமா இருந்தது."

"ஒரே வாரத்தில் நீ தாம்பரத்துக்கு குடிபோனது எனக்குத் தெரியும். யோசிக்க யோசிக்க ஆத்திரம் அடங்கினது. ஆண், பெண் ரெண்டு பேருக்கும் வயிறு பொதுன்னு சொல்லுவியே— அதுபோல தன்மானம், கௌரவமும் பொதுன்றது புரிஞ்சது. குடிகார அயோக்கியன் பேச்சை நம்பி என் பவியை நோகடிச்சது பாவம்னு புரிஞ்சது."

"அப்ப வந்திருக்கலாம்ல?"

"நேரில் பார்க்க கூசிச்சு. முதல்ல போன் பேசிட்டு வரவிருந்தேன். உன் அழகு நிலைய சிநேகிதிகிட்டேயிருந்து உன் போன் எண்கூட

வாங்கினேன்."
"அப்போ அங்க பேசி இல்லையே."
"அப்பா அவங்களை உனக்குத் தெரியும். அவங்கதான் "உன் எதிர்வீட்டுக்காரங்களை சொன்னான். அவங்க வீட்டுக்குப் பக்கத்து வீட்ட அமர்த்தினதாய் சொன்னான். எதிர்முனையில் — பேசினால் உன்னை அழைப்பாங்களானு... பேசினேன். அப்படியே வைச்சிட்டேன்." நான் சரவணன் பேசறேன்'னதும் அப்படியே வைச்சிட்டேன். சரவணன் அந்த வீட்டுக்கார அக்கா பேர் மங்களம்.
"ஐயோ... அந்த வீட்டுக்கார அக்கா மகள்."
+2 படிக்கிற அவங்க மகள்.
நெற்றியில் அறைந்துகொண்டு கண்மூடினான்.
"பாழாய்போன சந்தேகம்... நம் வாழ்க்கையில் ரெண்டு வருடத்தைப் பாழாக்கிடுச்சு. இந்த சரவணன் பயலும் எங்கோ ஓடிட்டான். ஆக வீணாய்... உன்னைப் பிரிஞ்சு, நம்மை தோகடிச்சு... வேலைக்காரியாய் உன்னை அறைகட்டி, சமைக்கிற நிலையில் விட்டு..."
"இது வலிக்காதப்பா."
"என் மனதில் வேறு யாருக்கும் இடமில்லை பவி."
"தெரியும். உங்களை நம்புறேன்."
மறுபடி விழி மூடினான்.
"ம்... எனக்குத்தான் சின்ன புத்தி."
"அ... அப்படியும் சொல்லிவிட முடியாது. ஒருநாள் உங்க புத்தகத்திலேருந்து நேத்ரா படம் விழுந்துச்சா... அன்னைக்கு அழுதுட்டேன்."
"நாவலாய் போடச் சொல்லி பொரிக்காய் தந்த படம் அது. நல்ல என் கதையை எடுத்த எடுப்பில் தைரியமாய், அழகாய் எடுத்த பாதலுக்கு வேண்டிய பொண் அவள். அதான் கொஞ்சம் பொறுத்து போக நேர்ந்துச்சு..."
"அவளை சதா உங்களோட பார்த்தப்ப சஞ்சலந்தான்."
"அது உன் அன்பினால் ஆனது. எதுவரைப் போகலாம்னு ஒரு வரைமுறை இருக்கணும். அது இல்லாத தாம்பத்யம் துடிப்பில்லாத படகு."
"நமக்கு நல்ல பாடம்னு வைப்போம்."
"நான் முழுசாய் திருந்தலியோன்னு பயமாயிருக்குது பவி. நா... நான் எப்படி இருந்தாலும் நீ என்னை ஏத்துக்கணும்... நான் முழுசாய் உன்கிட்ட சரண்... சரணாகதி... ம்ம்?"
மெருகிய விழிகளைப் பூரித்த கர்வத்துடன் பார்த்திருந்தாள். காதல் எண்ணெய் நிரப்பி ஏற்றிய சுடராய் நான்கு விழிகளிலும் பிரகாசம்.
எத்தனை அன்பு பாரேன் என்ற பெருமித ஒளி.
"என்ன புரியல இல்லை?"
"எங்களுக்கு என்ன சொல்லுது?"
"ம்ம்...? நாம் முட்டாள்னு சொல்லுது" முணுமுணுத்தான்.
"ஏனாம்?"
"இத்தனை நாள் இந்த அன்பைப் புரிஞ்சிக்கலையேடான்னு..."

தொந்துகொண்டவன் குரலிலும் கர்வம்.
"நாம பிரிஞ்சது தெரிஞ்சதும் சித்தி, சித்தப்பாவுக்கு ரொம்ப ஆத்திரம். 'நல்ல பொண்ணுடா அது. பண்பும் பாசமுமான பொண்ணு. அதை வைச்சு குடித்தனம் பண்ணமுடியலைன்னா நீ எதையும் ஜெயிக்க முடியாதுன்னு ஏகத் திட்டு."
"எழுதி சாதிச்சிருக்கீங்களே. விருது கிடைச்ச விபரமெல்லாம் எனக்குத் தெரியாது. ரொம்பப் பெருமையாய் இருக்குது."
"பாதி விருது உனக்குத்தான் பவி. 'நீங்க நாவல் எழுத முடியும்ங்க'ன்னு அத்தனை அடிச்சு சொன்ன பாரு... மறுநாளே எழுத ஆரம்பிச்ச நாவல் தான் அது. நீ விதைச்ச நம்பிக்கையில் முளைச்ச செடி."
அவள் கைகளுக்கு முத்தமிட்டான்.
"ஆனா அன்பு, காதல்னு எழுதறப்போ மனசு சுடும். 'ஊருக்கு உபதேசமா ஐயா'ன்னு பேனாவே நக்கல் பண்றாப்போல..."
"இனி பண்ணாது."
"நீ கிடைச்சுட்டியே... அது போதும். எது எப்படின்னாலும் எப்பவும் என்னோட நீ... அது போதும்."
கட்டி முத்தமிட்டவன், "ஆங்... நாம கூடிய சீக்கிரம் சித்தப்பா கிராமத்துக்குப் போகணும் பவி" என்றான்.
"சரி."
"இனி வீட்டுக்கு வந்தா பல்லவியோடத்தான் நீ வரணும். கோயிலுக்குப் போய் தோசம் கழிச்சு, மறுபடி மாலை மாத்திடணும்ங்கறது சித்தி அபிப்ராயம்."
மிரண்டது போல பாவனை காட்டினாள்.
"அப்ப அதுக்கு முன்னே நாம் இப்படி தனிமையில் இருக்கறது தப்பில்லையா?"
"தப்புங்கிறியா...?"
"ம்ம்... பயம்மா இருக்குது..."
"அதுக்கும் ஒரு வழி சொன்னாங்க. முதல்ல தேனிலவை முடிச்சிருடா பயம் தெளிஞ்சிடும்னு..."
சிரித்தான். சந்தோசமும் வெட்கமுமாய் கணவனை இறுக்கிக் கொண்டாள்.

(முடிந்தது)

ராணி பப்ளிகேசன் சார்பில் வெளியிட்டவர், ஆசிரியர்: அ.மா. சாமி, 1091, பெரியார் நெடுஞ்சாலை, சென்னை–600 007. அச்சிட்டவர்: ச. பாஸ்கரன், சிண்டிகேட் ஆர்ட் பிரஸ், 1091, பெரியார் நெடுஞ்சாலை, சென்னை–600 007.

வாங்கினேன்."
"அப்போ அங்க பேசி இல்லையே."
"உன் எதிர்வீட்டுக்காரங்களை உனக்குத் தெரியும். அவங்கதான் சொன்னாள். அவங்க வீட்டுக்குப் பக்கத்து வீட்டை அமர்த்தினதாய் [illegible]... பேசினேன். எதிர்முனையில் பேசினால் உன்னை அழைப்பாங்கன்னு... 'நான் சரவணன் பேசறேன்'னதும் அப்படியே வைச்சிட்டேன்."
[illegible] வீட்டுக்கார அக்கா பேர் மங்களம். சரவணன்
"ஓ... அந்த வீட்டுக்கார அக்கா மகன்."
+2 படிக்கற அவங்க மகன்.
நெற்றியில் அழுந்திக்கொண்டு கண்மூடினான்.
"பாழாய்போன சந்தேகம்... நம் வாழ்க்கையில் ரெண்டு வருடத்தைப் பாழாக்கிடுச்சு. இந்த சரவணன் பயலும் எங்கோ ஓடிட்டான். ஆக வினாய்... உன்னைப் பிரிஞ்சு, நம்மை நோகடிச்சு... வேலைக்காரியாய் உன்னை அலைகட்டி, சமைக்கிற நிலையில் விட்டு..."
"இது வலிக்காதப்பா."
"என் மனதில் வேறு யாருக்கும் இடமில்லை பவி."
"தெரியும். உங்களை நம்பறேன்."
மறுபடி விழி மூடினான்.
"ப்ச்... எனக்குத்தான் சின்ன புத்தி."
"அ...அப்படியும் சொல்லிவிட முடியாது. ஒருநாள் உங்க புத்தகத்திலேருந்து தேத்ரா படம் விழுந்துச்சா... அன்னைக்கு அழுதுட்டேன்."
"நாவலாய் போடச் சொல்லி பொரிக்கலாம் தந்த படம் அது. தவிர என் கதையை எடுத்த எடுப்பில் தைரியமாய், அழகாய் எடுத்த பாராட்டிய வேண்டிய பொண் அவள். அதான் கொஞ்சம் பொறுத்து போக நேர்ந்துச்சு..."
"அவளை சதா உங்களோட பார்த்தப்ப சஞ்சலந்தான்."
"அது உன் அன்பினால் ஆனது. எதுவரைப் போகலாம்னு ஒரு வரைமுறை இருக்கணும். அது இல்லாத தாம்பத்யம் துடுப்பில்லாத படகு."
"நமக்கு நல்ல பாடம்னு வைப்போம்."
"நான் முழுசாய் திருந்திவிட்டேன்னு பயமாயிருக்குது பவி. நா...நான் எப்படி இருந்தாலும் நீ என்னை ஏத்துக்கணும்... நான் முழுசாய் உன்கிட்ட சரண்... சரணாகதி... ம்ம்?"
நெகிழ்ந்த விழிகளைப் பூத்த கர்வத்துடன் பார்த்திருந்தாள். காதல் எண்ணெய் நிரப்பி ஏற்றிய சுடராய் நான்கு விழிகளிலும் பிரகாசம்.
எத்தனை அன்பு பாரேன் என்ற பெருமித ஒளி.
"என்ன பதில் இல்லை?"
"எல்லாமே என்ன சொல்லுது?"
"ம்ம்...? நாம் முட்டாள்னு சொல்லுது" முணுமுணுத்தான்.
"ஏனாம்?"
"இத்தனை நாள் இந்த அன்பைப் புரிஞ்சிக்கலையேன்னு..."

தொத்துகொண்டவன் குரலிலும் கர்வம்.
"நாம பிரிஞ்சது தெரிஞ்சதும் சித்தி, சித்தப்பாவுக்கு ரொம்ப ஆத்திரம். 'நல்ல பொண்ணுடா அது. பண்பும் பாசமுமான பொண்ணு. அதை வைச்சு குடித்தனம் பண்ணமுடியலைன்னா நீ எதையும் இழிக்க முடியாதுன்னு ஏகத் திட்டு."
"எழுதி சாதிச்சிருக்கீங்களே. விருது கிடைச்ச விபரமெல்லாம் எனக்குத் தெரியாது. ரொம்பப் பெருமையாய் இருக்குது."
"பாதி விருது உனக்குத்தான் பவி. 'நீங்க நாவல் எழுத முடியும்ங்க'ன்னு அத்தனை அடிச்சு சொன்ன பாரு... மறுநாளே எழுத ஆரம்பிச்ச நாவல் தான் அது. நீ விதைச்ச நம்பிக்கையில் முளைச்ச செடி."
அவன் கைகளுக்கு முத்தமிட்டாள்.
"ஆனா அன்பு, காதல்னு எழுதறப்போ மனசு சுடும். 'ஊருக்கு உபதேசமா ஐயா'ன்னு பேனாவே நக்கல் பண்றாப்போல..."
"இனி பண்ணாது."
"நீ கிடைச்சுட்டியே... அது போதும். எது எப்படின்னாலும் எப்பவும் என்னோட நீ... அது போதும்."
கட்டி முத்தமிட்டவன், "ஆங்... நாம கூடிய சீக்கிரம் சித்தப்பா கிராமத்துக்குப் போகணும் பவி" என்றான்.
"சரி."
"இனி வீட்டுக்கு வந்தா பல்லவியோடதான் நீ வரணும். கோயிலுக்குப் போய் தோசம் கழிச்சு, மறுபடி மாலை மாத்திடணும்ங்கறது சித்தி அபிப்ராயம்."
மிரண்டது போல பாவனை காட்டினாள்.
"அப்ப அதுக்கு முன்னே நாம இப்படி தனிமையில் இருக்கறது தப்பில்லையா?"
"தப்புங்கிறியா...?"
"ம்ம்... பயம்மா இருக்குது..."
"அதுக்கும் ஒரு வழி சொன்னாங்க. முதல்ல தேனிலவை முடிச்சிருடா பயம் தெளிஞ்சிடும்னு..."
சிரித்தாள். சந்தோசமும் வெட்கமுமாய் கணவனை இறுக்கிக் கொண்டாள்.

(முடிந்தது)

ராணி பப்ளிகேசன் சார்பில் வெளியிட்டவர், ஆசிரியர்: அ.மா. சாமி, 1091, பெரியார் நெடுஞ்சாலை, சென்னை-600 007. அச்சிட்டவர்: எ. பாஸ்கரன், ஸெண்டிகேட் ஆர்ட் பிரஸ், 1091, பெரியார் நெடுஞ்சாலை, சென்னை-600 007.